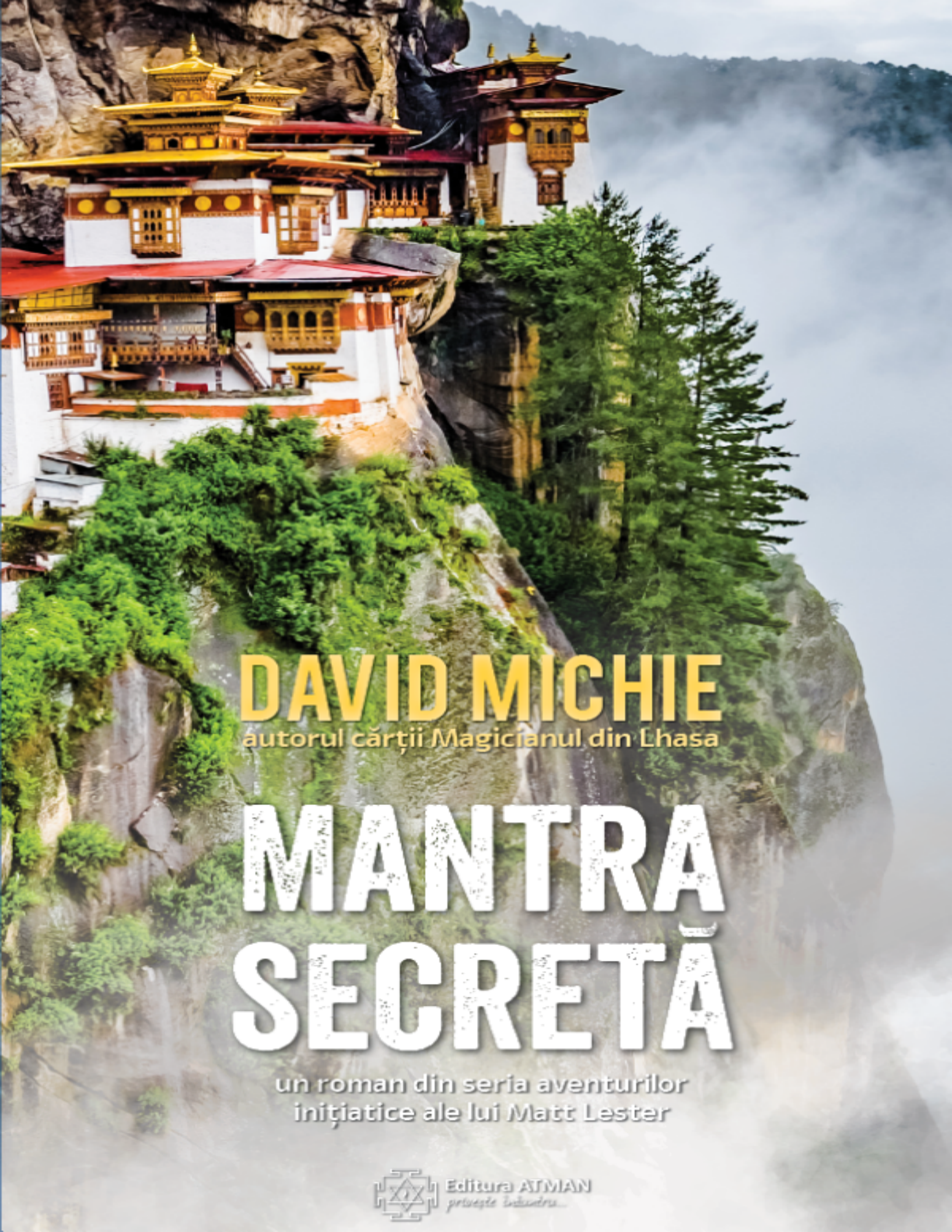

DAVID MICHIE

autorul cărții Magicianul din Lhasa

MANTRA SECRETĂ

un roman din seria aventurilor inițiatice ale lui Matt Lester

Editura ATMAN
privește înăuntru...

Mantra secretă

David Michie

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MICHIE, DAVID
Mantra secretă / David Michie. - Bucureşti : Atman, 2021
ISBN 978-606-8758-86-2
821.111

URL ediție tipărită:
https://www.editura-atman.ro/fictiune/347-mantra-secreta-david-michie.html
ISBN ePub: 978-606-8758-87-9

THE SECRET MANTRA
Copyright © Mosaic Reputation Management (Pty) 2020
Copyright © 2021 Editura ATMAN – pentru traducerea în limba română. Reproducerea oricărui fragment din lucrarea de faţă este posibilă numai cu acordul scris al editurii.

Traducere: Mariana Alexandru
Corectură: Irina Magdalena Nuță
Ebook & redactare: Nadia Cojocaru

Telefon: 0746.201.369
Web: www.editura-atman.ro

E-mail: office@editura-atman.ro

Dedicație

Dedic această carte cu recunoştinţă profundă maeştrilor mei spirituali:

Les Sheehy, o sursă extraordinară de inspiraţie şi înţelepciune;

Geshe Acharya Thubten Loden, un maestru neîntrecut şi o întruchipare a Dharmei;

Zasep Tulku Rinpoche, un respectat yoghin şi guru.

Guru este Buddha, Guru este Dharma, Guru este Sangha,
Guru este sursa fericirii depline.
Mă plec, aduc ofrande şi îmi caut refugiu în toţi guru.

Fie ca această carte să aducă inspiraţie de la propriii mei guru în inimile şi minţile tuturor fiinţelor vii.

Fie ca toate fiinţele să cunoască fericirea şi adevăratele cauze ale fericirii.

Fie ca toate fiinţele să fie eliberate de suferinţă şi de adevăratele cauze ale suferinţei.

Fie ca toate fiinţele să nu fie niciodată lipsite de fericirea care este fără suferință, de marea bucurie a eliberării nirvana.

Fie ca toate fiinţele să sălăşluiască în pace şi linişte, cu mintea eliberată de ataşament şi aversiune şi fără indiferenţă.

Nota autorului

Dragă cititorule,

Poţi citi *Mantra secretă* fără a fi lecturat prima carte din serie, *Magicianul din Lhasa*.

Dacă nu ai citit încă *Magicianul din Lhasa* sau a trecut ceva vreme de când ai făcut-o, vei găsi util următorul rezumat. Te avertizez că nu îţi va dezvălui nimic din noua poveste!

Salutări cordiale,

David

www.davidmichie.com

Magicianul din Lhasa: Rezumat

Tibet, martie 1959. Călugărul novice Tenzin Dorje este convocat de maestrul său, Lama Tsering, care îi spune că mult temuta invazie a Armatei Roşii asupra Lhasei a început. Mănăstirile sunt prădate, iar călugării, ucişi brutal. Tenzin şi fratele său, Paldon Wangpo, de asemenea călugăr novice, trebuie să decidă repede dacă se întorc acasă la părinţi sau dacă se alătură maestrului lor bătrân într-o călătorie periculoasă prin munţi, în căutarea libertăţii în India.

Călugării fugari au veşminte sărăcăcioase, depind de hrana oferită de săteni şi sunt nevoiţi să călătorească numai noaptea, ca să-i evite pe soldaţii Armatei Roşii. Lucrurile merg din rău în mai rău, la un moment dat capturarea lor fiind iminentă. Lama Tsering îi conduce pe novicii săi într-o peşteră, folosită odinioară ca loc de retragere de către Padmasambhava, maestru din secolul al VIII-lea, faimos pentru profeţiile sale. Aici el le revelează că scopul lor special este de a duce un pergament preţios, sau *terma* (ceea ce înseamnă „comoară”), pentru a nu ajunge în mâinile chinezilor. Acest pergament, păstrat mai bine de 1200 de ani într-un cilindru metalic, putea fi deschis doar în circumstanţe deosebite de către persoana potrivită. Motivaţi de importanţa misiunii lor, călugării novice sunt devastaţi atunci când, la puţină vreme după ce părăsesc peştera, Lama Tsering este prins sub o avalanşă. Şi alte dezastre îi urmăresc pe călugării fugari, care trebuie să înfrunte soarta potrivnică pentru a-şi duce până la capăt misiunea.

Eroul unei poveşti paralele este Matt Lester, un cercetător strălucit, chipeş, în vârstă de 30 de ani, care are o iubită plină de viaţă, Isabella. El se confruntă cu o dilemă. Şeful lui de la

Institutul Imperial de Ştiinţe din Londra, perspicacele, dar haoticul Harry Saddler, îi spune că programul său de cercetare Nanobot, potenţial revoluţionar în tratarea cancerului, a fost achiziţionat de investitorul american în biotehnologie Bill Blakely. Acesta este foarte încântat de proiect, plănuieşte investiţii masive în vederea accelerării lui şi vrea ca Matt să conducă programul. Numai că Matt trebuie să se mute la Los Angeles. Va fi oare Isabella dispusă să-și părăsească locul de muncă şi Londra, mai ales că tatăl său tocmai fusese diagnosticat cu Alzheimer?

Matt şi Isabella se mută în Los Angeles. Însă confortul și viața luxoasă dintr-un oraș cu vreme frumoasă nu-i scutesc de probleme, care apar încă de la început. Presiunea muncii îl macină pe Matt, în timp ce Isabella nu îşi poate găsi de lucru. Pe fondul tensiunilor crescânde dintre ei, cel mai benefic lucru din viaţa lui Matt este un centru de meditaţie de lângă locuința lui. Se simte atras către Geshe-la, fondatorul centrului, care îi oferă învăţături speciale, şi către frumoasa Alice Weisenstein, o calmă şi frumoasă maestră în meditaţie a cărei slujbă se concentrează pe cercetarea minţii şi trupului. Matt o vizitează pe Alice în laboratorul său, ocazie cu care cei doi descoperă interese de cercetare comune. Centrul de meditaţie devine un refugiu când Isabella decide să meargă la un curs despre producerea vinului în Napa Valley, la şapte ore de mers cu maşina.

În urma unei confruntări, situația de la serviciu devine intolerabilă, iar relaţia cu Isabella este pe muchie de cuţit.

În momentul în care Matt pare să piardă totul, Geshe-la îi dezvăluie povestea unui pergament secret din secolul al VIII-lea, sustras prin contrabandă din Tibet în 1959. El îi explică cum, datorită pregătirii sale profesionale și progreselor sale în

meditație, era persoana potrivită să îndeplinească un țel măreț. Matt descoperă şi o legătură cu misiunea sa care este mult mai personală decât şi-ar fi imaginat vreodată. Adevăratul motiv pentru care s-a mutat în Los Angeles – deşi nu îl ştia la acea vreme.

Impresionat că fusese ales să îndeplinească o sarcină prevăzută cu mai bine de 1200 de ani în urmă, Matt porneşte spre Himalaya cu un arzător simţ al datoriei.

Capitolul 1

Drumul spre
Mănăstirea Adăpostul Tigrului
Bhutan, Himalaya

Se lăsa deja seara, iar călătoria noastră încă nu se apropiase de sfârșit. Ştiam prea bine ce pericole ne pândeau în munţi la căderea nopţii, că era mai bine să ne oprim şi să aşteptăm venirea zorilor, decât să riscăm vreun pas greşit pe stâncile abrupte. Dar nu voiam să mă opresc, căci mă zbătusem prea mult pentru această clipă.

„Să te întorci în mai, când e lună plină”, îmi spusese Lama Tsering, cu o expresie de mare însemnătate pe chip. „Atunci va fi momentul potrivit.”

Mai devreme, când porniserăm la drum de jos, din vale, ţelul nostru păruse nimic mai mult decât un fir de praf pe stânca care se profila în depărtare. Urmând poteca pentru capre care se strecura printre coline, cățărându-ne cu greu pe stâncile din ce în ce mai abrupte, multe ore mai târziu am ajuns într-un loc în care muntele dezvăluia o altă priveliște a destinației noastre.

Câțiva pași mai în față, ghidul meu Sangay ajunse la cotitură. Şi, în ciuda peisajului care-i era familiar, tot simți nevoia să se oprească, privind drept în faţă, în timp ce eu mă cățăram lângă el. Căci la mai puțin de 100 de metri depărtare era Mănăstirea Adăpostul Tigrului, maiestuoasă şi nepământeană, ridicată pe o terasă imposibil de îngustă, ce se vedea ca o proeminență a unei stânci abrupte, care cobora pe o distanţă de cinci kilometri până în vale. Constituite dintr-o serie de clădiri înalte, cu obloane din lemn sofisticate, acoperişurile pagodei aurii

străluceau în razele prelungi şi piezişe ale soarelui, precum o viziune dintr-un alt tărâm al conştiinţei.

O prăpastie despărţea clădirile de locul în care ne aflam noi, lucru care îi dădea mănăstirii o înfăţişare încă şi mai iluzorie, ca un miraj ce putea, în orice clipă, să se risipească în ceaţă. Ceea ce ne lega erau niște panglici de steaguri multicolore de rugăciune, care traversau abisul spre cea mai izolată mănăstire din Himalaya.

Deși mă dureau picioarele, m-am simţit pe dată cuprins de un şuvoi de emoții – mă întorceam acasă. Prima dată când venisem aici fusese cu cinci ani în urmă, pe când aveam doar 30 de ani, un londonez şi un cercetător care ştia prea puţine despre misterele munţilor Himalaya. Numai că acum nu mai aveam nicio îndoială că cele mai transformatoare experienţe din viaţa mea avuseseră loc aici. Acesta era şi căminul unuia dintre cei mai respectaţi maeştri ai tradiţiei budiste – preaiubitul şi blândul meu învăţător, Lama Tsering.

După o pauză foarte scurtă, Sangay făcu semn că trebuia să ne continuăm drumul. Fâşii prelungi de întuneric se întindeau spre Adăpostul Tigrului, o terasă îngustă tăiată într-o stâncă extrem de abruptă. Sangay era vigilent, îndrumându-mă de-a lungul potecii cu bolovani. Nu era loc de vreo greşeală. Cu picioare tremurânde, mă străduiam să pun un pas înaintea celuilalt pe măsură ce poteca se îngusta, iar punctele de sprijin erau înghiţite şi mai mult de bezna adâncă.

Sangay scoase o lanternă din tunică ca să străbatem în siguranţă drumul. Concentraţi pe deplin pe fiecare pas, am fost aproape luaţi prin surprindere când ne-am trezit dinaintea zidurilor de piatră solide ale porţii fortificate. Brusc, poteca se lărgi, deschizându-ne calea către o terasă mai lată, acoperită cu iarbă.

M-am prăbuşit la pământ, întinzându-mă cu recunoştinţă pe pajiştea moale. Sangay trase de un lanţ de alamă care atârna de porţile masive încuiate. În curtea mănăstirii, un călugăr care era de pază avea să-l înștiințeze pe Lama Tsering de sosirea noastră.

– La ţanc, zise Sangay, privind spre cerul limpede de mai care se întuneca văzând cu ochii.

Mi-am reamintit de prima mea vizită, cum sosisem plin de aşteptări şi vervă. Entuziasmat de ţelul meu, crezusem că Lama Tsering avea să fie la fel de dornic ca eu să-mi îndeplinesc misiunea. Deşi nu ne întâlniserăm niciodată, simţeam că ajunsesem să-l cunosc prin intermediul lui Geshela, discipolul lui. Nu mă îndoiam că vizita mea era importantă. La cei 90 și ceva de ani săi, credeam că Lama Tsering aşteptase mai mult de jumătate din viaţa lui ca să mă întâlnească.

Ceea ce îmi arăta doar cât de multe aveam de învăţat! Pentru început, trecu o zi până ce mi se îngădui să îl întâlnesc. Om fi fost noi în cea mai izolată mănăstire din Himalaya, dar tot existau protocoale. Condus în cele din urmă în camera sa, de-abia a doua zi, la apus, acea primă întâlnire nu decurse deloc cum mă aşteptasem. Îmi tot imaginasem acea scenă – Lama Tsering, un călugăr vârstnic, zbârcit şi cu ochi apoşi, foarte uşurat când în sfârșit avea să mă vadă pe mine, un occidental tânăr, Cel Ales, căruia putea să-i transmită cine știe ce înţelepciune.

În schimb, uşa se deschise către o cămăruţă în care călugărul, care stătea în postură meditativă, nu părea să aibă vreo vârstă anume. Întâmpinându-mă cu un zâmbet, îmi făcu semn să mă aşez în faţa lui, după care își plecă privirea. Se scurseră câteva clipe până să-mi vorbească, dându-mi astfel ocazia să-l observ

pe îndelete. Chipul îi era mai alungit decât la majoritatea tibetanilor, care aveau trăsături faciale rotunjite, pomeţii proeminenţi și fruntea înaltă. Părul, tuns foarte scurt, era închis la culoare, doar foarte puțin încărunţit. Exista o oarecare supleţe în trăsăturile şi braţele sale, aşezate în postură meditativă dinaintea lui. Cu chipul și gâtul aproape deloc ridate, mai că părea fără vârstă.

Aflându-mă pentru prima oară în prezenţa sa, după ce i-am studiat înfăţişarea, am aruncat o privire spre măsuţa joasă din faţa lui pe care erau așezate câteva cărţi, spre ferestruica din stânga, situată dinapoia lui, şi spre cădelniţa din care şerpuia elegant în sus un rotocol de fum albăstrui. Abia atunci am devenit conştient de propria agitaţie mentală. Iată-mă de faţă cu unul dintre cei mai respectaţi maeştri ai tradiţiei, iar mie unde-mi era mintea? Nu cufundată într-o stare de linişte, expansivă, relaxată şi deschisă înţelepciunii unui guru. Ci iscodindu-i camera, cărţile, tămâia.

Era ca şi cum, fără să-mi adreseze vreo vorbă, Lama Tsering mă invita către o stare existenţială cu totul diferită. Coborându-mi privirea, am încercat să meditez în felul care-mi fusese revelat în ultimele luni de către Geshe-la, concentrându-mă pur şi simplu asupra momentului prezent. Simţeam cum mintea mi se liniştea într-o măsură necunoscută anterior. În locul gândurilor neobosite şi al pălăvrăgelii interioare care îmi distrăgea atenţia, m-am trezit lunecând într-o conştientizare paşnică şi binevoitoare. În trecut, experimentasem câteva şedinţe plăcute de meditaţie, dar starea de bine profundă pe care am simţit-o cu ocazia acelei prime întâlniri cu Lama Tsering era atât de acaparatoare, atât de copleşitoare, încât nu voiam să se sfârşească.

În cele din urmă, o mișcare mă făcu să-mi ridic ochii, întâlnindu-i astfel privirea.

– Sunt foarte fericit să te văd, îşi împreună el mâinile în dreptul inimii și făcând o plecăciune spre mine.

Neştiind ce trebuia să fac, i-am răspuns în acelaşi fel. Apoi, simţindu-mă stingher din pricina tăcerii neobişnuite, m-am văzut nevoit să-i spun cum îl întâlnisem pe Geshe-la, ce înlănţuire de evenimente mă condusese aici și cât de nerăbdător eram să îndeplinesc scopul pentru care mă aflam aici.

După ce am spus ce aveam de spus, liniştea care urmă păru să sublinieze cât de inutilă fusese sporovăiala mea.

– Înainte să ne începem misiunea importantă, e necesar să cultivăm o oarecare concentrare meditativă, zise el, cu o expresie plină de compasiune.

– Fireşte, Lama.

– Cunoaşterea este necesară, dar experienţa este şi mai bună. Puţin exerciţiu şi vom fi pregătiţi.

Intuisem, din felul în care o spusese, că „puțin exercițiu” însemna mai mult decât câteva ședințe.

M-am trezit implicat într-un program intensiv de studiu şi meditaţie gândit iniţial pentru câteva săptămâni, dar care s-a prelungit luni de zile. Pe măsură ce înţelegeam magnitudinea adevărurilor pe care eram instruit să le revelez, simţul ţelului meu devenea şi mai puternic. Lunile au devenit ani.

Lama Tsering supraveghease personal pregătirea mea, care a culminat cu o izolare meditativă de trei luni, pe care tocmai o încheiasem.

– Să te întorci în mai, când e lună plină. Atunci va fi momentul potrivit.

Acela era momentul să-mi transmită mai departe înțelepciunea care-i fusese lăsată în grijă timp de jumătate de secol, dar care, mi-a mărturisit el odată, era mult mai veche de atât. Fusese ţinută secret timp de mai bine de un mileniu, cine știe cum, dar protejată într-un loc ascuns din Himalaya, pentru a fi revelată la momentul potrivit – când ar fi fost extrem de benefic pentru omenire.

Iar eu eram cel ales s-o dezvălui.

Cum de eram chiar eu acea persoană era ceva ce încă mă copleşea, mai ales în seara asta, când mă umplea mai mult decât oricând cu și mai multă uimire și curiozitate. Nu-mi venea să cred că venise în sfârşit timpul. Momentul transmiterii. Evenimentul spre care mă condusese întreaga mea existenţă. Şi, potrivit perspectivei budiste a reîncarnării, nu numai această viaţă, ci multe altele anterioare.

În cele din urmă, porțile mănăstirii se deschiseră, iar în pragul lor apăru Kelsang, care era asistentul stareţului Lhamo. Chipul său de obicei jovial era acum crispat.

– Bine ai revenit, Matt, își înclină el politicos capul. Stareţul te poate primi acum, continuă el.

– Stareţul? m-am mirat eu.

– Are ceva să-ţi spună, se încruntă el.

Sangay intră cu noi în mănăstire şi se retrase în camera sa, pe când Kelsang grăbi pasul prin labirintul de coridoare. De ce nu mă ducea direct la Lama Tsering? Unde era Dorje, asistentul lui Lama Tsering, care ar fi trebuit să ne întâmpine? Urma să fie și stareţul de față în momentul revelației?

Stareţul Lhamo stătea singur pe covorul uzat din mijlocul biroului său, privirea-i rămânând calmă şi netulburată atunci

când am intrat. Înalt, ascetic, foarte respectat pentru erudiţia sa, era considerat distant de către unii, dar în seara asta expresia îi era plină de compasiune.

– Lama Tsering a aşteptat cu nerăbdare întoarcerea ta, îmi spuse el după ce Kelsang părăsi camera, închizând uşa după el. Mi-a tot vorbit despre asta în ultimele săptămâni. Dorje a plecat acum câteva minute să-l caute.

Se apropie şi mai mult de mine.

– L-a găsit în templul principal.

Stareţul îmi luă mâna stângă şi mi-o ţinu între ale lui. Acest simplu gest îmi făcu inima să bată cu putere. Brusc, am ştiut exact ce urma să îmi spună.

– Matt, îmi pare rău că sunt nevoit să îţi dau o asemenea veste tristă. Lama Tsering a murit.

Capitolul 2

Nu-mi venea să cred: preabunul meu guru era mort? Trecuse parcă o veșnicie de când stăteam în picioare în fața stareţului, însă nimic din ceea ce-mi spusese nu avea sens. Eram atât de amorțit, încât, pentru o vreme, am rămas în stare de șoc.

Lama Tsering fusese centrul universului meu în ultimii cinci ani. Se părea că toate lucrurile din viețile noastre fuseseră puse în mișcare de un scop special, care ne adusese în acest loc și în acest moment, iar acum el era mort. Oare cum era posibil?

Nu după mult timp, i-am urmat pe Kelsang și pe stareţ, străbătând niște coridoare slab luminate şi urcând şiruri de scări. Dacă Dorje se înșelase? Dacă Lama nu era deloc mort, ci într-o stare profundă de samadhi? Nu era pentru prima dată când se făcea o astfel de greșeală.

Templul principal al Mănăstirii Adăpostul Tigrului era surprinzător de mic – cam cât o sufragerie dintr-o casă obișnuită. Fiind ridicat în jurul unei stânci, templul nu era proporționat în mod egal, având tavanul arcuit și pereții bombați în jurul bolovanilor ieșiți în afară.

Când am ajuns, l-am văzut pe Jangbu, responsabilul mănăstirii cu acordarea primului ajutor, în genunchi. Dorje stătea lângă el în picioare, ținând în mână o lampă cu gaz. Lama Tsering era întins pe podea, arătând mic și fragil, o mână de oase în robe roșii.

Am îngenuncheat imediat, privindu-i atent trăsăturile care-mi erau atât de cunoscute și căutând cu ardoare un semn care să-mi arate că ceea ce vedeam nu însemna ceea ce mi se spusese, însă am știut că era mort din clipa în care genunchii mei atinseră podeaua. Cu ochii închiși și chipul inexpresiv, fața

lui era doar o amintire a ceea ce fusese odată. Conștiința care îl înzestrase cu atât de multă bunătate în viață nu mai era.

Jangbu îi întoarse uşor trupul, astfel încât acum era întins pe spate. Partea stângă a capului era închisă la culoare, iar pielea de pe obraz îi era zgâriată. Când îl mișcă, mătăniile îi căzură cu zgomot pe jos. Stareţul le luă imediat și mi le întinse mie.

– Sunt sigur ca Lama Tsering ar fi vrut să fie ale tale.

Le-am acceptat cu ambele mâini, fără vreun cuvânt, apăsându-mi-le la piept în semn de rugăciune. Chiar și în starea aceea de amorțeală, tot am fost conștient de gestul stareţului.

În timp ce Jangbu privea cu atenție partea stângă a capului lui Lama Tsering, analizând zgârietura de pe față, Dorje spuse ceva cu glas scăzut. Așezându-i capul cu infinită grijă, Jangbu se ridică repede, luă lampa cu gaz și lumină cu ea în direcția în care Dorje arătă spre zid. Am pășit în față, atât eu, cât și stareţul, cu privirile îndreptate spre același punct.

Era clar că Lama Tsering fusese lovit puternic cu capul de zid. Nu putea fi nicidecum semnul unui om în vârstă care se prăbușise la pământ ca urmare a unei crize.

Stareţul se îndepărtă câțiva pași, privindu-l pe Dorje într-un fel în care nu o mai făcuse niciodată până atunci. Era o privire atât de întunecată, atât de rău prevestitoare, că am simțit fiori în tot corpul.

– Au fost vizitatori astăzi? întrebă el.

– Au fost doi după-amiază. Erau din Kham[1].

Din Kham! Bărbați masivi, neînfricați, din provincia Kham, din Tibet. Se spunea că locuitorii din Kham fuseseră cei mai neînfricați războinici din armata mongolă a lui Genghis-Han. Eu şi Sangay trecuserăm pe lângă doi dintre ei când mai aveam mai puţin de o oră până să ajungem la mănăstire, umbre

întunecate care se mișcau nefiresc de iute. Îi văzuserăm cum se cățărau în mare grabă pe o margine prăpăstioasă. Am crezut atunci că zoreau ca nu cumva să-i prindă noaptea, însă acum înţelegeam adevăratul motiv al manevrelor ascunse ale celor doi.

Uitându-mă la mica siluetă a preaiubitului meu lama, m-am gândit la ultimele sale momente în viață. Oare fusese singur și lipsit de apărare împotriva celor doi atacatori atât de puternici? Dar de ce să-i facă una ca asta unui călugăr bătrân și fragil?

M-am uitat spre altar, scăldat în lumina cenușie, închisă. În urmă cu mai bine de 60 de ani, când Lama Tsering ajunsese la Mănăstirea Adăpostul Tigrului, adusese cu el o statuie a lui Buddha numită Sangye Menla, străbătând cu ea în spate munții Himalaya. Statuia, care fusese odată la loc de cinste pe altarul propriei mănăstiri, era cam cât brațul de lungă, antică și valoroasă, datând din secolul al IX-lea. Înainte de invazia chinezilor, în ciuda numeroaselor temple și reprezentări frumoase ale statuii de-a lungul Tibetului, aceasta, care aparținea templului mănăstirii Zheng-po, era cea mai prielnică. Sacră și minunată, într-un mod imposibil de descris în cuvinte, simpla prezență a statuii îi emoționa până la lacrimi pe budiștii care o vedeau pentru prima dată.

Încă și mai fascinante erau poveștile istorisite de cei care meditaseră în prezența ei. Se spunea că cei care se concentrau în fața statuii lui Sangye Menla din Zheng-po aveau viziuni cu el în somn și urmau să-și dezvolte imediat practica, căpătând puteri speciale, mai ales darul vindecării, căci Sangye Menla înseamnă în tibetană Vindecătorul Suprem, sau Buddha al Medicinei, sau uneori și Regele Luminii de Turcoaz.

Sangye Menla fusese una dintre cele mai valoroase comori scoase din Tibet, motiv pentru care stareţul de la Mănăstirea

Adăpostul Tigrului luase hotărârea ca statuia să fie aşezată în templul principal, pentru ca toți călugării din mănăstire, dar și vizitatorii care izbândeau în acest dificil pelerinaj, prin munți, să se poată bucura de ea. De atunci, ea rămăsese acolo, fiind nepreţuita comoară a celei mai faimoase mănăstiri budiste din lume.

Asta până acum.

Pentru că, privind spre locul pe care îl ocupa de obicei, spre stânga altarului, vedeam acum numai un spaţiu gol. Motivul morții lui Lama Tsering deveni pe dată cât se poate de limpede. Ceilalți înțeleseră și ei când priviră în direcția în care mă uitam.

Stareţul îmi ceru să-l urmez. Lăsându-i pe Jangbu și pe Dorje să se ocupe de trupul neînsuflețit al preaiubitului meu lama, ne-am întors în biroul stareţului, care dădu călugărilor treburi urgente de rezolvat. Trebuia să se țină un priveghi, cu mantre recitate toată noaptea, urmând ca dimineața să aibă loc ceremonia de purificare, sau *puja*.

Stareţul aranjă ca Sangay să se ducă la poliție la prima oră, în Thimphu, să raporteze crima și furtul.

Când și ultimul mesager părăsi încăperea, stareţul Lhamo se ridică de la birou, dădu o perdea la o parte și intră într-o cameră ascunsă. L-am auzit mișcându-se de colo-colo, deschizând sertare și foșnind hârtii, după care se întoarse ținând în mână un plic dintr-o hârtie groasă, cum nu mai văzusem până atunci, mai mare și mai lat decât unul obișnuit.

– Aceasta este o datorie pe care speram să nu fiu vreodată nevoit să o duc la bun sfârșit, spuse stareţul. Lama Tsering mi-a dat plicul în ziua în care a venit la Adăpostul Tigrului. A spus că,

dacă avea să moară înainte să divulge anumite informații, atunci trebuia să fie predat persoanei alese să-l primească.

M-am uitat la plic, apoi la stareţ, care dădu glas gândurilor mele nerostite:

– Este o tragedie ceea ce i s-a întâmplat lui Lama Tsering. Tocmai acum, când era pe punctul de a-și îndeplini responsabilitatea pe care aștepta să o ducă la bun sfârșit de ani de zile.

– Luna plină de mai, am murmurat eu.

– Mi-a vorbit despre importanța întoarcerii tale. Încearcă să nu fii îndurerat din pricina morții lui Lama Tsering. A fost unul dintre cei mai buni practicanți. Acum nu mai este constrâns de limitele trupului său bătrân, ci sălășluiește în corpul de lumină infinită, *dharmakaya*. Lucrul cel mai important acum este îndeplinirea scopului pentru care te pregătea Lama Tsering, nu doar pentru binele tău, ci și al tuturor ființelor vii. Aceasta este acum responsabilitatea ta, acesta este privilegiul tău. Ștafeta este dată mai departe.

Stareţul rămase pentru câteva clipe în picioare, cu ochii închiși, recitând încet o mantra, apoi, cu un gest solemn, îmi înmână plicul cu ambele mâini.

Cu capul plecat, am acceptat plicul, la fel, cu amândouă mâinile, după care l-am întors pe cealaltă parte. Am deschis cu ușurință marginea uzată de trecerea timpului. Înăuntru era o singură pagină, un pergament gros cum nu mai văzusem până atunci, împăturit de două ori. Era o scrisoare dintr-o altă epocă. Am recunoscut pe dată scrisul de mână al bunului meu Lama Tsering. Scrisoarea era în limba engleză, tipărită cu grijă, iar mesajul era încă lizibil, în ciuda cernelii decolorate din pricina trecerii timpului:

În 1959, un pergament sigilat a fost adus din Tibet pentru a fi păstrat în siguranță. Pergamentul era unul dintre cele mai valoroase texte din întreaga tradiție budistă tibetană. Descoperit într-o peșteră în Tibet, despre care se știa că era locul în care medita minunatul Padmasambhava, în secolul al VIII-lea, se credea că textul era o termă, compus fiind chiar de Guru Rinpoche.

Citind cuvintele scrise de Lama Tsering, m-am simțit cu totul copleșit. Una era să am o oarecare idee de originile secretului pe care urma să-l scot la iveală, dar cu totul alta era să am confirmarea scrisă a acestui lucru. Padmasambhava. Una dintre figurile istorice centrale în budismul tibetan! Acesta era reprezentat ca statuia principală din aproape fiecare templu din Bhutan. Era mai cunoscut în aceste părți decât oricare alt yoghin, pentru profețiile sale, pe care în mare parte le păstrase în terme, sau în pergamente ascunse. Cele mai faimoase profeții din budismul tibetan fuseseră compuse de el:

„Când pe cer vor zbura păsări de fier,
Iar caii vor alerga pe roți,
Tibetanii se vor răspândi pe fața pământului ca furnicile,
Iar Dharma va ajunge pe tărâmul oamenilor roșii.”

Cu aproape 1000 de ani înainte ca mașinile sau avioanele să fie inventate, Padmasambhava prevăzuse tragedia ce avea să se abată asupra Tibetului și beneficiul de care aveau să aibă parte occidentalii – oamenii roșii.

În anii petrecuți la Zheng-po auzisem povestindu-se că Lama Tsering descoperise un pergament sacru într-o peșteră ascunsă din munți – o descoperire foarte norocoasă. Îl întrebasem o singură dată despre asta. Ridicase din umeri cu modestie și

spusese doar „vorbe-n vânt”, felul lui de a elimina orice formă de speculație.

Biroul Sfinției Sale, Dalai Lama, te-a ales pe tine să deschizi pergamentul și să revelezi textul pe care îl conține, pentru binele tuturor ființelor vii, fără excepție.

Iată scopul meu într-o singură frază. Era o afirmație uluitoare – aproape de necrezut. Cum se făcea că, dintre toți oamenii din lume, dintre toți practicanții budismului tibetan, mult mai înțelepți și cu mult mai multe cunoștințe, tocmai mie, un occidental neiluminat, mi se încredința un asemenea pergament?

Dar unde mai exact se afla pergamentul? În scrisoarea pe care o redactase Lama mai era un singur paragraf scurt:

Te rog să-i arăți această scrisoare stareţului de la Mănăstirea Adăpostul Tigrului. Îți dau autoritatea să primești pergamentul. Pentru siguranță, l-am păstrat în templul principal, în interiorul statuii lui Sangye Menla.
Fie ca toate ființele să fie sănătoase, fericite și să aibă viață lungă!
Semnat: Lama Tsering Gyatso
Mănăstirea Adăpostul Tigrului
Octombrie 1959

Mi-am cuprins fața în mâini și am gemut. Eram fără cuvinte. Nici măcar nu puteam gândi. Când stareţul se apropie de mine, i-am înmânat scrisoarea.

Scopul meu de a revela terma lui Padmasambhava părea foarte improbabil, iar acum, că statuia lui Sangye Menla fusese furată, devenea imposibil. Cei doi localnici din Kham coborau deja muntele. Având în vedere că nu exista vreo cale de

comunicare cu lumea din exteriorul mănăstirii, până când ajungea Sangay la poliție, atât hoții, cât și statuia aveau să fie departe. M-am așezat pe scaun, cuprinzându-mi genunchii cu brațele.

După o pauză, l-am auzit pe stareţ spunând:

– Va trebui să pornești la drum.

Revenit la biroul său, deschise un sertar și scoase o cutiuță cu cărți de vizită.

– Să pornesc la drum? am întrebat eu, clipind confuz.

Răsfoindu-le cu rapiditate, o găsi pe cea pe care o căuta, o scoase din cutie și scrise cu un stilou vechi detaliile pe o hârtie.

– Nu-mi pun multă speranță în poliție, spuse el, în timp ce continua să scrie, așa că va trebui să luăm lucrurile în propriile mâini.

– Avem măcar vreo speranță că...

– Încrederea de sine! îmi aruncă el o privire fermă. Este treaba ta, scopul tău, pentru binele *multelor* ființe vii. E vremea să fim puternici! Statuia aparține Mănăstirii Adăpostul Tigrului. *Terma* trebuie revelată în acest ermitaj, *și nicăieri altundeva pe pământ*!

În trecut, Lama Tsering lăsase să se înțeleagă că terma – comoara – putea fi revelată în ermitaj,un loc extraordinar, ținut secret pe parcursul întregii existențe a Mănăstirii Adăpostul Tigrului. Era pentru prima dată când mi se spusese direct despre plan.

– Nu știu de unde să încep, am ridicat eu din umeri.

Tocmai îmi terminasem perioada de trei luni de izolare meditativă, iar ideea de a lua urmele celor doi hoți din Kham mi se părea copleșitoare.

– Kathmandu, răspunse ferm stareţul Lhamo. Centrul regiunii. Totul trece pe-acolo, mai ales statui furate, adăugă el susținându-mi privirea. Va trebui să dai dovadă de spirit de inițiativă. Cunosc și eu pe cineva. Un domn cu relații.

Îmi făcu semn să mă apropii.

– Ia-l pe Sangay cu tine și plecați mâine, imediat ce se luminează de ziuă. Aveți un zbor după-amiază de la Paro la Kathmandu.

Cu un gest hotărât, puse sugativa pe hârtia pe care tocmai scrisese şi apoi mi-o înmână.

Pe ea erau menţionate un nume și un număr de telefon.

– Grayson Dalberg?! am întrebat eu uimit.

– Domnul Dalberg este – cum să spun... ușor excentric? Controversat. Dar știe mai multe decât oricine altcineva despre comerțul cu statuile budiste.

Stareţul Lhamo se dădu în spate de la birou.

– Mă veți îndruma către el, chiar dacă...?

Nu-mi venea să cred ce sugera.

Stareţul își împinse scaunul de la birou în spate, se ridică încet în picioare și mă privi cu tărie în ochi.

– Dacă e cineva care ne poate ajuta să găsim și să aducem statuia lui Sangye Menla înapoi unde îi este locul, acela este el, vorbi stareţul cu autoritatea pe care i-o conferea poziția sa.

Capitolul 3

A doua zi
Aeroportul Paro

În aeroport era o adevărată forfotă atunci când am ajuns noi, pe la amiază. Ploaia torenţială ne întrerupsese coborârea de la mănăstire. Jilavi şi istoviţi, a fost aproape o victorie să ajungem la ghişeul de bilete al companiei Druk Air şi să obţin unul dintre ultimele locuri în mica aeronavă. În timp ce plăteam, Sangay căută un magazin care vindea cartele SIM preplătite şi reuşi să îmi facă telefonul să funcţioneze din nou, după ani de nefolosire.

De îndată ce mi-am luat rămas-bun de la Sangay şi am trecut de controlul de securitate, mi-am scos telefonul din buzunar. Avusesem suficient timp să reflectez asupra îndrumărilor stareţului Lhamo cu o noapte în urmă. Aşteptând alături de restul pasagerilor la poarta de îmbarcare, aveam trei apeluri de dat.

Primul, în ciuda rezervelor mele, era către Grayson Dalberg. N-a durat mult până să fiu întâmpinat de o voce gravă, precaută. I-am explicat pe scurt ce se întâmplase şi de ce îl sunam. Mi-a spus că o să-l trimită pe şoferul lui, Dipesh, ca să mă ia de la aeroportul din Kathmandu după aterizarea avionului. Între timp, el avea să facă nişte investigaţii.

Cel de-al doilea apel a fost unul pe care îl aşteptam cu multă nerăbdare. Geshe Wangpo, sau Geshe-la, aşa cum era cunoscut printre discipolii săi, nu era doar singura persoană care îmi înţelegea mai bine decât oricine misiunea, căci el mă îndrumase în acea direcţie, ci era şi singura persoană pe care o ştiam cu legături în Patan, districtul statuilor, nu departe de

centrul orașului Kathmandu. În prezent era profesor titular la Mănăstirea Sera din India.

– Un moment, să verific dacă este disponibil, se auzi o voce la celălalt capăt al firului.

Eu şi Geshe-la schimbaserăm câteva scrisori de când mă aflam la Adăpostul Tigrului, dar acum era prima dată când vorbeam. Eram nerăbdător să-i aud vocea.

Ne întâlniserăm pentru prima dată acum şapte ani, la miezul nopţii. Suferind din pricina fusului orar, în prima mea noapte în L.A., m-am trezit la trei dimineaţa şi, neputând să dorm, am decis să fac o plimbare prin noul meu cartier. Mireasma exotică de frangipani care răzbătea dintr-o grădină din apropiere mă făcuse să mă opresc ca să privesc florile – delicate, steluţe cu cinci petale, care tremurau în adierea nopţii.

Fusesem uimit să aflu că nu eram singur. Prin umbrele monocrome întrevăzusem un chip care mi-era deopotrivă străin şi ciudat de familiar. Un bărbat asiatic în robe de călugăr.

Încă din acele prime clipe am avut un sentiment inexplicabil de legătură. Unul căruia mă împotrivisem, de parcă eram conştient că, la un oarecare nivel, el ştia totul despre mine – sau, cel puţin, tot ce conta.

Am schimbat puţine vorbe. I-am povestit despre răul datorat diferenţei de fus orar, iar el m-a întrebat ce mă adusese în L.A. Când am amintit de nanotehnologie, un termen care de obicei punea capăt conversaţiilor, mi-a răspuns cu un citat din Richard Feynman, un specialist foarte apreciat în fizică cuantică. Era ultimul lucru la care mă aşteptam din partea unui călugăr budist.

Când l-am întrebat, la rândul meu, ce căuta în L.A., răspunsul lui a fost şi mai surprinzător:

– Sunt aici pentru tine.

N-am ştiut cum să reacţionez. Doar nu se referea la mine personal, nu? O fi vrut să facă aluzie la „comunitatea occidentală”, nu neapărat la mine. Dar în lunile în care au urmat am ajuns să descopăr cât de personală îi era, de fapt, misiunea.

– Matt?

Brusc, era la celălalt capăt al firului.

– Geshe-la! Cum de...

– Mi-au zis că am un apel de la un occidental. Am știut că tu ești.

Aveam senzaţia că parcă nu mai vorbiserăm doar de săptămâna trecută. Ca şi cum rămăsesem în legătură în tot acest timp. Într-un fel, cred că am făcut acest lucru de-a lungul anilor, pe măsură ce practica mea meditativă a devenit mai profundă.

– Lama Tsering mi-a apărut în vis noaptea trecută. Mi-a arătat ce s-a întâmplat.

Într-o clipă, mi s-a reamintit că lucrurile se percep la niveluri diferite. Oare preabunul meu lama intrase în legătură cu Geshe-la?

– M-a rugat să-ți transmit un mesaj. Să îţi reamintesc care este cel mai bun loc pentru a ascunde ceva.

– „La vedere”, am repetat eu una dintre vorbele preferate ale lui Lama Tsering.

– Şi altceva? insistă Geshe-la.

– A, da. „Și mai poate fi și cea mai bună distragere a atenției”, am reamintit eu cuvintele pe care obișnuia să le adauge Lama Tsering la binecunoscuta povaţă.

– Ţi-ai reamintit?

– Fireşte!

– Să nu uiţi niciodată asta, zise emfatic Geshe-la.

– Aşa o să fac.

– Când va veni vremea – zise el, ca şi cum comunica dincolo de cuvinte –, şi asta poate interveni în orice moment, înţelesul acestui mesaj va fi de netăgăduit.

– Bine.

Am fost pe deplin conștient atât de mesaj, cât și de importanța acestuia, gândindu-mă cât de curios era faptul că îi telefonasem lui Geshe-la crezând că fac asta pentru un anume motiv, când, de fapt, era vorba de un scop mult mai mare.

– Geshe-la, stareţul vrea să încerc să recuperez statuia lui Sangye Menla și să o aduc înapoi la Mănăstirea Adăpostul Tigrului. Crede că va fi transportată prin Kathmandu. Ai vreo rudă care obişnuia să lucreze în Patan?

– Un văr.

– Crezi că m-ar putea ajuta?

– Nu am mai vorbit de ceva vreme. Îl pot întreba.

– Nu prea ştiu de unde să încep...

– Când faci o faptă atât de virtuoasă la un nivel atât de înalt – cum este de pildă revelarea acestei terme –, vor fi întotdeauna piedici, acțiuni negative, iar drumul nu este mereu lin, îmi răspunse el, explicând motivul anxietății mele.

– Asta cu siguranţă.

– Karma înfloreşte, inclusiv karma ta, Matt. Dar la fel şi pregătirea ta. Nu-i aşa?

– Oare?

– Fireşte! E nevoie de încredere!

Poate că nu trebuia să fiu surprins că el şi stareţul Lhamo vorbeau aceeaşi limbă.

– Îl sun pe vărul meu şi te anunţ. Până unaalta, ai vorbit cu Alice, da?

Alice Weisenstein, prietena mea dragă din viaţa de dinainte de Himalaya, era cea de-a treia persoană de pe lista mea de apelat. Cea pe care voiam în mod deosebit s-o contactez.

– Nu încă.

– Are nevoie de sprijinul tău, accentuă el.

– În regulă.

– Știi despre programul ei de cercetare?

– Foarte puţin.

– Află, Matt! E important.

Geshe-la nu mi se adresa des pe numele meu mic, dar când o făcea, eram numai ochi și urechi.

– Singura persoană care înțelege lucrurile așa cum o face ea este Lobsang Mikmar. Cred că au lucrat împreună.

Alice nu vorbise niciodată despre vreun coleg tibetan, altminteri mi-aş fi amintit.

În acel moment, două stewardese deschiseră uşile care dădeau spre platforma de staţionare. Un val de pasageri se îndreptă spre ele.

– Avionul meu se pregăteşte să decoleze. — Bine, bine, zise Geshe-la. Mă bucur să te reaud, mai spuse el pe o voce blândă.

– Şi eu pe tine.

– Ai grijă! spuse el înainte să închidă.

Kathmandu

Chiar şi la şapte şi jumătate seara, străzile îmbâcsite din centrul vechi al orașului Thamel erau ticsite de ricşe, biciclete şi

scutere, care scoteau zgomote infernale şi treceau periculos de aproape una pe lângă alta.

– Îmi pare rău, îmi pare rău, tot bolborosea Dipesh în spatele volanului, de fiecare dată când frâna brusc pentru a evita tamponările.

Privind în jur, părea că fiecare maşină din drum purta cicatricile haosului.

„Încă cinci minute”, era o altă propoziţie pe care o tot repeta de când mă luase de la aeroportul din Kathmandu, acum o oră. Părea o promisiune greu de crezut mai ales când, din ceața serii, apăru o vacă, care paraliză tot traficul, în timp ce trecea agale și nepăsătoare pe lângă o tarabă luminată cu neon, unde se vindeau telefoane mobile.

În timpul izolării mele meditative, avusesem suficient timp să reflectez cum tot ce iese în calea simţurilor noastre este mai mult o iluzie decât ceva real. Părea tot o iluzie să fiu în drum spre o persoană al cărei nume doar îl auzisem menţionat în legătură cu cel mai mare furt de artă din Bhutan.

Pe la mijlocul anilor 2000, patronul firmei Dalberg Antiquities era un frecvent şi de seamă vizitator al Bhutanului, având relaţii strânse cu familia regală, miniştrii din guvern şi lama din nenumărate mănăstiri. Tocmai datorită legăturii sale cu regele Bhutanului şansele i-au surâs unui fotograf din Boston, pe care îl prezenta ca pe „un vechi asociat” şi care şi-a petrecut mai multe luni epuizante fotografiind şi catalogând comorile artistice din nenumăratele temple din ţară.

La scurt timp după aceea, un val de jafuri în tocmai aceste temple a lovit micul regat, care s-a trezit deposedat de mai mult de douăsprezece dintre cele mai valoroase statui şi decoraţiuni murale ale sale. Precizia aparte cu care fuseseră alese cele mai

rare comori şi cunoaşterea minuţioasă a planurilor de securitate din temple au atras imediat suspiciunea asupra lui Dalberg. El a respins vehement acuzaţiile, dar lucrul acesta i-a afectat toate relațiile, începând cu cele pe care le avea cu familia regală și terminând cu cele mai puțin importante. Când fotograful său asociat a sfârşit în circumstanţe misterioase câteva săptămâni mai târziu, suspiciunile au devenit şi mai serioase. Apoi nişte rapoarte au scos la iveală faptul că unul dintre obiectele furate a apărut, pentru scurtă vreme, la o expoziţie în Geneva. În ciuda protestelor sale de nevinovăţie, Dalberg s-a trezit expulzat din Bhutan pe viaţă.

Aflat la volanul vechiului său Fiat albastru, Dipesh viră în cele din urmă de pe aglomerata stradă principală a orașului pe o străduţă laterală îngustă, cu dale lipsă şi luminată de o singură fâşie de lumină palidă care bătea dinspre un chioşc care vindea orice, de la ţigări la föhnuri. Stând mai drept în scaunul său, opri maşina în faţa unui zid oarecare, înalt, cu o poartă din fier forjat.

– Am ajuns.

La scurt timp, tastă un cod de securitate într-un panou din dreapta spiralelor negre, scânteietoare ale porţii. După un zgomot electric și un clic, am păşit înăuntru.

În spatele zidurilor rezidenţei lui Dalberg se afla o curte mărginită de copaci şi cu garduri vii stufoase, care înconjurau un careu simetric de gresie. În centru, o statuie a lui Prajnaparamita, Perfecțiunea Înțelepciunii, înaltă de un metru și ceva şi minunat sculptată, domina, albă şi diafană, o fântână luminată nocturn. La mică distanţă, uşa principală a casei era întredeschisă, iar dinăuntru răzbăteau acordurile unei piese pe care am recunoscut-o imediat.

Deşi nu eram vreun expert în muzică clasică, piesa îmi era foarte familiară. Aria de soprană din *Flautul Fermecat* al lui Mozart era inclusă într-o compilaţie pe care mi-o recomandase fosta mea iubită Isabella, pe când locuiam împreună la Londra. Fiecare acord îmi era întipărit în conştiinţă. S-o reaud aşa pe neaşteptate m-a făcut să mă simt ciudat, parcă prins în capcană.

Dipesh mă conduse înăuntru, printr-un mic coridor, spre o galerie mare, cu tavane înalte. Pe cât de neaşteptate şi familiare fuseseră acordurile lui Mozart, pe atât de surprinzător era să văd un templu dedicat artei budiste tibetane. De o parte şi de alta, decoraţiunile murale, *thangka*, alcătuiau cascade de culoare. La fiecare capăt, șiruri întregi de statui ale lui Buddha priveau în jos, prezenţa lor fiind puternică şi inefabilă ca într-un crescendo.

Dipesh îmi făcu semn să rămân, în timp ce el se duse să-l caute pe Dalberg. Privind de la o *thangka* la alta, mi-am dat seama că nu erau decorațiuni murale de templu obișnuite, ci niște antichități splendide, vechi de sute sau poate chiar de o mie de ani. Ramele elaborate de brocard purtau patina timpului. Dar reprezentarea centrală a fiecărui Buddha, sau *yidam*, un aspect diferit al iluminării, era însufleţită dincolo de timp. *Yidam*-uri în albastru-cobalt precum Mahakala transmiteau o putere mânioasă la fel de palpabilă ca seninătatea pe care o transmitea Tara cea Verde într-un yidam desăvârşit, din mătase aplicată. Deşi nu existau Dumnezeu sau zei în budism, yidam-urile din tradiţia noastră reprezentau diferite faţete ale iluminării. Simbolurile, culorile şi impactul energetic al acestor reprezentări comunicau un înţeles dincolo de cuvinte. Portaluri prin care conştiinţa noastră limitată ar putea să abordeze o anume dimensiune a minţii luminate şi chiar să rezoneze cu ea. Şi rezonând cu un aspect, rezona cu

întregul. Era o psihologie extrem de sofisticată, o cale rapidă de nondualitate prin care am putea să ne găsim drumul din noroiul mlaştinii către lotusul transcendent de la suprafaţa ei.

Captivat de imagini şi de muzică, a durat ceva până să-mi dau seama că eram studiat. Dalberg stătea în uşă. Înalt, zvelt, avea un aer de linişte profundă. Îmbrăcat cu o jachetă de in de culoarea cărbunelui şi o cămaşă cu guler, ochii săi întunecaţi erau la fel de vigilenţi ca ai unui yoghin.

– Cunoscător într-ale muzicii?

Tonul lui de bariton contrasta cu cel suav al sopranei.

– *Regina nopţii*, am încuviinţat eu din cap.

– Foarte puţini oameni ar putea recunoaşte asta, zise Dalberg, îndreptându-se spre mine.

Strângerea lui de mână era fermă şi aristocratică. Am observat că barba şi mustaţa de culoare neagră îi erau foarte scurte. Oare era adevărat că părul facial denota disimulare?

– *Regina nopții* este una dintre cele mai extravagante arii, mă privi el cu atenţie; o parte din geniul lui Mozart consta în simbolurile iluminării din opera sa.

– Nu ştiam că iluminarea e prezentă şi în cultura occidentală.

– În multe feluri, zise el, mai ales în arta bisericii creştine timpurii. Aura sfinţilor, făcu el semn spre o *thangka* reprezentându-l pe Shakyamuni Buddha, cu o aură azurie deasupra capului; semnul peştelui, dădu el din cap spre unul dintre cele opt simboluri de bun augur din budism.

Scoase din buzunar un şirag de mătănii.

– Mărgelele *mala* au precedat de milenii rozariul.

Ne studiam îndeaproape reciproc. Deşi intrigat de ce spunea Dalberg, încercam şi să-l citesc. Era ceva enigmatic în legătură cu el, ceva ce nu puteam desluşi. Stareţul spusese că puteam

avea încredere în el. Puţini oameni din Bhutan ar fi fost de acord cu asta.

Schimbând brusc subiectul, Dalberg întrebă:

– Cum îi mai merge stareţului?

Era oare acelaşi şiretlic pe care obişnuia să-l folosească Lama Tsering cu mine? Negând cu tărie că poseda puteri telepatice, mă surprindea totuşi adesea repetând un fragment din tocmai ce gândeam în acele momente. Un licăr de amuzament păru să-i lumineze chipul în timp ce mă privea.

– Stareţul Lhamo este bine şi îţi trimite salutări călduroase.

Am fost uşurat când s-a întors cu spatele ca să mă conducă printr-un coridor slab luminat spre o grădină pavată.

Afară, Dipesh turna apă în două pahare de pe o masă.

– Ştiu că ai avut un drum lung, zise Dalberg. Dar când mi-ai spus motivul vizitei tale, m-am gândit că era mai bine să ne întâlnim imediat. Când e vorba de astfel de lucruri, evenimentele se petrec cu mare rapiditate.

Îndeplinindu-şi sarcina, Dipesh făcu o plecăciune ușoară şi se întoarse în casă. Dalberg stătea pe scaun aplecat în faţă.

– Aşadar, mă fixă el cu acea expresie de iscodire tăcută, dar intensă, doi localnici din Kham au furat ieri comoara Mănăstirii Adăpostul Tigrului.

– Asta ar fi pe scurt, am confirmat eu ceea ce îi spusesem deja de la aeroport. Stareţul a trimis în dimineaţa asta pe cineva la poliţia locală ca să depună o plângere oficială.

Dalberg ridică din umeri, și el de acord cu inutilitatea gestului.

– Şi m-a direcţionat către tine, i-am susţinut eu privirea. Eu, noi vrem neapărat înapoi această statuie.

– Sunt măgulit că stareţul Lhamo crede că am încă relaţii, îşi împreună Dalberg palmele în poală. Era o vreme când eram unul dintre cei mai ocupaţi dealeri de antichităţi himalayene. Am renunţat la asta acum mulţi ani, pentru scopuri mai contemplative.

Ceva din ceea ce zisese nu suna adevărat. Scopuri contemplative, da, asta puteam crede. Dar chiar nu mai avea relaţii în branşă?

– Mi-ai zis la telefon că ai o idee cine ar putea fi în spatele acestui jaf!

– Tovarăşul Ziu este suspectul de obicei, se crispă el.

– Tovarăş?

– Liderul Regiunii Autonome Xizang din China. Pe care noi restul o cunoaştem drept Tibet. În ultimii ani, a umplut templele budiste cu toate operele de artă și statuile originale care i-au încăput pe mâini.

– În ciuda faptului că budiştii încă sunt oprimaţi?

Poveștile refugiaților tibetani care continuau să fugă prin munți, dureroase și pline de violența pricinuită de chinezi, erau prea bine cunoscute.

– „Persecutaţi” aş spune eu, zise Dalberg. În ţară. Dar în exterior China vrea să pară deschisă şi binevoitoare. De aceea au transformat părţi din Lhasa într-un parc cu tematică budistă. Călugări cu robe roşii. Temple frumos restaurate. Lamaland, cu propriul Palat Potala.

– Şi în răstimpul ăsta conduc organizaţii ca să fure înapoi comorile pe care au încercat odată să le distrugă?

– Exact.

– De ce statuia lui Sangye Menla?

Dalberg îmi aruncă o privire cu înţeles:

– E prea mare coincidenţa.

Aplecat pe spate în scaun, Dalberg părea să sugereze că trebuia să îmi dau seama singur.

– Mă aşteptam la un accent american când m-ai sunat de la aeroport, observă el. De ce am crezut că eşti din Los Angeles?

– Am locuit în Los Angeles timp de mai multe luni înainte de Bhutan, am confirmat eu. Dar m-am născut şi am crescut în Sussex.

– Aşa e, dădu el din cap. Unul dintre cercurile prietenilor noştri budişti implicate în tainele ştiinţei cuantice.

După o pauză, am zis:

– Pari să ştii multe despre mine.

– Dimpotrivă.

– Sunt surprins că ştiai de existenţa mea.

– Singurul occidental de la Mănăstirea Adăpostul Tigrului?

Tonul lui Dalberg era caraghios.

– Singurul discipol al celui mai desăvârşit lama al mănăstirii? Ai idee câți au încercat să-l convingă pe Lama Tsering să-i accepte ca discipoli de-a lungul anilor?

Auzisem poveşti despre refuzurile categorice ale lui Lama Tsering de a accepta până şi absolvenţi ai colegiilor budiste tibetane cu renume. Dar nu mă gândisem niciodată la reacţiile celor din afara mănăstirii care puteau auzi de occidentalul ignorant care nici n-a apucat bine să escaladeze munţii ca să-l vadă pe venerabilul lama, că a şi fost luat sub aripa lui.

– Ai atras multe bârfe atunci când ai venit, a zis Dalberg. Din acel moment, ori de câte ori oamenii vorbeau despre tine, vorbeau implicit şi despre Lama Tsering şi, prin asociere, de statuia lui Sangye Menla. Ştii că el şi statuia lui Sangye Menla

sunt văzuţi ca fiind practic unul şi acelaşi lucru în afara mănăstirii?

Din întâmplare, nu ştiam.

– A adus statuia cu el din Tibet şi din acel moment lucrurile la mănăstire au început să se schimbe.

O altă informaţie lipsă. Schimbate – în ce fel?

– Când ai părăsit mănăstirea pentru retragerea ta meditativă, zvonurile au reînceput, dădu el din cap. Am auzit vorbindu-se de statuie de două ori în ultimele săptămâni.

Am încercat să nu dezvălui cât de mult mă tulbura cu spusele lui. Când Lama Tsering îmi sugerase că aveau să-mi fie de folos trei luni dedicate practicii meditaţiei, eu fusesem cel care sugerasem o retragere solitară. Avea să fie o provocare personală să văd cât de bine făceam faţă, lipsit de orice companie sau legătură. Şi voiam să-i dovedesc că puteam face asta. Să îi arăt că eram capabil.

Mi-am adus aminte cum Lama Tsering încercase să mă facă să mă răzgândesc în privința părăsirii mănăstirii. Cât de categoric refuzasem, căci îmi priveam şederea departe de Adăpostul Tigrului ca pe un test important – aproape ca pe o medalie de onoare.

În răstimpul asta, se desfăşuraseră chestiuni mult mai importante. Nu totul avusese legătură cu mine şi cu ce doream. Eu credeam că izolarea mea meditativă mă ajuta să devin independent, când, de fapt, nu făceam altceva decât să atrag atenția asupra mea. Şi, implicit, asupra lui şi asupra statuii. Pentru prima dată, am început să mă simt implicat.

– Ce avem de făcut mai departe? am întrebat eu, vrând să revin la subiect.

– Așteptăm să apară statuia, răspunse direct Dalberg. Câteva zile, în cazul în care e transportată cu maşina. Dacă cumpărătorul final se grăbeşte, statuia a ajuns probabil cu acelaşi avion în care ai fost şi tu. Am contactat deja câţiva oameni la aeroport care supraveghează îndeaproape lucrurile. Se pare că, la urma urmei, avea legături curente.

– Avem cum s-o oprim înainte să ajungă altundeva?

– Doar dacă solicită guvernul Bhutanului. Şi e greu de crezut că vor lua măsuri doar pe baza unui pont din partea mea, zise el, cu o expresie critică. Dar pot aranja să-i luăm urma.

– Putem fi siguri că statuia nu va fi expediată undeva în afara orașului Kathmandu, în Delhi, de exemplu?

– Puţin probabil, ridică el din umeri. Mai mult decât orice altceva, cei doi localnici din Kham vor vrea un comision mai mare.

Din felul în care a zis-o, mi-am dat seama că era ironic.

– Să ia ce găsesc înlăuntrul ei, mă lămuri el privindu-mi expresia perplexă. Cu cât e mai veche statuia, cu atât e mai probabil să dea lovitura.

Inima începu să-mi bată cu putere. În trecutul îndepărtat, se puneau bijuterii rare din aur în interiorul statuilor, ca parte dintr-o ceremonie de sfinţire. Dacă Sangye Menla era deposedată de bunuri, ce avea să se aleagă de *termă*?

– Vor apela la un meşteşugar local ca s-o deschidă?

– Asta e procedura standard.

Ochii aceia întunecaţi şi visători deveniseră şi mai iscoditori. Ca şi cum mă testa oarecum.

– Undeva se va întâmpla asta?

– La un depozit de la aeroport. Acolo sunt o duzină de artizani din Patan care pot să intervină asupra unei statui de o

asemenea valoare fără să lase vreo urmă.

Asta însemna oare că trebuia să urmăresc nu un obiect, ci două? Alarmat cum eram de ceea ce spusese, nu aveam nicio intenţie să-i povestesc despre termă. Atitudinea lui de atotcunoscător mă tulbura.

– Ar trebui ca cineva din Patan să ştie, nu? am zis eu.

– Fără îndoială, dădu el din cap. Dar nimeni n-ar putea recunoaşte un asemenea vandalism fără să-şi strice reputaţia. În plus, să încerci să iei urma unei astfel de informaţii într-un loc ca Patan ar fi precum căutatul acului în carul cu fân, își desfăcu el în aer vârfurile degetelor.

Capitolul 4

Kathmandu

Imediat ce am ajuns la hotel, m-am așezat pe pat și i-am trimis un mesaj lui Geshe-la. L-am pus la curent cu ceea ce îmi spusese Dalberg, explicându-i că era foarte probabil ca terma să fi fost scoasă din statuie. Cine putea şti ce avea să se întâmple cu ea?

Uitându-mă pe fereastra mea de la etajul al treilea spre ashram-ul de vizavi, am văzut discipoli îmbrăcați în alb, ținându-și mâinile împreunate în dreptul inimii, semnul universal de devoțiune. O incantație era purtată de vânt în noapte, înălțându-se și coborând asemenea valurilor care sparg țărmurile.

Cu cinci ani în urmă mai fusesem cazat în acest hotel, când mă oprisem în Kathmandu în drumul meu spre Bhutan. Nu mi-aș fi închipuit niciodată că, după tot acest timp, nu numai că încă nu deschisesem terma, ci mai și aveam senzația că acest scop părea acum mai imposibil de realizat ca niciodată.

L-am rugat pe Geshe-la să-l întrebe pe vărul lui dacă putuse să afle ceva. I-am spus că Dalberg putea să monitorizeze sosirile din aeroport și să urmărească unde era trimisă statuia, însă nu părea să aibă legături în Patan. „E important să ai încredere”, îmi spusese Geshe-la când vorbisem cu el mai devreme. Am apăsat pe „Send”, amintindu-mi în acest timp de antrenamentele din mănăstire pentru întărirea și dezvoltarea minții: aparențele sunt înșelătoare – nu te lăsa păcălit de ele. Tot ceea ce percepi provine dintr-o minte propulsată de karma.

La puțin timp după aceea, am vorbit la telefon cu cea de-a treia persoană de pe lista mea de apeluri urgente. Alice

Weisenstein ținuse ore la centrul budist de lângă locuința mea din Los Angeles. Mă captivaseră pe dată prezența ei fizică, părul blond ciufulit, ochii ei albaștri, limpezi. În timp, am aflat că era cercetător, ca și mine, dar în domeniul neuroștiinței. Pe atunci treceam printr-o perioadă grea cu iubita mea, Isabella, de care m-am despărțit în final, dar am simțit mereu o apropiere de Alice, cu care am comunicat prin scrisori pe perioada șederii mele la Mănăstirea Adăpostul Tigrului, scrisori pe care ni le trimiteam o dată la câteva luni.

La celălalt capăt, telefonul sună de câteva ori înainte să răspundă un bărbat cu o voce matură și accent irlandez:

– Michael.

Se lăsă un moment de tăcere.

– Acesta este numărul lui Alice?
– Este la muncă.
– În regulă.

Mi-am amintit că menționase în scrisori numele vecinului ei, Michael. Se părea că se înțelegea foarte bine cu fiul ei Josh, care era adolescent.

– O voi suna acolo, am spus eu, neștiind însă exact de ce.

Acesta era singurul număr pe care îl aveam.

După ce am închis, am privit pe fereastră, observând că întrunirea se apropia de sfârșit. Participanții, femei și bărbați, s-au îmbrățișat, punându-și unii altora ghirlande de flori la gât. Acesta era un alt aspect al antrenamentului de bază al minții: toate ființele simțitoare sunt la fel în ceea ce privește dorința de a fi fericite, de a se conecta cu ceilalți, de a fi eliberate de suferință. Epuizat, m-am întins pe pat pentru o clipă.

Un ţârâit brusc, strident mă făcu să tresar din somn. Camera era scăldată în lumina dimineții. Dezorientat în acele prime momente conștiente, m-am uitat unde stăteam întins, complet îmbrăcat, încercând să-mi dau seama unde mă aflam. Se auzi din nou acel sunet. Venea de la telefonul meu.

– Vărul meu are informații.

La telefon era Geshe-la.

– Prietenul lui, Rakesh Sharma, cunoscut pentru statuile pe care le făcea, a fost dus aseară la aeroport de niște oameni răi și i s-a cerut să deschidă o statuie. L-a descris perfect pe Sangye Menla Buddha.

M-am ridicat din pat.

– Bărbații erau interesați numai de bijuterii, printre care se afla și un safir mare. Mai era și un cilindru metalic vechi pe care l-au considerat lipsit de valoare. L-a păstrat Sharma.

– Îl mai are?

– Da.

Acum eram treaz de-a binelea.

– Și te așteaptă, continuă Geshe-la. A aranjat vărul meu totul.

– Trebuie să plătesc...?

– Se obişnuieşte între 50 și 100 de dolari.

– Este în Patan?

Geshe-la îmi dădu adresa.

– Du-te repede, până nu descoperă hoții peste ce au trecut cu vederea.

M-am privit în oglindă. Arătam răvășit. Mai purtam încă hainele de ieri. Haina și cămașa erau mototolite. Părul era în toate direcțiile. Destul de rău. Am verificat să văd dacă am portofelul în buzunar și mi-am luat rucsacul pe care îl adusesem cu mine în avion.

– Plec acum, am spus eu.

Jos, am văzut mai multe taxiuri, unul lângă altul, parcate pe străduța îngustă de la intrarea hotelului. M-am uitat în jur, încercând să-mi dau seama dacă ar fi mai rapid să merg pe jos pe strada principală din apropiere, când am văzut un bărbat pe stradă făcându-mi semn cu mâna. Vreun șofer de taxi încercând să ia o cursă? Apoi am observat un Fiat albastru, zgâriat, nu departe de el. Dipesh.

Am devenit pe dată precaut. De când mă urmărea? M-am îndreptat spre el.

– Vreți să vă duc undeva cu mașina, domnule Lester?

– Du-te acasă, Dipesh, nu este nevoie, am zis eu scuturând din cap.

– Domnul Dalberg mi-a spus să fiu la dispoziția dumneavoastră.

– Ai fost.

De la distanța aceea nu puteam să-i văd expresia de pe chip, dar părea insistentă. Oare se supărase că nu ascultam ordinele date de stăpânul lui?

– Te sun eu dacă voi avea nevoie de tine.

Am trecut de el, îndreptându-mă spre următoarea intersecţie, și am mers mai departe. Mă tulbura că Dalberg mă spiona. Se presupunea că el era cel care avea relații la aeroport. De ce fusese Geshe-la cel care descoperise ce se întâmplase cu statuia?

M-am urcat curând într-un taxi, îndreptându- mă spre Patan. În timp ce eram în mașină, îmi sună telefonul. Era Dalberg. Îl voi suna înapoi, imediat ce aveam să intru în posesia valoroasei *terme*.

Am luat-o pe una dintre străzile sculptorilor. De ambele părți erau prăvălii, majoritatea aflându- se în spatele grilajelor încă neridicate și încuiate cu lacăte. Era puțină lume. Agitaţie era doar în jurul tonetelor cu mâncare, unde vânzătorii se pregăteau să-și înceapă ziua.

Mașina încetini, în timp ce amândoi ne uitam la talmeș-balmeșul de numere, unele vopsite pe ferestre, altele puse în perete.

„Sharma Sculptures Trading” nu arăta diferit de prăvăliile de pe cealaltă parte. Fațada era mică, iar numele de deasupra era acoperit de praf. Dar era deschis.

– Nu durează mult, i-am spus șoferului. Aștepți aici?

El încuviință din cap.

Am coborât din mașină și am parcurs pe jos distanța mică până la magazin.

Rakesh Sharma era un bărbat slăbuț, purta ochelari și stătea aplecat deasupra tejghelei, în timp ce aranja mânerul unui clopoțel de alamă.

– Domnul Sharma?

– Bună dimineața, mă salută el, arătând spre rafturile din jurul nostru. Am multe statui minunate...

– Observ, am încuviințat eu. Cred că mă așteptați. Este vorba de un mic cilindru metalic din interiorul unei statui a lui Sangye Menla.

Făcu câțiva pași înapoi, îndepărtându-se de tejghea și încruntându-se.

– Știu că nu cu asta vă ocupați de obicei. Dând din cap, scoase o cheie din buzunarul pantalonilor.

– Oameni foarte răi. Mult stres.

– Înțeleg, am spus eu. Și vă sunt recunoscător.

Descuie un sertar din spatele tejghelei și îl deschise, scoțând după câteva momente ceva ce semăna cu un toc de ochelari, din care luă un cilindru metalic îngust, uzat și care arăta foarte vechi. Ceremonios, îl puse pe o bucată roșie de catifea de pe tejghea.

M-am aplecat, uitându-mă lung la el. Pergamentul din statuia lui Sangye Menla. *Terma* compusă de însuși Padmasambhava. M-am minunat cum un obiect atât de mic și nesemnificativ, pe care majoritatea l-ar considera complet lipsit de valoare, era recipientul unei asemenea comori neprețuite.

– Cât vreți pentru el? am întrebat eu.

– Pentru dumneavoastră, 100 de dolari.

Geshe-la menționase suma asta maximă și, fără îndoială, era începutul negocierilor. Dar nu aveam niciun interes să tărăgănez lucrurile. Nu exista o sumă care să poată fi pusă pe comoara pe care o conținea cilindrul metalic.

Aveam deja în buzunar o bancnotă de 100 de dolari. Am luat-o și i-am dat-o lui Rakesh Sharma, care o cercetă rapid, strecurând-o apoi într-o cutie de pe un raft din spatele lui. Puse apoi un șervețel verde pe tejghea, împături repede pergamentul, după care mi-l dădu mie.

Eram atât de absorbit de ceea ce făcea, încât nu mi-am dat seama că magazinul se întuneca. Nu am fost conștient că afară era cineva până în clipa în care, pregătindu-mă de plecare, i-am văzut pe ei, pe cei doi bărbați masivi care blocau ușa.

Capitolul 5

Reacţia mea a fost instinctivă.

Am şters-o în direcţia opusă, printr-o uşă care dădea spre partea din spate a magazinului. Era din lemn, grea, şi se încuia pe dinăuntru. Închizând-o cu putere, am răsucit cheia. Mă aflam într-un atelier plin de statui, în faze diferite de finalizare. Cu inima bătându-mi tare în piept, m-am uitat în jur după o ieşire. Numai că nu existau uşi sau vreo fereastră.

Bărbaţii din Kham se izbeau în uşă. M-am năpustit spre nişte trepte de lemn înguste care erau singura cale de scăpare. În capul scării era o zonă de depozitare, plină de plăci de metal, vopseluri şi butelii de gaz. O fereastră îngustă.

Am tras tare de cremonă şi m-am strecurat prin ea, trezindu-mă pe o bordură cu vedere spre o străduţă. Dădea spre un balcon de la acelaşi nivel de cealaltă parte a străzii. Uşa de vizavi era deschisă. Am putut să văd cum familia de acolo lua micul dejun.

Am sărit în balconul lor şi am alergat în direcţia unde aceştia erau aşezaţi pe podea. Printre strigăte de şoc şi indignare, am coborât în fugă scările, găsind repede uşa de la intrare.

Afară, m-am strecurat pe o alee paralelă cu strada unde mă aştepta taxiul. Alergând, am auzit o izbitură puternică pe când cei doi bărbaţi pătrundeau prin uşa atelierului.

Erau doar la câteva secunde în urma mea. Am dat colţul şi am alergat din nou spre strada Sharma. Nu mai simţisem o asemenea frică primitivă. Singurul meu gând era să ajung la taxi – şi să plec din Patan.

Se auzeau strigăte furioase din partea urmăritorilor mei, luând-o și ei prin locuinţa acelei familii.

Doar câţiva metri şi ajungeam la drum.

Dar când am ajuns acolo şi m-am uitat de-a lungul străzii, nici urmă de taxi. Locul era la fel de pustiu ca atunci când sosiserăm.

N-aveam de ales, trebuia să continui să alerg. În spatele meu se auzea un strigăt furios de recunoaştere. Zgomot de paşi grei. Privind în jur, căutăm disperat soluţii.

La orele dimineţii erau puţini oameni. Magazinele abia se deschideau. Copii în uniformă lălăiau în drum spre şcoală. În faţa mea, un curier coborâse de pe scuterul său vişiniu şi comanda mâncare de la un vânzător de pe marginea drumului. Susţinând uşor scuterul cu mâna stângă, întindea mâna dreaptă ca să-şi ridice comanda.

La Londra, obişnuiam să conduc o Vespa. Fără să stau pe gânduri, am sărit pe scuterul său şi am apăsat cu putere pedala de acceleraţie. Am demarat, în strigăte furioase în urma mea. O cutie de suc zbură periculos de aproape pe lângă obrazul meu stâng. Am simţit o lovitură dureroasă în timp ce un alt proiectil îmi ateriză în spate. Dacă puteam să câştig ceva distanţă faţă de urmăritorii mei, eram salvat. Cel puţin ăsta era planul.

Habar n-aveam unde eram. Virând spre o stradă mai mare, nu aveam altă urgenţă decât să mă depărtez. Să conduc prin Patan în direcţia potrivită către Thamel, speram eu.

Traficul de pe această stradă se aglomeră brusc. Mi-am croit drum prin haosul de biciclete, vehicule mari şi scutere de navetişti. Chiar şi în acele clipe, cu toate simţurile în alertă, o parte din minte era şocată de cât de uşor, de involuntar

furasem scuterul. Cât de repede scăpaseră lucrurile de sub control.

În ciuda celor cinci ani de pregătire riguroasă în mănăstire, de cultivare a hotărârii sincere de a evita cele zece karma negative, furasem scuterul unui bărbat – poate chiar mijlocul lui de existenuyh, fără ca măcar să stau pe gânduri. Furtul era al doilea după crimă de pe lista de cauze karmice, cu cele mai rele consecinţe viitoare – pierdere, sărăcie şi ruină. Dar, confruntat cu propria supravieţuire, furtul fusese o necesitate.

Mă apropiam de o intersecţie cu semafoare. M-am băgat agresiv printre benzile de maşini şi m-am oprit în faţa automobilului de la semafor. Pentru prima dată, mi-am permis să privesc în oglinda laterală.

Fiatul albastru al lui Dalberg gonea cu putere în spatele meu. Dipesh la volan. Pe locul pasagerului din faţă şi în spate – bărbaţii din Kham.

Îngrozit, am virat la stânga şi m-am îndepărtat. Nu puteam aştepta să se schimbe culoarea semaforului, ci trebuia să câştig ceva distanţă. Numai că s-a pus imediat verde. Aruncând o privire în oglindă, am văzut maşina lui Dalberg făcând slalom nebuneşte în trafic. Dând flashuri şi claxonând cu putere, l-am zărit pe locul pasagerului din faţă pe uriaşul îmbrăcat în negru. Îşi ţinea capul pe spate şi lovea cu pumnul drept.

Traficul de pe strada asta era şi mai congestionat. Două benzi erau aproape blocate. La fel și mașina lui Dalberg, care era cam la douăzeci de metri în spate. Înaintând cu greu, continuam să-i fixez cu privirea pe urmăritorii mei. Pregătindu-se să o ia la goană pe jos, cel de lângă şofer tot deschidea și închidea portiera. Trebuia să ajung pe o stradă mai liniştită pentru a scăpa. La stânga se întrezărea o alee îngustă. O cale de salvare poate?

Am trecut pe banda din dreapta, care se mişca cel mai repede, şi am văzut Fiatul făcând acelaşi lucru. Ademenindu-i cât mai departe posibil, am întors în ultimul moment în direcţia opusă.

Din ce se vedea, era doar o stradă lăturalnică, mărginită de depozite şi clădiri în paragină. Am accelerat cu putere. Urmăritorii mei nu se mai zăreau. Rataseră curba, după cum plănuisem. Am avansat rapid prin traficul relaxat şi am cotit pe un drum lung şi sinuos.

M-am întrebat dacă să o iau pe o străduţă lăturalnică, să mă opresc și să încerc să-mi dau seama unde eram. Trecusem de o intersecție mare și ajunsesem într-o zonă foarte diferită, pe o stradă aglomerată cu turiști care se îmbulzeau, cu vânzători, tonete cu mâncare şi taxiuri.

Dar brusc, dintr-o stradă laterală, în spatele meu apăru Fiatul lui Dalberg. Era la mai puţin de zece metri depărtare. Şi acum era imposibil să te mai mişti din cauza mulţimii.

Drept în faţă un autocar de turişti dădea cu spatele. Involuntar, m-am strecurat prin furnicarul de turişti, ţâşnind spre spaţiul strâmt dintre autocar şi un zid de cărămidă.

Nu aveam de ales decât să mă strecor prin acest spaţiu, să conduc ca un nebun. În timp ce mă concentram cu toată atenția, o altă parte din mine, calmă, observa cu detașare ce se întâmpla. Parcă existam în două dimensiuni temporale. Sfidând moartea, reacţionând pe loc. O panoramă a spaţialităţii lucide.

Văzându-mă și dându-şi seama că nu mai puteam să opresc, șoferul autocarului apăsă cu putere frâna, iar autocarul se opri brusc în ultimul moment. Era destul loc între el şi zid pentru un scuter. Am zburat prin el. În urma mea se auzeau strigăte

mânioase. Dar eu eram de o parte a autocarului, iar Fiatul, de cealaltă.

Îndepărtându-mă de haos, m-am strecurat prin grupurile de turişti, trecând printr-o poartă spre o stradă pietonală largă, care ducea spre un loc pe care l-am recunoscut de îndată. Durbar Square, una dintre cele mai vizitate atracţii turistice din Kathmandu.

Vechi stupe[2] vegheau ca nişte santinele întunecate şi prevestitoare de rău asupra şirurilor de tarabe ţipătoare. Am oprit lângă o stupa, am coborât repede de pe scuter şi, băgând în buzunar cheile, m-am pierdut prin piaţa aglomerată.

De cealaltă parte a pieţei erau restaurante supraetajate. Poate un punct bun de unde puteam urmări totul cu privirea?

Mi-am făcut drum printre turişti în direcţia restaurantelor, alegând unul care ocupa o clădire cu trei etaje. Atmosfera rafinatei Europe Centrale din Viennese Cake Box nici că putea fi mai contrastantă cu haosul de pe străzile din Kathmandu. Scaune de răchită, oglinzi cu rame aurite şi ritmurile familiare ale Dunării albastre răsunând dinapoia arbuştilor tropicali, plantaţi în bazine de alamă uriaşe. Păşind înăuntru, mi-am ridicat mâna, apăsând cu putere pe buzunarul de la piept. Posesia cilindrului de metal mă liniştea. Restaurantul de la parter vuia de clienţi şi chelneri încărcaţi cu preparate de mic dejun. Toate mesele de la fereastră erau ocupate şi, pe deasupra, perdele vaporoase blocau oarecum vederea spre piaţă.

Am urcat grăbit două trepte care duceau spre sala de mese de la primul etaj. O singură masă era ocupată. Spre surprinderea mea, un grup de şase călugări budişti studiau meniurile total concentraţi. După anii petrecuţi la Adăpostul Tigrului, am făcut automat o plecăciune, împreunându-mi mâinile în dreptul

inimii şi salutându-i în bhutaneză. Evident că mai mulţi dintre ei erau şi ei din Bhutan şi mi-au întors salutul cu şi mai multe plecăciuni. Trecând pe lângă ei, m-am îndreptat spre o masă care dădea direct spre piaţă, cu draperii din damasc de o parte și de alta.

Mi-am tras un scaun şi m-am aşezat, privind afară la mulţimile de turişti şi localnici ce mișunau în jurul gheretelor unde se vindeau toate nimicurile tipic himalayene, de la clopoței şi tobe până la candele ornate. Scuterul îl parcasem la poalele unei stupe. Poate, gândeam eu acum, ar fi trebuit să găsesc un loc mai discret, undeva ascuns total vederii. Sau poate ar fi trebuit să-l las pe mâna unui puști din zonă.

Când veni un chelner ca să-mi ia comanda, mi se păru total nepotrivit să cer musli şi iaurt. În timpul ăsta, la masa călugărului, alegerea meniului era însoţită de amuzament – părea că un mic dejun sărbătoresc fusese plătit de unul dintre sponsorii călugărului.

Piața fremăta de activitate. Unul dintre bărbaţii din Kham urca treptele stupei, iar celălalt se îndrepta în grabă spre gherete. Cu gura uscată, m-am ridicat din scaun. M-am holbat la primul urmăritor, care şi-a făcut mâna pavăză, cercetând de jur-împrejur. Partenerul său striga şi gesticula frenetic în timp ce mărşăluia spre gherete.

Cu inima bătându-mi nebuneşte în piept, simţeam că avea să urmeze ceva inevitabil şi înspăimântător. Iscodind cu privirea piaţa, primul dintre ei văzu scuterul parcat. Se întoarse către o gaşcă de copii care trândăveau pe treptele stupei. Aplecându-se, părea că încerca să intre în vorbă cu ei.

Puştii erau indiferenţi, continuând să stea întinși pe trepte şi să discute între ei, ignorându-l pe bărbat, deşi acesta era un uriaş printre ei.

Scoase câteva monede din buzunar și pe dată se schimbă dinamica lucrurilor. Acum se îmbulzeau pentru atenţie şi întindeau palmele. Săreau în sus şi în jos, în larma glasurilor lor piţigăiate, încât îi puteam auzi de unde eram. Nici n-a apucat să le dea bani unor ţânci mai insistenţi, că braţe mici au şi gesticulat spre Viennese Cake Box. Sosirea mea în piaţă nu scăpase neobservată. Chiar şi dinapoia ferestrei şi în acordurile lui Strauss, am putut auzi răcnetul, în timp ce îl chema pe partenerul său şi se îndrepta furtunos spre restaurant.

Nu aveam timp să mă întorc la parter. Nu era cale de scăpare de la etajul ăsta. Neavând alternative, mi-am tras scaunul spre masă, ca să fie la fel ca la celelalte mese libere. M-am strecurat după una dintre draperii. Făcând asta, am schimbat o privire cu unul dintre călugări. Zbârcit şi atent, se uita direct la mine când m-am ascuns.

Capitolul 6

Reușiseră să mă găsească atât de repede, încât intrasem în panică. Oare făceam o prostie și mai mare încercând să mă ascund? Cum aveau călugării să reacționeze? Puteam doar să-mi pun speranța în bunele lor intenții.

Una dintre renumitele învățături ale lui Buddha spune că, dacă vezi o căprioară alergând în pădure, urmărită de vânători, iar dacă vânătorii te întreabă în ce direcție a luat-o, atunci ești obligat să nu dezvălui nimic, pentru a salva viața căprioarei. Este una dintre puținele situații în care ascunderea adevărului se consideră un comportament acceptabil, recunoscându-se astfel complexitatea morală a instrucțiunilor generale conform cărora nu trebuie să minți niciodată. Oare își vor aduce aminte și călugării de pilda asta?

În curând se auziră pași apăsați pe scări, semn că cei doi urcau deja. Vocile deveniră mai puternice și mai clare. Unul dintre ei intrase în restaurant și punea întrebări pe un ton răstit într-o tibetană guturală. Furios și cu răsuflarea tăiată, mai că-i simțeam prezența din spatele draperiei.

Apoi am devenit conștient și îngrozit de poziția mea. A urmat o tăcere totală și lungă. Senzația inevitabilului. Mi-am ținut respirația, forțându-mă din răsputeri să nu mă mișc. Era la doar câțiva pași de mine. Cum de nu-și dădea seama unde eram ascuns?

Unul dintre călugări spuse ceva. Singurul cuvânt din tibetană pe care l-am înțeles a fost „jos”. Bărbatul din Kham se retrăgea acum. Se auziră voci pe ton ridicat, căci se răstea la partenerul său. Distingeam țipete mânioase care însoțeau plecarea lor zgomotoasă. Am rămas ascuns mult timp după aceea, până

când călugărul vârstnic dădu draperia la o parte și îmi făcu semn cu gravitate din cap.

Privindu-l, mi-am împreunat palmele în dreptul pieptului.

Jumătate de oră mai târziu, am plecat de la Viennese Cake Box pe ușa de la bucătărie și însoțit de călugări. Unul dintre ei vorbea engleză și a făcut pe traducătorul după ce am ieșit de după draperie. Imediat ce le-am explicat că eram discipolul lui Lama Tsering și că eram urmărit de persoane rău intenționate, s-au arătat nerăbdători să mă ajute.

Doi dintre călugări coborâră în stradă să ia un taxi, care urma să ne ia apoi și pe noi. Înghesuit într-o mașină cu călugări în robe roșii, călătoria către periferia capitalei a fost înghesuită, dar lipsită de evenimente. De-abia respirând între cei doi călugări, care făceau pe santinelele, am încercat să-mi dau seama ce era de făcut în continuare.

Puteam să aleg aeroportul, dar era o opțiune prea evidentă. Dacă Dalberg avea cu adevărat relații și putea monitoriza aeroportul, atunci avea să creadă că, intrând în posesia pergamentului, aveam să mă grăbesc înapoi spre Bhutan. Chiar și în zilele lui cele mai bune aeroportul din Kathmandu era într-un haos total, deci acolo aveam să fiu o țintă ușoară.

În schimb, a trebuit să aleg o opțiune imprevizibilă, care s-a dovedit a fi una de care mi-am dat seama de-abia în momentul în care taxiul în care ne aflam s-a oprit în apropierea complexului în care stăteau călugării. Clădirea arăta ca o instituție și se afla pe o stradă prăfuită. Erau mai mulți oameni într-un parc, și el tot prăfuit, în spatele căruia se afla o clădire colonială veche cu un panou șubred pe care scria „Terminus”. Am observat și câteva autobuze vechi.

Dându-le o ofrandă călugărilor care mă salvaseră, am luat-o prin parc și m-am îndreptat spre capătul de linie. Ca peste tot, erau tejghele unde se vindeau de toate, de la legume și fructe proaspete până la sculpturi cu zei hinduși. Pe o masă cu ornamente ritualice budiste tibetane se aflau morișți de rugăciune, clopoței și fel de fel de obiecte. Unul dintre ele îmi atrase în mod particular atenția. Mi-am adus pe dată aminte de mesajul pe care Lama Tsering mi-l transmisese prin Geshe-la: „Care este cel mai bun loc să ascunzi ceva? La vedere. Și mai poate fi și cea mai bună distragere a atenției”.

Oprindu-mă brusc, m-am uitat la obiectul respectiv, amintindu-mi în acest timp ce-mi spusese Geshe-la: „Ține minte. Când va veni momentul, *iar acesta poate veni oricând*, semnificația mesajului va fi clară”.

Am ridicat obiectul ca să-l analizez mai îndeaproape, împreună cu eticheta atașată. Mai văzusem și înainte astfel de obiecte puse la vânzare, însă niciodată cu importanța acestuia, acum și aici.

– Cât costă? l-am întrebat pe vânzător, un bărbat cu chip de potlogar, cu o bandană roșie și o dantură care ieșea în afară.

– 500 de rupii, își încercă el norocul.

– 200, i-am spus eu.

– 400.

Am pus obiectul înapoi pe masă și m-am făcut că plec.

– Bine, domnule! Pentru dumneavoastră, ofertă specială. Specială, specială! 300.

I-am dat banii și, nu mult după aceea, mi-am pus obiectul în buzunar.

Jumătate de oră mai târziu mă aflam într-un autobuz spre Patna, care mergea până la granița cu India. Avea să fie un drum lung, urmând să ajungem în Patna de-abia a doua zi de dimineață, iar asta era doar prima parte a călătoriei pe care mi-o plănuisem. Aveam să mă îndepărtez mult de locul în care statuia lui Sangye Menla era ținută la aeroport. Am decis însă că ieșea din discuție să rămân în Kathmandu. Nu știam ce fel de joc avea Dalberg în minte, dar cei doi urmăritori din Kham m-au făcut să-mi dau seama fără îndoială cât de periculos era să rămân în apropierea rețelei lui de influență, o rețea care, probabil, se întindea și în India. Trebuia să plec undeva unde nu puteam fi găsit. Urmăritorii mei nu aveau să se abţină de la nimic până când nu puneau mâna pe *termă*.

De aceea, lungul meu drum cu autobuzul spre Patna a fost urmat de unul scurt spre aeroportul din Patna. I-am trimis un mesaj stareţului Lhamo, punându-l la curent cu cele întâmplate și întrebându-l ce alte instrucțiuni mai aveam de urmat. Deoarece nu exista semnal la telefon în Mănăstirea Adăpostul Tigrului, mesajul meu urma să ajungă la sora stareţului în Paro și să fie apoi transmis în scris prin Sangay, cu următoarea ocazie cu care cobora muntele.

În avion, după ce ușa se închise cu zgomot, m-am așezat pe locul meu și mi-am închis ochii. Ultimele două zile fuseseră o adevărată provocare după perioada mea de izolare meditativă. Am simțit un puternic impuls să revin la starea de conștientizare cu care începeam din ce în ce mai mult să mă identific în timpul călătoriei mele meditative la Mănăstirea Adăpostul Tigrului, o călătorie care nu avea de-a face cu Matt Lester, dar care învăța să renunțe la o perspectivă atât de

îngustă, o călătorie care, în mod clar, era infinită și, mai mult decât orice altceva, profund calmă.

Trăgând de câteva ori adânc aer în piept, m-am relaxat, lăsând toate gândurile, întocmai ca celelalte sunete din avion, să-mi vină în minte, apoi să plece, fără ca eu să mă implic mental.

Fiind discipolul lui Lama Tsering, ori de câte ori meditam, mintea mi se umplea de ecoul vocii lui, blândă și infinită, de cuvintele yoghinului a cărui prezență era în continuare atât de palpabilă și de reală, încât, dacă-mi deschideam ochii, aveam să-l văd acolo, la nivelul frunții mele, cu o expresie de profundă compasiune așternută pe chip. Deseori, începea o sesiune de meditație cu „Încearcă pe cât posibil să fii prezență pură, fără trecut, fără viitor, doar acum și aici”. Acea instrucțiune era suficientă pentru a mă face să mă simt eliberat, să mă despovărez de greutatea gândurilor și să revin la calmul infinit.

Alice fusese cea care îmi explicase prima dată de ce cuvintele „medicație” și „meditație” aveau doar o singură literă diferită: deoarece ambele proveneau din același cuvânt din limba latină, „medeor”, însemnând „a vindeca” sau „a întregi”.

Când am ajuns prima oară la Mănăstirea Adăpostul Tigrului, crezusem că vindecarea și liniștea erau emanate de însuși Lama Tsering și de ceilalți yoghini ca el, cu calități pe care le obținuseră după nenumărate ore de meditație.

Dar pașii îmi erau călăuziți pe subtila cale bătătorită a *guru yoga*[3], îndemnat spre experiențe de care nu m-aș fi crezut capabil, crezând tot timpul că puterea de concentrare și pacea veneau de la maestrul meu, lucru care era oarecum adevărat, dar numai pentru că eu îmi imaginam asta.

Aceasta era calea urmată de cei de aici, din Himalaya, văzând de sute ori cu ochii mei până să-mi dau seama ce se întâmplă. Fie că era vorba de călugări și călugărițe, fie că era vorba de oameni obișnuiți, exista o înclinație de a crede că învățătorii lor erau înzestrați cu cele mai extraordinare calități, exista dorința de a le fi discipoli, deschiși și dornici să fie atinși de prezența lor, să fie cuprinși de o iubire copleșitoare și necondiționată sau eliberați de greutatea apăsătoare a suferinței, ori să le fie conștiința deschisă complet unei stări mai cuprinzătoare decât îndrăzneau ei să-și imagineze.

Un fermier devotat pe care l-am întâlnit mai demult în Bhutan mi-a spus simplu: „Dacă alegi să crezi că învățătorul tău este o persoană ca oricare alta, atunci vei primi binecuvântările unei persoane obișnuite. Dacă alegi însă să crezi că învățătorul tău este Buddha, atunci vei primi binecuvântările lui Buddha”.

În prezența imaginată a învățătorului meu iluminat, după ce m-am concentrat asupra momentului prezent pentru ceva timp, mi-am reamintit de inegalabila motivație bodhichitta pe care o învățasem de la el, de a umple toate acțiunile corpului, vorbirii și minții. În mod clar, aceasta era calea de a începe orice ședință de meditație: „Fie ca prin această practică”, mi-am spus eu în gând, „să ating imediat starea de iluminare, pentru a conduce toate celelalte ființe vii – oriunde se află ele în univers, în mod egal și fără excepție – către starea de iluminare”.

Am început în mod instinctiv prin exerciții de respirație – cicluri de câte nouă. „De la cea mai bazică practică și până la cea mai avansată”, îmi reamintise Lama Tsering adesea. „Această practică este foarte importantă. Liniștește mintea și echilibrează energiile din corp. Respirația este un sălaș divin în care să poposești. Dacă stăruieşti acolo, vei simți o pace profundă.”

Pentru următoarele ore, locul meu din avion a fost sălașul meu divin.

Până să ajung în Dubai, m-am simțit plin de energie și concentrat. Evitasem în mod intenționat să-mi cumpăr bilet spre destinația mea finală, în cazul în care eram urmărit. Dacă Dalberg sau altcineva putea bănui unde mă duceam, atunci eram hotărât ca bănuiala lor să fie una greșită. Mă duceam undeva unde nu mai fusesem niciodată. Procedând astfel, urmam întocmai instrucțiunile lui Geshe-la.

În aeroportul din Dubai am cumpărat un bilet la un avion care urma să decoleze peste trei ore, apoi am găsit un loc liniștit în sala de sport a aeroportului, cu acces la internet. Era un spațiu cu gresie și sticlă, cu câteva biciclete eliptice așezate în rând, un dozator de apă gol și nimeni prezent acolo. Am văzut o priză în perete unde îmi puteam pune telefonul la încărcat. Obiectivul meu era să aflu la ce anume lucra Alice.

Adevărul era că, pregătindu-mă temeinic ani la rândul pentru propria mea revelație, nu prea știam multe legate de proiectul lui Alice, ci doar că lucra pentru o organizație din Dublin cu un nume impresionant, Institutul de Medicină Informaţională. În imaginația mea, institutul se afla într-o clădire în stil neoclasic, cu coloane dorice și scări din marmură. M-am întrebat dacă, fiind director de cercetare, avea un birou pe colț la etaj.

Dar la ce se referea mai exact „medicina informaţională”? Am căutat on-line, însă mi-a fost greu să găsesc o singură intrare printre miile de rezultate legate de informații despre medicină.

Până la urmă am reușit să găsesc un fel de buletin științific cu întrebări și răspunsuri. Am zâmbit când am văzut numele

persoanei care contribuise la el. Sub o fotografie micuță tip portret era trecut numele Alice Weisenstein.

Alice răspundea la întrebarea „Ce este medicina informaţională?” cu o definiție: metodă de vindecare care folosește mijloace energetice în locul intervenției chimice, fizice sau biologice, în scopul vindecării bolilor și al îmbunătățirii sănătății.

Venea apoi cu un context. Chiar dacă trecuse mai bine de un veac de când Einstein concepuse faimoasa sa ecuație E = mc2, medicina contemporană continua să se bazeze în mare parte pe fizica materiei. Medicii convenţionali continuă să-și trateze pacienții ca ființe biologice, vindecându-i cu mijloace materiale, precum intervenții chirurgicale și medicamente.

Medicina informaţională abordează pacienții ca ființe atât biologice, cât și energetice. Materia este și ea tot energie. Particula este și undă. Alice îl cita pe omul de știință britanic Sir Arthur Eddington: „Să spunem că lucrurile fie există, fie nu există, este o formă primitivă de gândire”.

Mai mult decât atât, mintea și corpul nu sunt privite ca entități separate, ele formând un întreg sistemic. De pildă, frica determină blocarea cortexului prefrontal, creșterea amigdalelor, determinându-ne pe loc să avem o reacție de tip „luptă sau fugi”. Gândurile sexuale determină un lanț cu totul diferit de reacții hormonale și fiziologice. Fiecare moment al minții are un impact fiziologic, chiar dacă noi suntem sau nu conștienți de asta. Gândurile și sentimentele din subconștient ar putea avea cel mai puternic impact.

Interdependența dintre energie și materie, sau minte și corp, este din ce în ce mai acceptată. Lumea medicală nu va mai ridica neîncrezătoare din sprâncene la sugestia că stresul este cauză a stopului cardiac sau că anxietatea duce la probleme

digestive. Se accepta acum că problemele minții se pot manifesta la nivel fizic.

Dacă *toate* bolile își au originea în minte? Dacă boala nu e ceva întâmplător sau accidental, ci apare ca urmare a ceva din starea noastră interioară care nu mai era în echilibru? Nu ar fi minunat dacă dezechilibrele ar putea fi tratate imediat ce apar la nivelul minții, înainte ca acestea să se manifeste la nivel fizic? Dacă am putea folosi metode energetice, noninvazive, ca să putem controla boala după ce aceasta apare? Acesta este obiectivul medicinei informaţionale.

Uitându-mă la poza ei din partea de sus a paginii, care era aceeași pe care o folosise pentru orele ei de „Introducere în budism" de la centrul din West Hollywood, mi-am spus că blogul era atât de tipic lui Alice. Întotdeauna avusese darul să poată explica idei complexe într-un mod simplu, dar convingător, și, în același timp, să trezească curiozitatea de a-ți dori să știi mai mult. Cum ar fi, de pildă, să vrei să știi care erau acele „metode noninvazive" din medicina informaţională. Și, mai ales, întrebarea care mă făcea personal curios: ce practică mai exact a studiat ea în ultimii cinci ani?

Continuând să caut informații despre Alice Weisenstein și medicina informaţională, am fost surprins să nu găsesc nimic. Nici lucrări în reviste academice, nici prezentări de conferință. Căutând „Institutul de Medicină Informaţională", a apărut mesajul „În construcție". Majoritatea institutelor de cercetare pe care le știam, la fel ca și cel din Londra pentru care lucrasem, erau prinse într-un război continuu pentru finanțări. Trâmbițau despre cercetările lor, făcând tot ce le stătea în putință să scoată în evidență importanța muncii lor.

Nu însă și Institutul de Medicină Informaţională. Oare era prea devreme pentru asta? Vreo introversiune organizațională?

Sau era altceva la mijloc? Cum își plătea facturile dacă nu se promova?

Faptul că nu am reușit să găsesc nicio informație m-a făcut încă și mai curios. Am încercat mai multe opțiuni de căutare până când, într-un final, am dat de un interviu cu Alice, nu într-o revistă academică de renume, ci într-un buletin informativ personal numit „Synapse”, publicat de echipa de oameni de știință în neurologie de la UCLA – înainte ca ea să plece din Los Angeles la Dublin. Era o jumătate de pagină sub titlul „Cu bine, Alice!”.

– „La ce ai lucrat la UCLA?” începea interviul.

– „Am studiat impactul pe care meditația îl are asupra creierului. Mai exact, cum afectează practica starea noastră de bine.

– Și are impact?

– În multe feluri. Există o legătură directă foarte puternică. Interesant este felul în care diferite tipuri de meditație au diferite impacturi. «Meditația» este ca termenul «sport» – există foarte multe tipuri de meditație. Una dintre cele mai interesante descoperiri ține de felul în care diferitelor tipuri de meditație le corespund variate stări de sănătate.

– Asta vei studia mai departe și după ce vei pleca?

– Pornește de la asta. Există o serie de markeri biologici afectați de meditație, în afară de activitatea neuronală, care merg exact în miezul sănătății fiziologice. Îi voi studia mai detaliat pe aceștia.

– La ce markeri te referi?

– Încă nu i-am identificat.

– Totul pare atât de misterios...

– Sunt alți factori care ne vor ajuta să-i determinăm. Vom mai studia și felul în care creierul direcționează schimbări în corp.

Modelul cunoscut de comunicare neuronală nu pare să ofere o explicație completă atunci când vedem ce se întâmplă folosind RMN-ul. Poate că asta arată limitările noastre în ceea ce privește înțelegerea conștiinței...”

Interviul era întrerupt în mijlocul frazei, la sfârșitul paginii. Nu mai era o altă pagină. Nu mai era un alt link. Exasperat, am închis motorul de căutare. Nu-mi venea să cred că doar atât reușisem să aflu despre munca lui Alice: un răspuns la o întrebare de pe blog și jumătate dintr-un interviu într-un buletin de știri vechi de cinci ani!

M-am uitat în jurul meu, în sala de sport cu plăci albe de gresie și pereți foarte albi. Umiditatea și aerul condiționat făcuseră ca ferestrele să se aburească. Mirosul substanțelor folosite la curățenie și dezinfectare era sufocant. Simțindu-mă contrariat, am privit lung în depărtare, neștiind ce să înțeleg din toată această lipsă de informații.

Atunci mi-am amintit ceva ce-mi spusese Geshe-la: „Singura persoană care înțelege lucrurile așa cum o face ea este Lobsang Mikmar. Cred că au lucrat împreună”. Mi-am luat din nou telefonul și am introdus cele două nume, obținând sute de rezultate cu „Lobsang”. A trebuit să dau mai departe, pagină după pagină. În cele din urmă, am ajuns la un rezultat care-i includea atât pe Lobsang Mikmar, cât și pe Alice Weisenstein. Făcând clic pe rezultat, am ajuns la un articol despre dezvoltarea cognitivă la copii și despre cum învățau să vorbească o limbă.

Eram surprins. Nu era un subiect care avea legătură cu domeniul ei de activitate. Nu avea nimic de-a face cu impactul meditației asupra minții sau corpului.

Mi-am aruncat ochii peste articol. Era teoretic, în limbaj academic și foarte lung. Trecând prin tot acel articol în căutarea numelor lor, am ajuns la finalul lui și m-am întrebat dacă nu cumva ratasem ceva. Era o listă lungă cu cercetători, dar nu era trecut și numele lui Alice sau al lui Lobsang Mikmar. Apoi, la sfârșit, era o notă de subsol scrisă cu litere mici, italice. „*Aderare la protocolul limbilor străine: studiu de învățare. Weisenstein, Mikmar et al. University College, Londra.*” Era datat cu cinci ani în urmă.

Am intrat imediat pe site-ul UCL, copiind numele documentului de cercetare. A apărut o lucrare atribuită mai multor cercetători, primul fiind numele lui Alice. Am deschis documentul, dar era protejat de o parolă. Fiind și eu cercetător, știam că deseori studiile erau protejate în acest mod. Numai vizitatorii afiliați unui institut de cercetare recunoscut aveau acces la anumite documente fără aprobare oficială.

M-am gândit la Harry Saddler. Fostul meu șef al Institutului Regal de Științe din Londra îmi fusese mentor la începutul carierei mele. Era imaginea profesorului nebun, cu părul alb, în toate direcțiile. Condusese din biroul său de director de unde se auzea de obicei muzică clasică. Deși mă mutasem în Los Angeles după ce programul meu Nanobot fusese achiziționat de o firmă cu capital de risc, apoi în Himalaya, Harry și cu mine mai țineam legătura din când în când. Încă mai era la conducerea institutului și știam că era dispus să-mi facă o favoare. I-am trimis un e-mail, cerându-i să acceseze documentul și să mi-l trimită. L-am întrebat dacă auzise vreodată de Lobsang Mikmar. Harry știa foarte multe persoane, așa că merita să-l întreb. Lobsang Mikmar nu era chiar un nume obișnuit.

Chiar și după ce am trimis e-mailul am rămas uimit. Ce însemna „protocolul de limbi străine”? De ce permisese Alice ca studiile ei să fie deviate în altă direcție? Cum era acest tibetan misterios implicat în lumea ei?

După zece ore am ajuns în aeroportul din Dublin. Cu toate că reușisem să dorm în avion, eram obosit. Când am trecut de controlul de la vamă și m-am urcat într-un taxi, era dimineață.

– Holiday Inn Hotel, i-am spus eu șoferului.

Nu aveam rezervare, dar hotelurile tip reţea erau de obicei situate în centru și sigure. Din fericire, aveau o cameră disponibilă. Am luat liftul și am străbătut coridorul mochetat. Am intrat în camera pe care o deschisesem cu cardul, apoi am încuiat ușa, lucru care m-a făcut să simt o neașteptată ușurare. Eram cu adevărat în siguranță pentru prima dată de la plecarea din Mănăstirea Adăpostul Tigrului. Singur într-un oraș occidental, eram anonim și în siguranță.

Când m-am trezit, ceasul de pe noptieră arăta ora 17.05. Eram încă somnoros, dar mi-am spus că trebuia să mă scol și să încep să funcționez după ora locală. Aveam planuri. M-am bărbierit, mi-am făcut un duș și mi-am pus o cămașă nouă pe care o cumpărasem din aeroportul din Dubai. Înainte de a ieși din cameră, am intrat on-line, logându-mă în conturile bancare pe care nu le mai accesasem în ultimii ani și am transferat niște bani într-un cont pe care îl puteam accesa. Apoi am coborât în hol. La puțin timp după aceea, am urcat într-un taxi, comunicându-i șoferului adresa pe care o scrisesem pe o bucățică de hârtie.

Strada pe care locuia Alice era ca multe altele din Anglia și Irlanda, cu case în stil victorian, cu trei etaje şi cu terase, majoritatea transformate acum în apartamente. Când șoferul de taxi încetini ca să putem vedea numerele, i-am spus să oprească și i-am plătit cursa. Puteam să merg pe jos de aici.

Mergând pe trotuar, am simțit frigul și am observat felinarele galbene aruncând o lumină difuză. Am încercat să văd totul prin ochii lui Alice. Totul era atât de diferit de locul în care locuise în Los Angeles. Probabil că i se păruse ca în romanele lui Dickens.

Pașii mi-au devenit mai lenți pe măsură ce mă apropiam de numărul la care locuia. Știam că era un apartament la parter cu câteva trepte la ușa de la intrare. Am văzut lumină printr-o fereastră. Fiul ei Josh avea 10 ani ultima oară când l-am văzut. Mi-l aminteam un copil foarte deștept. Cum se acomodase oare la școală în Dublin?

Și m-am mai întrebat adesea în ultimii ani cine mai făcea parte din viața ei. Era evident că Michael era mai mult decât un vecin, având în vedere că răspunsese la telefon cu o zi în urmă. Poate că lucrurile începuseră așa, apoi o luaseră pe alt făgaș. De-a lungul timpului, scrisorile ei calde, care mă susțineau moral, nu scoseseră la iveală nimic din viața ei personală. În plus, nici nu era de importanță imediată, având în vedere că mă aflam pe un munte în Himalaya. Acum, urcând cele câteva trepte, mi-am dat seama cât de puține știam despre lumea pe care și-o clădise în spatele acelei uși cu numărul 42.

Sub sonerie era un panel mic luminat. Nu era niciun nume, ci doar cuvântul „Parter”.

Am apăsat pe buton. Nu am auzit sunând înăuntru și nici nu am observat mișcare. Așteptând, m-am întors și am cuprins strada cu privirea. Era liniște, doar doi oameni se aflau în

depărtare, pe cealaltă parte, ducându-se acasă după o zi de muncă. O singură mașină mergea încet în direcția opusă.

După o așteptare care mi se păru foarte lungă, m-am întors din nou spre ușă. Să bat? Ușa se deschise exact când eram pe punctul de a ciocăni.

– Alice!

Ușa era întredeschisă, cu lanțul pus.

Chipul îi era în mare parte ascuns. Tot ceea ce puteam vedea erau sprâncenele ei, pielea deschisă la culoare, palidă.

Închise ușa, apoi desfăcu lanțul înainte de a deschide din nou ușa. Păși afară, cu mâna pe clanță, ca să nu se închidă ușa.

– Nu erai în Kathmandu? întrebă ea, dându-și o șuviță de păr la o parte.

Mi-am dat imediat seama că greșisem venind aici. Chipul ei arăta cenușiu în lumina galbenă a felinarelor de pe stradă.

– E o poveste lungă, am spus eu. A fost o schimbare de plan...

– Mamă? E Michael?! se auzi o voce tânără din interior, plină de entuziasm.

– Vin imediat, Josh! strigă ea peste umăr, strângând din ochi. Acum nu e momentul potrivit.

Am făcut un pas în spate. Purtarea ei era atât de diferită de tonul cald al scrisorilor.

– Ești bine, Alice?

– Ar fi fost mai bine dacă ai fi sunat, răspunse ea, cu privirea aplecată.

Oare umbrele negre de sub ochi erau din pricina luminii slabe sau era vorba de altceva?

– Îmi pare rău, am zis eu, făcând un pas în spate. Voiam doar să-ți fac o surpriză.

– Nu e cel mai bun moment pentru surprize, îmi spuse ea aruncându-mi o privire atât de înspăimântată, încât îmi străpunse inima.

– S-a întâmplat ceva?

– Trebuie să mă întorc.

Se întoarse și închise imediat ușa în urma ei. Se auzi un clinc metalic când puse lanțul la locul lui.

Am rămas uitându-mă lung la ușă.

Capitolul 7

Cufundându-mă pe bancheta din spate a unui taxi, nu departe de casa lui Alice, eram prea zguduit să observ străzile pe care treceam sau să fiu receptiv la vorbăraia la volum mic a postului de radio comercial. Amorţit şi inert, m-am gândit la toate scrisorile pe care ni le trimiseserăm în anii în care trăisem în Himalaya. La multele momente de sub pinul solitar, avântat de pe muntele de deasupra mănăstirii, unde obişnuiam să şed, să-i deschid scrisorile şi să-i savurez fiecare cuvânt. Deşi nu existase nimic romantic între mine şi Alice, era totuşi greu să fie exprimat în cuvinte ceea ce trăiserăm. O legătură indescriptibilă. O recunoaştere reciprocă. O senzaţie că eram tovarăşi de călătorie către aceeaşi destinaţie.

Din taxi, am privit în ferestrele restaurantelor, la cuplurile aplecate asupra meselor. Puburi în care grupuri discutau, un bar de vinuri unde oamenii ciocneau pahare lângă şemineu. Mi s-a făcut brusc foarte foame şi nu voiam să fiu singur cu gândurile mele.

Când ne-am apropiat de hotel, i-am cerut din instinct şoferului să oprească. Erau o grămadă de baruri şi restaurante în preajmă. Aveam să găsesc un loc vesel.

Barchetta părea să corespundă întru totul aşteptărilor. Confortabil, mediteraneean şi nu prea aglomerat, avea mese de restaurant şi o zonă de bar, unde puteam să găsesc un separeu şi ceva de mâncat.

În câteva clipe, o chelneriţă tânără şi drăguţă cu accent irlandez îmi aduse un meniu. Mâncărurile erau afişate pe o parte a cartonului laminat. Vinurile, berile şi băuturile spirtoase, pe cealaltă.

Mi-a luat câteva secunde să aleg o pizza Margherita.

– Preferata dumneavoastră? întrebă chelneriţa, cu un zâmbet, în timp ce lua comanda.

Am dat din cap. Aş fi putut să adaug că, de fapt, nu mai mâncasem pizza de cinci ani, dar m-am abţinut.

– Ceva de băut?

Am întors meniul, holbându-mă la opţiuni.

„Renunţă la intoxicanţi!”, îmi răsună brusc în minte glasul rezonant al lui Chogyam Bhuti, responsabil cu disciplina la Mănăstirea Adăpostul Tigrului. Alcoolul, tutunul, marijuana şi alte droguri recreaţionale trebuiau abandonate, potrivit unuia dintre cele cinci precepte care făceau parte din ceremonia legământului.

– Vreţi să vă ajut? se oferi chelneriţa.

Mi-am ridicat privirea spre ochii ei strălucitori. Cum să explic că ultima oară când consumasem alcool fusese cu ani în urmă? Deşi, personal, nu făcusem legământul „fără intoxicanţi”, vinul nu figurase niciodată în meniul de la Adăpostul Tigrului.

– Cred...

Am trecut repede în revistă numele şi varietăţile, până când am dat cu ochii de ceva familiar.

– Tempranillo.

– Un pahar?

– Deocamdată.

M-am lăsat pe spate în scaun, cercetând peretele din faţa mea şi observând în colțuri, pentru prima dată, cadre din aluminiu, care susţineau un întreg raft cu vinuri, din podea până în tavan, sticle scânteind în lumina reflectată, care se tot schimba, a şemineului de la dreapta mea.

Mi-am amintit ultima băutură pe care o băusem – era tot un Tempranillo. Eram chiar sigur, pentru că atunci fusese ultima oară când o văzusem pe Isabella. Condusesem din Los Angeles spre locul în care stătea în Napa Valley, ca să-mi iau rămas-bun. Amândoi ajunseserăm la recunoaşterea dulce-amăruie a faptului că, deşi lucrurile fuseseră bune şi frumoase între noi la un moment dat, acum vieţile noastre se îndreptau în direcţii diferite.

Mă întrebam oare ce ar fi crezut despre viaţa mea la Adăpostul Tigrului, atât de diferită de cea pe care o aveam cu ea. Tempranillo, mi-am amintit că îmi spusese ea, cu acea pasiune latino, era vin roşu uşor, folosit adesea în amestecurile Rioja[4]. Şi mi-au revenit în memorie toate serile ei de studiu şi degustare, clătindu-şi mereu gura. Învăţatul culorilor şi aromelor şi însuşirea lexiconului corect – negrul de mură să nu se confunde cu negrul cireşelor coapte sau cu negrul coacăzelor. Nuanţele unui somelier, subtilităţile care trebuiau să descrie elemente diferite de experienţă păreau oarecum la fel de exacte ca instrucţiunile budiste tibetane privind *shunyata*.

Îmi trecuse de mult prin minte că somelierii făceau parte din categoria maeştrilor în mindfulness din Occident. Ei trebuiau să recunoască, să descrie şi să recreeze experienţe cu un grad de rafinament care depăşea de departe nivelul vastei majorităţi a oamenilor. Se dedicau mai degrabă experienţei senzoriale exterioare perfecte decât celei interioare urmărite de marii yoghini. Acestea erau priorităţile tradiţionale ale Occidentului şi Orientului.

În spatele barului, chelneriţa mea discuta cu barmanul în timp ce acesta îmi pregătea paharul de Tempranillo.

„Renunţă la intoxicanţi!”

O persoană obișnuită trebuia să accepte doar unul dintre cele cinci precepte – să renunțe la crimă –, celelalte fiind opţionale. Voisem să accept acel precept, dimpreună cu legămintele de abţinere de la furt, atitudine sexuală deviantă şi minciună. Dar ideea de a nu mai toasta niciodată un pahar de şampanie, de a nu mai savura un gin în serile plăcute de vară, de a nu mă mai bucura de masa perfectă cu un pahar de vin alături păruse cam prea mult atunci, când îmi depusesem jurămintele prima dată, cu Geshe-la.

Ascultasem cu interes când Chogyam Bhuti mă avertizase în privinţa pericolelor alcoolului. Călugării trebuiau să respecte multe reguli mai riguroase decât laicii, inclusiv abstinenţa de la alcool. Pericolul alcoolului, după cum îmi spunea mereu şeful disciplinar, era că afecta judecata.

Chelneriţa îmi aduse pe o tavă paharul de Tempranillo. Şi, din nou, am simţit brusc că priveam în jos spre mine, de undeva de deasupra mea. Timpul păru să se oprească când ea se apropie de masă, luă paharul de pe tavă și-l puse dinaintea mea.

– Să-l savuraţi cu plăcere!

– Mulţumesc, i-am zâmbit eu.

Se îndepărtă, iar eu m-am observat cercetând vinul. Jucându-mă între degete cu piciorul paharului. Ridicându-l ca să surprind reflexia luminii în lichid şi măsurând cu privirea vârtejul de culoarea prunei şi a rubinelor. Ducându-l la nas ca să simt aromele de fructe şi ierburi, foarte familiare şi, în acelaşi timp, părând să aparţină unei vieţi diferite, unei epoci diferite.

Înclinând paharul spre gură, am luat prima sorbitură şi explozia de gusturi de pe limbă a fost imediat urmată de o durere ascuţită în falcă. Şi, chiar în aceeaşi clipă, de un gând la

fel de imperativ ca vocea de lângă mine: „Lasă-l pe mai târziu. Trebuie să-ţi păstrezi mintea lucidă!”

Am recunoscut impulsul de dinainte. Putea fi de la taninul din vin. Trecuse aşa de multă vreme de la ultimul pahar de vin, încât papilele mele gustative nu erau pregătite.

Cât despre comandă, habar n-aveam de unde venea. Privind în jur, la clienţii care se simţeau în largul lor la cină, nu era nicio ameninţare imediată. Mai târziu, când chelneriţa sosi cu pizza, servită pe un platou de lemn, am decis că de fapt venisem pentru mâncare. Am luat o felie și am mușcat flămând din ea, bucurându-mă de crusta subţire și de compoziția cremoasă de mozzarella, busuioc şi roşii.

Chelnerița se uită la paharul meu plin de Tempranillo.

– Nu a fost în regulă? se încruntă ea.

– Nu am avut dispoziţia necesară, am dat eu din umeri.

Întors la hotel, pentru că dormisem în acea după-amiază, nu-mi era somn deloc. Ştiam de ce aveam nevoie. Luând o pernuţă de fotoliu, am pus-o pe o pernă de pe pat, ca să fie la înălţimea potrivită pentru meditaţie. Mi-am scos cilindrul metalic din jurul gâtului şi l-am pus pe noptieră, apoi m-am aşezat în mijlocul patului, cu lumina difuză. Chiar dacă trecuse mai puţin de o săptămână de când mă întorsesem din retragerea mea solitară, evenimentele furtunoase din ultimele câteva zile mă făceau să simt că izolarea mea meditativă aparţinea unei perioade diferite din viaţa mea.

Am închis ochii, toate impresiile părând să se dizolve în claritate, o spaţialitate care era deopotrivă pătrunsă de promisiunea vibrantă a tuturor posibilităţilor.

„Fie ca prin această practică să ating imediat starea de iluminare, pentru a conduce toate celelalte ființe vii – oriunde se află ele în univers, în mod egal și fără excepție – către starea de iluminare.”

Cuvintele mi-au țâșnit din obișnuință în minte şi, dimpreună cu ele, practica meditaţiei bazate pe respiraţia în nouă cicluri. Timp de trei respiraţii, m-am concentrat să inspir prin nara stângă şi să expir prin cea dreaptă. Apoi, să inspir prin dreapta şi să expir prin cea stângă, tot timp de trei respiraţii. Şi, ca să completez ciclul, m-am concentrat pe senzaţia din ambele nări, în timp ce inspiram şi expiram, timp de trei respiraţii.

Obiectivul acestei meditaţii nu era să controlez sau să manipulez respiraţia în vreun fel. Cu siguranţă nu încercam să respir printr-o singură nară, ci îmi concentram atenţia asupra uneia, apoi asupra celeilalte.

De la cel mai recent novice de la mănăstire până la cel mai avansat yoghin, ciclul de nouă respiraţii era folosit pentru liniştirea minţii, pentru echilibrarea energiilor subtile ale trupului – partea dreaptă şi partea stângă – şi pentru a experimenta starea de nondualitate. Aceasta este o stare în care nu meditatorul este observator, iar respirația e obiect al meditației, ci există o experienţă singulară. O senzaţie de a fi una cu respiraţia, de a fi respiraţia însăşi.

Şi, din claritatea pură a acestei experienţe, s-a ivit Lama Tsering, nu sub forma în care îl cunoşteam, ci în trupul radiant de lumină, de culoarea turcoazului, al lui Buddha. Era totodată intangibil şi însufleţit ca un curcubeu. Aşezat în postură de meditaţie şi purtând robe de călugăr frumos brodate, ţinea în mâna dreaptă o crenguţă de cireș, cu flori albe delicate şi fructe roşii scânteietoare. În mâna stângă, avea un bol de nectaruri celeste vibrant colorate.

Erau o imagine şi o practică cu care devenisem profund familiar în timpul pregătirii mele de la Mănăstirea Adăpostul Tigrului. Dar niciuna nu mi se revelase uşor. Doar după ce Lama Tsering a fost personal mulţumit de sinceritatea mea ca practicant şi de sârguinţa mea în meditaţie m-a invitat într-o seară la gompa luminată de lumânări de la Adăpostul Tigrului. Acolo mi-a oferit iniţieri într-un ritual secret care fusese transmis de la maestru la discipol, timp de sute de ani. Şi care era acum privilegiul meu de zi cu zi de a-l reaminti, repeta şi întruchipa. Mă familiarizasem atât de mult cu ele, încât până şi în cele mai ocazionale evenimente precum acestea trebuia doar să închid ochii, să inspir şi să expir adânc – şi mă trezeam acolo. Înapoi în prezenţa binevoitoare a preabunului meu lama de turcoaz, plin de compasiune supremă.

Nu era o imagine statică, ci una dinamică; albastrul radiant al trupului său şi intensitatea vie a nectarurilor în culorile curcubeului se mișcau precum aurora boreală, Luminile Nordice, emanau din inima sa şi bolul pe care îl ţinea, mă străbăteau din creștet până-n vârful picioarelor.

„Luminile şi nectarurile să-ţi pătrundă întregul trup”, obişnuia să-mi spună Lama Tsering. Fiecare organ, fiecare celulă, fiecare atom se contopeşte în nectarurile de culoarea curcubeului şi calităţile pe care le reprezintă.

Era o experienţă captivantă, o transfuzie a tuturor calităţilor energetice reprezentate de culori; o rezonanţă nu numai cu maestrul meu nepreţuit, ci şi cu toate calităţile pe care le întrupa. Parcă te conectai la iluminarea în sine. O stare de existenţă în care timpul avea prea puţină importanţă.

Şi când m-am întors în prezent, mi-era foarte limpede ce urma să fac. Luând telefonul, am intrat pe net şi am tastat numele „Grayson Dalberg”. Mai mult decât orice altceva,

trebuia să fac lucrul ăsta. Mi se părea că tot ce se întâmplase de când m-am întors de la Mănăstirea Adăpostul Tigrului avea legătură cu Dalberg. Omul în care stareţul avea atâta încredere, dar de ale cărui motivaţii mă îndoisem, trebuie să recunosc, încă de la început.

Acum, pentru prima dată, aveam oportunitatea de a cerceta on-line. De cum am tastat numele, au apărut sute de rezultate, majoritatea referitoare la anume obiecte vândute în trecut de Dalberg Antiquities. Amploarea şi profunzimea cu care artefactele asiatice ale lui Dalberg erau reprezentate ieșeau imediat în evidență. Dimpreună cu dovada cunoştinţelor sale enciclopedice. Pe lângă pagini întregi de referinţe de catalog ale celor mai importante case de licitaţii de la Beverly Hills la Geneva, erau interviuri cu Dalberg în reviste de artă exclusiviste şi referiri la el în paginile mondene la castele, palate şi pe iahturile clienţilor săi putred de bogați.

Acela era chipul pe care îl întâlnisem în curtea reședinței din Kathmandu, cel pe care nu îl putusem citi. „Am renunţat la asta acum mulţi ani, pentru scopuri mai contemplative”, îmi spusese el cu vocea aia a lui de neam nobil. Voiam atât de mult să cred în integritatea sa – mai mult ca orice, pentru stareţ.

Dar nimic nu putea şterge teroarea acelor momente în care fusesem urmărit prin Kathmandu de cei doi bărbaţi din Kham – Dipesh la volanul maşinii lui Dalberg. Cum Dipesh mă aşteptase în faţa hotelului, cu acea expresie intensă pe chip când nu m-am supus ordinelor.

Căutând „furturi în templele din Bhutan”, am dat peste relatări din presă despre marele jaf de acum zece ani. Cum douăsprezece dintre cele mai preţioase statui, decoraţiuni murale şi relicve din Bhutan dispăruseră la câteva zile una

după alta. Fusese o infracţiune comandată, executată meticulos şi niciodată soluţionată.

Urmarea a fost că vizitatorilor Bhutanului le-a fost interzis să facă fotografii în temple. Moştenirea religioasă şi artistică a Bhutanului a fost rapid remaniată, transferându-se anumite obiecte rare în provincie şi altele fiind înlocuite cu imitații, aşa că prea puţini cunoşteau provenienţa obiectelor din templele sau mănăstirile lor.

Dând peste un interviu dintr-un ziar academic indian despre arta religioasă, am parcurs paragrafe în care Dalberg se apăra împotriva „acuzaţiilor ridicole”, spunând că misiunea sa de a cataloga moştenirea budistă din Bhutan fusese nu numai o sarcină de iubire, ci şi o parte din practica sa Dharma. Ideea de a fi furat asemenea obiecte nepreţuite era o ofensă pentru el. În plus, îl întreba pe intervievator de ce, dată fiind cererea pentru serviciile sale ca dealer, s-ar fi străduit atâta să fure obiecte pe care cu mare greutate ar fi putut să le vândă.

Voiam să cred în el şi în cazul său bine argumentat. Dar, pur şi simplu, nu puteam să am încredere în el. Mi-am adus aminte de vorbele sale din acea seară în curtea din reşedinţa sa din Kathmandu: „Tovarăşul Ziu este suspectul de obicei. În ultimii ani, a umplut templele budiste cu toate operele de artă și statuile originale care i-au încăput pe mâini”.

Dacă tovarăşul Ziu se arătase dispus să plătească bani buni atunci, ca şi acum? Dacă era aşa, lui Dalberg nu i-ar fi fost deloc greu să vândă bunurile furate pentru sume spectaculoase.

Ținând pagina deschisă la articolul din ziarul academic, am copiat numele obiectelor furate, încercând apoi să le găsesc în diverse câmpuri de căutare. Puteam oare găsi on-line vreo poză a lor?

Am recunoscut zeităţile budiste descrise în intrări – deşi mărimea şi calitatea în fiecare caz erau ceea ce în mod evident le deosebea. O statuie a lui Shakyamuni fusese modelată din aur de 24 de karate, împodobită cu rubine, smaralde şi diamante. Thangka reprezentându-l pe Avalokiteshvara, cel cu o mie de brațe, expresia supremă a compasiunii. Tara cea Verde, protectoarea spirituală. O decoraţiune murală reprezentând Roata Vieții, mai mare decât văzusem vreodată. Erau zero rezultate de fiecare dată când făceam o nouă căutare. Dar am continuat, până ce am ajuns la cel de-al zecelea obiect, fiind răsplătit brusc cu rezultate foarte diferite.

O statuie a lui Manjushri, Bodhisattva Marii Înţelepciuni, de la templul Kurjey Lhakhang, care nu era nici mare, nici confecţionată din obiecte de mare valoare, îşi făcuse o scurtă şi inexplicabilă apariţie în timpul organizării unei expoziţii de artă himalayană în Zürich, pentru ca apoi să dispară aproape imediat. Un savant german la pensie şi un frecvent vizitator al Bhutanului, care locuia în aceeaşi suburbie în care se afla şi galeria, se arătase foarte interesat de obiectele expuse în ziua cu pricina. O autoritate în materie de statui budiste şi autor al „Iconografiei budiste în regiunea himalayană”, profesorul Karl Schneider explica cum nu îi venise să-și creadă ochilor când a văzut-o de la apartamentul său pe Manjushri de la templul Kurjey Lhakhang expusă pe soclu la nici cinci minute depărtare de casă. Grăbindu-se acasă ca să-şi ia aparatul de fotografiat, când s-a întors, statuia dispăruse.

„Nu am nicio îndoială că era Manjushri de la templul Kurjey Lhakhang”, mărturisise profesorul Schneider pe un site de artă himalayană cu şapte ani mai devreme. „Prezenţa sa era suficientă ca să te topească. Era o senzaţie inconfundabilă. Am

simţit-o cu câteva ocazii în Bhutan şi din nou în dimineaţa asta.”

Site-ul mai menţiona că expoziţia, ţinută sub auspiciile țărilor care fac parte din Cooperarea Economică Asia-Pacific, fusese organizată de nimeni altul decât Grayson Dalberg.

M-am ridicat de pe scaun şi m-am plimbat prin camera de hotel. Jos, în stradă, traficul autobuzelor, maşinilor şi taxiurilor era constant, cu grupuri de oameni încă ieşiţi în oraş.

M-am întrebat ce-l făcea pe stareţ să creadă în Dalberg, când mulţi alţii, precum diverși miniștri din guvernul Bhutanului, care aveau propriile servicii de informaţii, nu o făceau. Poate că atunci când stareţul va primi mesajul meu cu toată povestea își va schimba părerea.

Am verificat cât era ceasul pe monitor şi am calculat. Trecuseră 24 de ore de când îi trimisesem e-mailul.

Capitolul 8

După-amiaza următoare

Era cu spatele la mine, cu brațele încrucișate și cu geanta pe umăr atunci când am pășit în hol. Purtând un costum închis la culoare, cu părul blond tuns scurt, era ea, fără nicio îndoială, însă o versiune foarte diferită față de cea pe care o știam eu.

– Alice?

Se întoarse, având pe chip un zâmbet forțat.

Am îmbrățișat-o scurt, dar și-a păstrat brațele încrucișate, ca și cum se agăța cu disperare de ea însăși. Făcând un pas în spate, își lăsă privirea în pământ.

Dimineață, după ce rezolvasem o problemă importantă la bancă, îi trimisesem un mesaj în care îmi ceream scuze pentru vizita mea neanunțată. I-am spus că voiam să ne întâlnim oricând era convenabil pentru ea. Fusesem ușurat când sugerase să ne vedem după-amiază. Avea o întâlnire la ora 14.00 și credea că o să dureze cam două ore. Acum era puțin după ora 15.00.

– Întâlnirea a durat puțin?

Clătină din cap.

– Nu a venit. Trebuia să mă întâlnesc cu Jack Bradshaw.

Nu-mi plăcea să o văd atât de tensionată, atât de diferită de prezența echilibrată și ușoară, așa cum o cunoscusem prima dată la centrul budist din West Hollywood. Am făcut semn spre un colț al încăperii cu lumină blândă unde erau libere niște canapele confortabile.

– Ne așezăm?

Ea scutură din cap.

– Simt nevoia să merg.

– În regulă.

Se îndreptă spre intrarea în hotel. Urmând-o, în timp ce mergeam pe strada pe unde fluviul Liffey își urma cursul, m-am hotărât să o las pe ea să vorbească. Era clar abătută. Nu aveam idee care era motivul sau dacă era dispusă să-mi spună despre ce era vorba.

Am mers în tăcere, ajungând în cele din urmă la fluviu, după care am făcut dreapta ca să o luăm în susul lui. La câteva minute după aceea spuse:

– Se pare că ai aterizat la zece minute de locul meu de muncă.

Își îndreptă capul spre o clădire din piatră, cu o cupolă având o cruce în vârf.

– Institutul de Medicină Informaţională? am verificat eu.

Ridică din sprâncene pentru o clipă.

– Trinity College, spuse ea. Au multe parteneriate de cercetare. Parteneriatul cu noi este unul dintre multe altele.

– Probabil că unul dintre cele mai interesante, am constatat eu.

Mă analiza cu toată atenția.

– Ce te face să spui asta? întrebă ea, precaută într-un fel în care nu o văzusem niciodată înainte.

După încă câțiva pași i-am răspuns:

– Trebuie să recunosc că nu știu ce studiezi. Știu că a fost un studiu pe termen lung...

– Cinci ani.

– ... și că munca de teren s-a terminat. Ai spus asta în ultima ta scrisoare. Probabil că tu și echipa ta vă apropiați de final.

Îmi aduceam foarte bine aminte de acele momente de anticipare. Le trăisem și eu cu ocazia propriilor încercări, când mă apropiam de clipa în care urma să aflu dacă toată munca mea și ipotezele aveau să fie recunoscute. Sau nu.

– Doar o chestie: nu există nicio echipă, menționă ea, liniștită că nu știam.

– Ești Director de Cercetare, nu-i așa?

Ea dădu afirmativ din cap.

– Singură în turnul meu de fildeș.

– Managementul cercetării de teren?

– Contractanți.

– Analize?

– Contractanți.

– Mulți contractanți.

– Dintre care niciunul nu are imaginea de ansamblu. Condiția finanțării.

– Cum rămâne cu monitorizarea?

Trase adânc aer în piept.

– Aici intră în scenă Jack Bradshaw.

Îmi trimisese un articol despre Bradshaw când eram în Himalaya. Avea recomandări foarte bune. Coleg de breaslă la Trinity College. Reputație mondială în domeniul epigeneticii[5]. Fotografia arăta un bărbat înalt și subțire, aproape chel.

– Și banii? Când am căutat on-line...

– Nu vei găsi nimic.

Am încuviințat cu o mișcare a capului.

– Companie suedeză. Nu iese deloc în evidență.

– Ce fel de oameni sunt?

– L-am cunoscut doar pe unul dintre ei.

– În tot acest timp?

Când mă ocupam de programe de cercetare, sponsorii mei nu mă slăbeau deloc.

– Jack este persoana lor de legătură. Chiar și cel cu care m-am întâlnit părea mai interesat de Jack decât de mine.

– Și ce-i cu Jack?

Cuprinzându-se şi mai tare cu brațele în timp ce mergea, într-un final îmi răspunse:

– Asta-i problema, spuse ea plină de teamă. Nu am nicio idee.

Plimbându-ne, îmi spuse că programul mergea conform planului, apropiindu-se de etapa finală fără probleme. Bradshaw fusese la fel de nerăbdător ca și ea în ceea ce privea analiza muncii de teren și dezvăluirea rezultatelor. Apoi, cu trei luni în urmă, lucrurile s-au complicat.

Cu trei luni în urmă îmi începusem perioada de izolare meditativă, o decizie care, fără să știu, îmi declanșase propriile probleme. O coincidență interesantă. În studiul pe care îl făcea Alice, nici participanții, nici cei care îl realizau nu știau ce părți erau implicate în ce activități. Nici Bradshaw, nici Alice nu aveau să știe rezultatele procesului până când nu erau dezvăluite părțile și activitățile.

Chiar înainte de asta, Bradshaw o sunase să-i spună că voia ca rezultatele să fie auditate de o terță parte. Era în interesul lor dacă demonstrau că făcuseră absolut tot posibilul să îndeplinească rigorile metodologice. Niciodată nu adusese asta în discuție. Fusese luată prin surprindere și uimită de cât de jenat fusese el că sugerase acest lucru.

Deși era nerăbdătoare, nu avea de ales, căci el era supervizorul ei clinic.

Îi dăduse impresia că auditul avea să fie la nivel înalt, mutând termenul limită cu aproape o săptămână mai devreme. După o săptămână și jumătate, când Alice luă legătura cu unul dintre membrii echipei de audit, a descoperit că Bradshaw le ceruse să realizeze o evaluare detaliată. Pentru prima dată în cinci ani, se părea că ea și Bradshaw nu mai erau pe aceeași lungime de undă.

Punându-l față-n față cu ceea ce spusese analistul, Bradshaw roșise. Cuvintele lui fuseseră scoase din context. Ceea ce vrusese el să spună era că nu trebuiau să se grăbească în detrimentul calității. Proiectul era mult prea important, iar rezultatele trebuiau să fie impecabile.

Cum putea contesta ea asta?

După audit, rezultatele urmau să ajungă la Brashaw. Imediat ce le primea, totul avea să fie dezvăluit. Doar că atunci Bradshaw se pregătea pentru o conferință în Praga legată de un alt proiect al său. Fiind rar la birou, răspundea la e-mailuri la ore ciudate din zi și noapte. Praga îl acapara întru totul. A transmis mesajul că rezultatele vor trebui să aștepte până după Praga, moment în care, când avea să revină la birou, se va putea concentra cu totul pe proiectul ei.

Au trecut câteva zile după ce s-a întors până să se întâlnească cu el. Îi spunea că făcea reale progrese, iar chipul îi era stânjenit când afirma acest lucru. În curând avea să ajungă la etapa finală, după care aveau amândoi să verifice rezultatele.

Stabiliseră o dată pentru acest lucru, o săptămână mai târziu.

Apoi el a anulat.

Și a mai anulat o dată.

Ultima oară păruse foarte sigur. Alice îmi spuse că ceva în tonul lui se schimbase, de parcă avusese de-a face cu vreun

obstacol necunoscut pe care ea îl simțise, însă nu-l identificase.

Data pentru marea dezvăluire fusese stabilită pentru azi, la ora 14.00, la Trinity College. Aseară, nici nu ajunsese bine acasă, că Bradshaw o și sunase pe telefonul fix dintr-o cabină telefonică. Era într-o stare de anxietate cum nu mai fusese până atunci.

Se petreceau mai multe lucruri decât putea el să explice, îi spusese lui Alice. Voia să se întâlnească cu ea, dar nu la muncă. Propusese o cafenea cu separeuri, unde puteau vorbi cu încredere. Pierduse controlul, spusese el.

Cum rămânea cu rezultatele? Cu verdictul celor cinci ani de muncă ai lui Alice?

Încă nu știa, dar urma să afle în curând, spusese el. Plănuise să muncească la proiect în seara aceea. Avea să-i dea rezultatele atunci când urmau să se întâlnească, doar că acea întâlnire nu a mai avut loc. Ea venise la cafenea, dar el nu era acolo și nici nu răspundea la telefon. Nu lăsase niciun mesaj la administrație. Nici măcar nu ținuse prelegerea pe care ar fi trebuit să o țină în acea dimineață.

– Programul tău. Îmi poți spune despre ce este vorba? am întrebat-o eu, hotărându-mă să fiu direct.

Mersesem în susul fluviului, unde era mai puțin trafic. În loc să răspundă, Alice aruncă o privire peste umăr care mă făcu să regret că am pus întrebarea.

– E-n regulă, am spus eu. E secret, înțeleg.

Dar nu înțelegeam. Nu cu adevărat. Eram marcat de faptul că nu avea încredere, tot așa cum ceva în comportamentul ei mă făcea să simt fiori reci pe șira spinării. Era aceeași trepidație tăcută, aproape palpabilă, pe care o simțisem când o vizitasem acasă, cu o seară înainte.

– Tot ceea ce știu legat de proiectul tău este de pe un blog, am încercat eu să continui o conversație normală.

Alice făcu o grimasă.

– Mai sunt și alți oameni implicaţi, poate din domenii care au legătură cu proiectul?

Încercam să aflu informații, desigur. Ea îmi spuse câteva nume pe care le-am recunoscut din conversații purtate până să plec în Bhutan. Erau referințe prea vagi pentru a fi importante.

– Dar Lobsang Mikmar? am întrebat eu.

Părea că privea prin mine, ca și cum conversația noastră ajunsese pe locul doi, după altă activitate.

– Ți-au spus despre asta?
– Nu cine știe ce.
– A trecut ceva timp.

Digeram informația primită, când, dintr-odată, păși în stradă. Făcu semn unui taxi care era liber. Șoferul conducea cu viteză, neașteptându-se să fie oprit pe porțiunea asta liniștită de drum. Mașina opri cu scârțâit de roți.

Alice deschise portiera din spate și intră în mașină.

– Repede! făcu ea semn înspăimântată.

Am intrat și eu în mașină, trântind portiera.

– Să plecăm de-aici cât se poate de repede! îi ceru ea șoferului, un est-european solid, pe chipul căruia i se citea surpriza.
– Sunt urmărită!

Șoferul se uită în oglindă și acceleră brusc. M-am întors să mă uit pe geamul din spate. Erau doi bărbaţi pe trotuar, alergând în direcția noastră. Unul era înalt, chel și urla. Avea un tatuaj albastru pe gât. Lângă el, celălalt, mai scund și îndesat, alerga

de zor, piciorul lui drept atârnând greu cu fiecare pas. Ne privea amenințător de sub gluga închisă la culoare.

M-am uitat la Alice, care era îngrozită.

– Cine sunt oamenii ăștia?

Individul înalt era furios că scăpaserăm. Din gura sa care arăta ca un grătar pentru cenușă ieși un urlet.

– Habar n-am!

Mi-am adus imediat aminte când fusesem urmărit în Kathmandu:

– Vrei să spui că cineva te urmărește?

– Sunt din ce în ce mai aproape.

Ne apropiam de o intersecție.

– Drept înainte! îi spuse Alice șoferului. Dreapta la următorul semafor.

– Ai mai fost urmărită și înainte?

Ea dădu din cap.

– Cum de-ai bănuit...?

– Lucrurile nu erau în regulă, îmi spuse ea cu o privire care se transformase din albastru în gri și cu maxilarul încordat. Am avut... un presentiment.

– Că ești urmărită?

– Că se întâmplă lucruri rele, îmi zise ea, aţintindu-mă cu niște ochi plini de groază.

M-am uitat în spatele nostru, din instinct, deși nu-i mai vedeam pe cei doi.

– Dacă ești urmărită, să te duci acasă nu e...

– Am plecat deja de acolo, spuse ea. În dimineața asta. Michael are o casă în afara orașului. Josh și cu mine ne mutăm acolo.

– A-ha.

Ne apropiam de centrul orașului, nu departe de hotelul la care stăteam.

– Acum te duci acolo? am întrebat eu.

Ea dădu afirmativ din cap. Șoferul încetini la semafor. În locul ei din colțul îndepărtat al mașinii, Alice își freca brațele și se uita în oglinda retrovizoare, disperată ca semaforul să se schimbe în verde.

M-am aplecat și i-am vorbit la ureche:

– Hai să coborâm aici și să luăm un alt taxi. Nu știm nimic despre tipul ăsta.

Am coborât amândoi imediat din mașină, iar după ce am plătit cursa, am traversat strada în fața taxiului chiar înainte ca semaforul să se pună verde. Traficul din direcția opusă curgea lin spre strada perpendiculară cu cea unde ne opriserăm, așa că am putut lua imediat un alt taxi.

Alice îi ceru șoferului să ne ducă la o gară din apropiere.

– Putem să parcurgem cu mașina tot drumul, i-am spus eu.

– Trenurile sunt mai rapide, zise ea. Pleacă la fiecare zece minute.

Capitolul 9

După ce am văzut că trenul ei pleca din gară, m-am întors la hotel, folosind o intrare de la subsol în caz că era cineva în faţa hotelului. Alice era convinsă că cei doi urmăritori pe ea o vizau. Îngrozită, nu putuse să spună de ce. Ce căutau doi huligani urmărind un cercetător pe străzi? Doar dacă nu avea nicio legătură cu jobul ei. Sau nicio legătură cu ea.

Nu trecuseră decât câteva zile de când fusesem și eu în aceeași situație, urmărit de cei doi localnici din Kham. Dacă cine fusese în spatele afacerii ăsteia era responsabil şi pentru ce se întâmplase acum în Dublin? Dar cine ar fi putut şti măcar că eram în Irlanda?

În cameră, am verificat dacă primisem vreun mesaj de la stareţ. Nu primisem. Dar sosise un e-mail de la Harry Sadler. Găsise studiul întreprins de Alice şi misteriosul Lobsang Mikmar. Accesând un link, am deschis documentul şi am început să citesc. Dincolo de jargonul academic, programul fusese chiar simplu.

„Protocoalele de învățare a limbilor străine” s-au dovedit a fi mantre şi ofereau modalitatea în care puteau fi citite. Studiul, care se desfăşurase timp de şase săptămâni, analiza cât de repede puteau învăţa şi recita oamenii mantre pe de rost. Şi cum s-au ţinut de practica de a le recita timp de zece minute pe zi, după cum le cerea echipa de cercetare, dar fără să fie constrânşi.

Mantrele erau în sanscrită, tibetană şi Pali[6] – limbi cu care mai niciun vorbitor de engleză nu era familiar. Studiul se concentra pe faptul că, în timp ce unui eșantion de subiecți li se dădea să înveţe mantre tradiţionale, bine-cunoscute, care

fuseseră recitate de practicanţi spirituali sute, chiar mii de ani, altuia i se dădeau mantre inventate. Acestea erau la fel de complexe ca cele tradiţionale şi foloseau silabe din limbi relevante, dar fuseseră inventate pentru studiu de către cercetători. Nu fuseseră niciodată recitate înainte de program.

Ceea ce voiau Alice, Lobsang Mikmar şi echipa să afle era dacă faptul că o mantra într-o limbă străină care era consacrată şi practicată făcea vreo diferenţă în viteza cu care era învăţată de oameni nefamiliarizaţi cu ea.

Existau dovezi haioase că bine-cunoscutele rime sau cântece pentru copii în limbi străine păreau mai uşor de învăţat decât cele care erau mai puţin cunoscute – „Frère Jacques”, „Volare”, „Bamboleo”. Exista oare vreun adevăr în acest fenomen, studiat în condiţii clinice?

Studiul dezvăluise o diferenţă extrem de importantă. În medie, oamenii învăţau mantre bine-cunoscute în aproape jumătate din timpul în care le învăţau pe cele inventate. Le era mult mai uşor. În plus, cerându-li-se să recite mantre pentru o scurtă sesiune pe zi timp de şase săptămâni, aderenţa la program era mai mare cu o treime în cadrul grupului de mantre „adecvat”, spre deosebire de cel care folosea versiunile inventate. Aşa erau şi mai doritori să-şi menţină practica.

Dată fiind claritatea deopotrivă a obiectivelor şi rezultatelor cercetării, când am ajuns la sfârşitul raportului, am rămas nedumerit. Concluzia la care se ajunsese era univocă, şi cu toate acestea, nu se oferea nicio explicaţie. De ce mai exact erau mai uşor de învăţat mantrele bine-cunoscute decât cele inventate? De ce îşi doreau oamenii să continue să le recite? Până şi cei mai precauţi cercetători şi-ar fi permis în mod normal să formuleze o explicație cât de scurtă. Tăcerea cercetătorilor asupra subiectului era suspicioasă.

La sfârşitul raportului era o listă completă cu cercetători şi calificările lor, precum şi cu instituţiile de cercetare la care erau afiliaţi. Am observat că Lobsang Mikmar lucra şi pentru Trinity College – sau, cel puţin, aşa era când fusese raportul publicat. După ce-am făcut puțin pe detectivul, am dat peste un număr de telefon al lui. Erau slabe şanse, dar i-am trimis un mesaj, solicitându-i o întâlnire.

Tot foindu-mă prin camera de hotel, mintea mi-era plină de întrebări. De ce fusese categorisit proiectul sub titlul respectiv – mai degrabă destinat să frustreze, decât să lămurească? Şi ce era atât de sensibil în privinţa rezultatelor, încât erau ascunse opiniei publice?

Sperasem ca proiectul să-mi ofere vreun indiciu despre programul curent al lui Alice. Motivul absenţei unei explicaţii despre diferenţa dintre versurile autentice şi mantrele „false” era oare ceea ce voia ea să studieze? Îşi petrecuse ultimii cinci ani încercând să afle de ce oamenilor le era mai uşor să înveţe o mantra sau alta. Dar ce avea a face cu medicina informaţională? Şi asta să fi fost cauza pentru care cei doi huligani au urmărit-o pe străzile Dublinului?

Agresiunea violentă a bărbaţilor fusese şocantă. Mi-am amintit expresia de groază de pe chipul lui Alice. De spaima viscerală în timp ce inima îmi bătea cu putere în piept: aceeaşi senzaţie resimţită când eram urmărit pe străzile din Kathmandu. Dar, în timp ce ştiam că erau colecţionari bogaţi care nu se dădeau în lături de la nimic ca să obţină artefacte himalayene unice, nu-mi puteam închipui de ce cercetarea lui Alice stârnea asemenea animozitate. Mai exact, ce plănuiseră cei doi bărbaţi să facă dacă o prindeau?

La asta mă gândeam atunci când mi-a sunat telefonul. Pe ecran am văzut afişat „număr privat”.

– Sunt Alice, zise ea când am răspuns.

Părea disperată.

– Am dat de urma lui Bradshaw. Este la terapie intensivă la spitalul Saint James. Nu pot să merg la el, în caz că ei mă urmăresc. Poţi să mergi tu în locul meu?

Spitalul Saint James, Dublin

Era puţin după ora opt seara când am pătruns pe uşile rotative ale spitalului. Alice îmi spusese că pacienţii de la terapie intensivă nu puteau fi vizitaţi, cu excepţia celor mai apropiaţi membri ai familiei. Personalul medical se schimba la opt seara. În agitaţia de la secţia de terapie intensivă, adesea intensă seara, mă puteam oare strecura să-l văd fără să fiu observat?

– Orele de vizită s-au sfârşit acum un sfert de oră, îmi spuse o asistentă inflexibilă la recepţie.

– Dar ce-i cu..., am gesticulat eu spre un grup adunat în jurul unui pacient pe canapelele din jur.

– Se pregătesc să plece, mă expedie ea dintr-o singură privire, întorcându-se spre două asistente care se apropiau cu un pacient în scaun cu rotile.

Alice mi-a spus că tot încercase să ia urma supervizorului ei din momentul în care o lăsasem la gară. Bradshaw nu răspundea la telefon. Nimeni din blocul unde locuia nu putea să confirme că îl văzuse. Cei de la Trinity College nu ştiau unde era.

Alexa Singleton, o colegă care lucra pe acelaşi etaj cu el, declarase că era încă la birou seara trecută la 20.40. Când Alexa își băgase capul pe ușă, el îi spusese că era atât de ocupat, încât nici măcar nu apucase să-și ia masa de prânz, dar plănuia să

meargă acasă curând şi să ia ceva de mâncare de pe drum. Pe biroul său, încă în cutia de plastic, era un sandvici cu pui, pe care îl cumpărase pentru prânz cu câteva ore mai devreme.

Alice presupuse că o sunase de la un telefon public. Probabil de la unul din campus. Muncise la proiectul ei seara trecută? Văzuse rezultatele? Ce altceva, realist vorbind, ar fi putut să-l reţină aşa de târziu?

Gândurile i se întoarseră, de mai multe ori, la sandviciul cu pui nemâncat. Fiind un bărbat uscăţiv, pentru Bradshaw mâncarea era un mijloc de supravieţuire. Hrana necesară pentru rezistenţa trupului şi a minţii.

Mânca acelaşi lucru în fiecare zi. Ea fusese de faţă de multe ori când vreun student care avea nevoie de un ban în plus împingea căruciorul cu mâncarea de prânz. Bradshaw comanda mereu un sandvici cu pui, întinzând câteva monede şi punându-și-l apoi pe birou, urmând să-l mănânce când avea să citească un ziar sau să cerceteze ceva pe monitor.

Venindu-i o idee, Alice telefonase la mai multe spitale importante din oraş, cerând să vorbească cu pacientul lor, Jack Bradshaw. În fiecare caz, i se spusese că nu aveau niciun pacient cu numele ăsta. Asta până a sunat la Saint James. Acolo, recepţia i-a comunicat că nu era posibil să i se facă legătura cu pacienţii de la terapie intensivă.

Am ieșit pe uşile rotative ale spitalului şi am privit în jur. Şi am aşteptat.

Asistenta inflexibilă terminase cu pacientul în scaun cu rotile şi era chemată în direcţia opusă de un bărbat în costum, cu alură dominantă. În timpul ăsta, o gaşcă de tineri la vreo treizeci de ani însoţeau un prieten în blugi şi papuci de spital,

care mergea în cârje. Într-o atmosferă distractivă, pătrunseră pe uşa rotativă, însoţindu-l înapoi în spital, fireşte, după o incursiune în pub.

– Orele de vizită s-au terminat, le reaminti o asistentă.

– Îl conducem doar până la lift! îi explică un prieten.

– În caz că încearcă din nou să fugă, anunță un altul, spre amuzamentul tuturor.

Asistenta inflexibilă era ocupată cu gașca de petrecăreți. Îmi convenea perfect. Strecurându-mă printre ei, am străbătut holul și, de îndată ce am pătruns înăuntru, am urmărit săgeţile care indicau spre terapie intensivă.

Terapia intensivă era un etaj mai sus. Alice îmi dăduse numărul salonului şi, deplasându-mă repede, m-am îndreptat în direcţia potrivită.

Ştiam că, deşi eram capabil să îl identific pe Bradshaw, puteam fi oprit înainte să ajung la el. Şi că era posibil să nu fie lucid. Dar trebuia să încerc.

Îndreptându-mă şi arătând încrezător, am intrat în salonul în care erau douăsprezece paturi aranjate la perete.

Câţiva vizitatori stăteau lângă un bătrân care ocupa patul de lângă uşă. În partea opusă, avea loc o procedură de urgenţă, o asistentă trăgând perdelele, în timp ce altele se îndreptau spre ea cu un cărucior cu instrumente medicale.

O asistentă mă privi întrebător.

– Am uitat ăsta, am zis eu, folosindu-mă de telefon ca scuză. Plec acum.

Nu s-a oprit. Nici eu, continuând să înaintez până ce am ajuns la un pat anume. Nu l-aş fi recunoscut pe Bradshaw după fotografia de la facultate, de pe site-ul facultății. Toată partea dreaptă a feţei lui era extrem de roşie și atât de tumefiată, încât

ochiul era închis. După aspectul îngrozitor, nu aveam nicio îndoială că fusese lovit în partea dreaptă a capului.

Şi, în aceeaşi clipă, m-am întrebat ce i s-ar fi întâmplat lui Alice dacă nu i-ar fi văzut pe cei doi urmăritori înainte să se apropie mai mult.

– Sunt Matt Lester, prietenul lui Alice Weisenstein, i-am spus eu, aşteptând un semn de răspuns în ochiul său stâng deschis.

Îmi era jenă că trebuia să-i pun întrebări în starea în care se afla. Alice spusese că Bradshaw ştia despre mine. Vorbiseră despre mine în trecut şi despre faptul că eram cercetător ca ei.

– Sunt aici pentru că Alice crede că nu este prudent să te viziteze. Are impresia că este urmărită.

Pe pernă, Bradshaw părea să dea încet din cap, ochiul său stâng închizându-se cu greutate.

– Voia să ştie dacă ai văzut rezultatele cercetării ei. Ai şters studiul dublu-orb?

– Nu! gemu Bradshaw, surprinzător de tare, ca şi când avea dureri.

Geamătul lui atrase atenția. Cu colţul ochiului, am văzut o asistentă apropiindu-se. Am regretat imediat că i-am pus două întrebări în loc de una.

– Vrei să-i transmit lui Alice vreun mesaj? am întrebat eu.

Fălcile lui Bradshaw tremurau, încercând să articuleze un cuvânt. Apoi a spus:

– Permis. Furat.

– Furat?

Mișcă din brațul stâng, părând să arate spre reverul meu.

– Permis, repetă el.

– Acest pacient nu trebuie deranjat, mă prinse de braţ o asistentă trecută de prima tinereţe, conducându-mă calm, dar cu hotărâre spre ieşire.

– Ce permis? am întrebat eu mirat.

Mă îndreptam deja spre ușă, când i-am auzit vocea, groasă, dar inteligibilă.

– Permisul de laborator, strigă el. Spune-i lui Alice să se ascundă!

Îmi scosesem deja telefonul din buzunar când coboram scările. Îndreptându-mă spre holul spitalului, am pătruns într-o sală de aşteptare întunecoasă, în care nu era nimeni, şi am apăsat pe tasta de apelare rapidă.

Alice răspunse după câteva ţârâituri.

– Tocmai l-am văzut pe Bradshaw, i-am spus. Nu pare să ştie despre rezultate.

– Nu eşti sigur? întrebă ea.

– Nu am putut mai deloc să vorbesc eu el. Dar a înţeles întrebările. Era... conștient.

Voiam s-o scutesc de detaliile despre starea lui Bradshaw.

– Ce crezi că i s-a întâmplat? întrebă ea.

– O lovitură la cap. Nu ştiu dacă are oase rupte...

– Au ajuns la el, zise ea.

– Cine, Alice?

– Asta vreau să ştiu și eu!

– Şi ei ce vor?

– Presupun că rezultatele.

După un moment de tăcere, i-am spus:

– Și asta nu e tot. L-am întrebat dacă are să-ți transmită vreun mesaj și mi-a spus că i-au furat permisul de laborator.

Când se făcu tăcere la celălalt capăt al firului, am întrebat:

– Cât... de rău ar putea fi?

– Jack e de modă veche, zise ea, după o vreme. Îi plac documentele. Markerele. Biroul lui e plin de rapoarte.

Am surprins gravitatea a ceea ce îmi spunea. Oare în biroul lui exista vreo copie imprimată a cercetării lui Alice?

– Şi securitatea din clădire?

– Nu ştiu nimic. Ai permis, ai acces.

– Mai bine îi suni imediat.

– N-are niciun rost să sun acum. Este după program.

– Nici măcar în caz de urgenţă?

– Nu cred că Stan Sutton ar considera asta o urgenţă.

– Stan Sutton?

– Responsabilul cu serviciile, inclusiv cu securitatea.

– Cum să nu considere asta o urgență?! am ridicat eu vocea.

Controlându-mă, am spus:

– Bradshaw mai are un mesaj pentru tine – dar deja o faci.

– Ce anume?

Am respirat adânc ca să mă calmez, înainte de a spune:

– A zis să te ascunzi.

Capitolul 10

Caledonian, un pub aflat aproape de capătul unei străduțe înguste, cu piatră cubică, era ușor luminat și retras. Intrând, m-am simțit de parcă eram într-un club privat. Înțelegeam de ce Lobsang Mikmar, partenerul cu care Alice lucrase la un proiect, sugerase să ne întâlnim aici. Am stabilit prin intermediul mesajelor să ne întâlnim la ora 21.00.

Era lume, însă pubul nu era înghesuit. Clienții stăteau în șir la barul îngust, cu fața la rafturile cu oglinzi care reflectau sute de sticle cu fel de fel de băuturi alcoolice. Mesele erau de fapt butoaie de whisky, așezate lângă pereții de un verde-crud. Mi-am aruncat privirea în jur, însă nu aveam idee cum arăta. Oare purta robă? Călugăr sau nu, câți tibetani puteai vedea într-un pub din Dublin?

Majoritatea meselor erau ocupate, dar tot am găsit una liberă în spate. M-am uitat la ceas, care arăta că mai erau două minute până la ora nouă.

Așezându-mă la masă, mi-am amintit de chipul lui Jack Bradshaw, de semnele roșii care i se întindeau pe chip de la tâmplă pe tot obrazul. Oare fusese tipul chelios, cel cu tatuaj pe gât, care-l lovise în față? Sau cel cu glugă, cu constituția unui taur? Oare îl fugăriseră până să-l prindă sau se năpustiseră pur și simplu asupra lui?

Mai mult decât orice altceva, speram că Lobsang Mikmar mi-ar putea explica ce se întâmpla și motivul pentru care Geshe-la insistase atât de mult să știu ce anume cerceta Alice.

Se apropie de mine un bărbat pe la vreo 50 de ani, cu ochelari și îmbrăcat cu jachetă de tweed și blugi.

– Matt Lester? întrebă el cu accent irlandez.

Am dat afirmativ din cap, iar el a întins mâna, după care s-a așezat pe scaun, față-n față cu mine.

– Poți să mi te adresezi cu numele meu Dharma, dacă vrei. Majoritatea celor de aici îmi spun George.

– George? am repetat eu, corectându-mi pe dată imaginea din minte.

– George Forbes. Numele meu de botez.

În spatele ochelarilor săi, George Forbes avea cei mai albaștri ochi, o lumină atât de puternică, încât, pentru un moment, m-am simțit din nou în prezența călugărilor de la Mănăstirea Adăpostul Tigrului, ființe fără ego, cu o înfățișare atât de blândă, încât păreau eterici.

Am luat bere de ghimbir pentru amândoi, întorcându-mă la masă la puțin timp după aceea.

– Mulțumesc că ai putut veni, am spus eu, întinzându-i băutura lui George.

– E ceva urgent?

– Geshe Wangpo mi-a spus acum câteva zile să aflu tot ce se poate despre programul de cercetare condus de Alice Weisenstein. Se pare însă că e mult mai greu decât am crezut eu.

El dădu din cap, recunoscând numele lui Geshe-la.

– Cu ocazia asta, am citit raportul tău despre învățarea mantrelor – cele originale versus cele false. Interesant, am comentat eu, privindu-l în ochi. Cu toate astea, m-a lăsat cu multe întrebări.

El mă analiză calm, stăpân pe sine.

– Titlul era criptic?

– Când eram pregătiți să-l publicăm, Alice făcuse rost de finanțare pentru programul ei. Una dintre condiții era să-i

găsim un titlu lipsit de conținut, iar accesul să fie restricționat.

– Iar sponsorii au permis asta? Adică ei nu au sponsorizat primul program, nu-i așa?

– Nu, răspunse George privindu-mă direct în ochi. Dar pot solicita cam tot ce vor. Alice nu avea de gând să nu respecte înțelegerea, așa că nu mi-am făcut griji. Eram ușurat că avusesem o slujbă pentru câteva luni când m-am întors de la Mănăstirea Adăpostul Tigrului. M-a ajutat financiar.

– Ai fost la Adăpostul Tigrului?

George mă privi mult timp.

– Nu ți-au spus despre mine?

– Numele tău a fost menționat doar legat de Alice, am răspuns eu. De ce?

– Nu cred că e un secret. Am fost acolo ca surogat al tău, spuse el după un moment de gândire.

Surprins, încercam să procesez afirmaţia lui.

– A fost o mare ușurare pentru toată lumea când ți-ai găsit drumul spre Lama Tsering. Geshe-la trimisese vorbă despre tine și totul părea promițător, însă până când nu-ți găseai drumul... Samsara, lumea în care trăim, este nesigură, ridică el din umeri.

Până în acest moment, nu avusesem idee că existase un plan B, că altcineva putea fi pregătit în cazul în care eu nu apăream și că acel cineva era chiar scoțianul așezat la masă, față-n față cu mine.

– Înainte să vii la Adăpostul Tigrului lucrai...

– În același domeniu ca și tine. Fizica cuantică.

Nu era pentru prima dată când îmi dădeam seama că existau alte persoane care știau mult mai mult despre scopul meu decât

aș fi crezut, alte persoane despre care nu știam absolut nimic. Și ce era cu accentul ăsta care se punea pe fizica cuantică?

– Știam că eram pregătit pentru un anumit scop, spuse el. Nu am ajuns niciodată să aflu exact care. M-am întâlnit cu Lama Tsering doar de vreo două ori.

– Apoi am sosit eu.

– Și așa m-am putut întoarce la ale mele, ceea ce a fost o ușurare, răspunse el cu amuzament.

Aveam atâtea întrebări de pus, atâtea căi de explorat, însă trebuia să mă concentrez pe motivul întâlnirii noastre.

– Sponsorul lui Alice. Fundația care a vrut să vă țină cercetarea secretă. De-asta nu pot să găsesc nimic on-line despre munca ei?

Încuviință cu o mișcare a capului.

– De obicei, sponsorii își vor numele cunoscute și insistă să aibă parte de toată recunoașterea, am spus eu. De ce atâta taină?

– Din cauza a ceea ce este în joc, răspunse el, aplecându-se ușor în față, confidențial. Cercetarea pe care o face ea este la fel de importantă ca schimbarea pe care Copernic a adus-o lumii.

Înfățișarea lui blândă fu înlocuită de o forță atât de neașteptată, încât am simțit-o fizic, ca pe o lovitură în stomac.

Copernic a fost un matematician din secolul al XV-lea care a demonstrat că Soarele era centrul Sistemului Solar, şi nu Pământul. Din punct de vedere astronomic, afirmația lui a fost revoluționară, mergând împotriva a tot ceea ce știau oamenii până atunci, și anume că Soarele răsare la est și apune la vest, rotindu-se în jurul Pământului. Copernic a dovedit că era greșit, că nu Soarele se învârtea în jurul nostru, ci invers.

Implicațiile teologice erau încă și mai importante, căci dogmele religioase susțineau de secole întregi că Pământul era centrul creației lui Dumnezeu și că oamenii, care erau cei mai evoluați de pe Pământ, reprezentau cea mai mare și valoroasă creație a Lui. Revelațiile lui Copernic au distrus această idee dintr-o singură lovitură.

Oare chiar era Alice pe cale să realizeze o descoperire de o asemenea importanță? Nimic din felul blând de a fi al lui George Forbes nu mă făcea să cred că era omul care să exagereze.

Văzându-mi chipul surprins, îmi spuse:

– O mare parte din cealaltă muncă de cercetare care se face în acest domeniu urmărește impactul pe care îl are meditația asupra afecțiunilor cauzate de stres, cum ar fi bolile de inimă. Munca de cercetare a lui Alice este mult mai profundă de-atât, continuă el pe un ton scăzut.

Eram nedumerit.

Mă privi cu înțeles înainte de a continua:

– Ce-ar fi dacă ți-aș spune că Alice ar putea face ceva ca oamenii să nu se mai îmbolnăvească?

– Asta cercetează? l-am întrebat eu pe George, uimit. Nu aveam nici cea mai vagă idee că programul ei era atât de ambițios.

– Durata de viață a oamenilor..., am spus eu, în timp ce tot felul de implicații mi se învârteau în minte.

Bând din berea sa de ghimbir, George își ridică cu fermitate degetul mare.

– Durata de viață a crescut în ultimele sute de ani, am observat eu.

– Cu șase ore, așa am auzit ultima oară, confirmă el. Asta este rata cu care durata de viață crește în fiecare zi.

– În mare parte datorită felului în care se gestionează problema bolilor.

– Dar, dacă s-ar îndepărta cauzele bolilor înainte ca ele să se manifeste fizic, atunci munca ei ar schimba lucrurile cu totul.

El mă privi în ochi mult timp, în timp ce eu stăteam cu spatele lipit de spătarul scaunului.

– Abordarea bolilor din perspectivă holistică este diferită de maniera occidentală, continuă el. Singura dată când am vorbit cu Alice despre munca ei de cercetare, a folosit o metaforă, spuse el și privi în sus, încercând să și-o amintească exact.

Îl priveam fascinat.

– Conduci mașina, iar pe bord ți se aprinde un beculeț, spuse el. Nu știi care este problema, așa că te duci cu mașina la service, iar acolo un mecanic pornește motorul și vede beculeţul de avertizare, înainte să irosească 30 de secunde umblând la bordul mașinii și scoțând beculețul respectiv. Când pornește din nou motorul, beculețul nu se mai aprinde. „Gata, problema-i rezolvată”, îți spune mecanicul.

Am reflectat asupra poveștii.

– Rezolvând simptomele, dar ignorând cauza, am spus eu.

George dădu afirmativ din cap.

– Conștiința îți spune că atât sănătatea, cât și boala apar mai întâi în minte și de-abia după aceea se manifestă în corp. Chiar dacă repari ce se întâmplă în corp, te ocupi numai de simptome, nu și de cauză.

– Deci, conform acestui model de conștiință, atunci când te îmbolnăvești fizic, ar trebui să vrei nu numai să rezolvi problema bolii, ci să și elimini ceea ce a cauzat-o.

– Exact. Orice dezechilibru din starea ta interioară. Nu e chiar un pas atât de mare, spuse el ridicând din umeri. Toți medicii acceptă faptul că stresul cauzează afecțiuni cardiace, că anxietatea cauzează probleme digestive. Nu ajută cu nimic să faci un bypass unui pacient cu infarct dacă acel pacient revine la același stil de viață. Trebuie să fie o schimbare holistică. Trebuie să-și schimbe stilul de viață, starea mentală, altfel va păți la fel mai târziu.

– Ai spus ceva mai devreme că Alice încearcă să îndepărteze cauzele bolilor înainte ca ele să se manifeste?

– Sfântul Graal al științei minte-trup, aprobă el.

– De ce crezi că e pe cale să descopere ceva?

George mă privi cu atenție înainte să răspundă:

– Pentru că nimeni nu a mai studiat rezonanța?

Am încercat să plasez conceptul.

– Știința cuantică aplicată în biologie, știința care era atât de importantă pentru călugării de la Mănăstirea Adăpostul Tigrului.

– Înțeleg ideea că medicina este în cea mai mare parte încă bazată pe fizica newtoniană, am afirmat eu. Modelul molecular al atomilor.

– Oamenii de știință ca noi, oamenii din domeniul fizicii, au depășit stadiul ăsta cu decenii în urmă, fu el de acord. Ideea de a vorbi despre materie sub formă izolată, fără a face referiri la câmpul...

– Nu se poate, am spus eu dând din cap. Particulele nu pot fi separate de câmp. Sunt o manifestare a lui.

– Biologia încă ignoră câmpul, adăugă el cu o expresie serioasă pe chip. Dar rezonanța este o modalitate de a analiza lucrurile din perspectivă holistică.

Se trezea ceva în memoria mea din perioada de cercetător: teoria conform căreia, după cum câmpul magnetic, electric sau gravitațional exercită influențe invizibile, dar puternice, asupra activității fizice, tot aşa și câmpul cuantic afectează oamenii la nivel biologic. Mai pe înțelesul tuturor, fiecare dintre noi rezonează la nivel biologic cu câmpul invizibil, dar mereu prezent, al propriei minți.

Cele mai puternice forțe din acest câmp sunt modelele noastre de gândire, de vorbire și acțiune. Slujbele pe care le avem, familiile în sânul cărora creștem, obiceiurile noastre, rutina – toate acestea au un impact vizibil și invizibil asupra conștiinței noastre.

Creierul nostru suferă modificări fizice în funcție de lucrurile cărora le acordăm atenție. Mi-am reamintit cuvintele omului de știință canadian Donald Hebb: „neuronii care trimit impulsuri nervoase împreună se conectează împreună”. Creierele celor care meditează suferă schimbări subtile față de cele ale celor care nu meditează – știam asta, iar schimbările de la nivelul creierului determină în mod inevitabil schimbări în funcționarea generală a corpului.

Dar mai rezonăm și la un nivel care merge dincolo de ceea ce se întâmplă la nivelul gândurilor noastre conștiente. Rezonăm subconștient cu câmpuri de energie de care nu suntem conștienți, în special cu obiceiurile și înțelegerea celor care ne sunt apropiați sau chiar ale celor care nu ne sunt atât de apropiați, până și cu cei care nu mai sunt printre noi.

– Teoria rezonanței, spuse George, ar putea explica niște lucruri altfel inexplicabile: de ce, de exemplu, oamenii pot învăța mai ușor o mantra cunoscută într-o limbă străină decât o mantra la fel de complexă, în aceeași limbă, dar care tocmai a fost inventată.

– Studiul făcut de voi!

– Exact.

– Ați arătat ce se întâmplă. Dar nu ați încercat să explicați și de ce.

– Alice avea de gând, până când a intervenit sponsorul programului ei actual. Voia ca acesta să fie oprit.

Oare pentru că era prima dovadă clinică a rezonanței? m-am întrebat eu.

– De ce oamenilor le este mai ușor cu o tastatură QWERTY decât cu una ABC, deși cea de-a doua ar trebui în mod logic să fie mai la îndemână? întrebă George. Studiile au arătat că oamenilor li se pare mai ușor de utilizat tastatura QWERTY. De ce testele IQ arată rezultate mai bune odată cu trecerea timpului – un fenomen cunoscut drept Efectul Flynn – până în momentul în care testul este resetat? Nu este pentru că oamenii devin mai inteligenți. Ipoteza rezonanței susține că, atunci când facem ceva – *orice* – care rezonează cu ceea ce au mai făcut sau fac mulți alți oameni, ne este mai ușor să facem acel lucru. Rezonând cu câmpul din jurul nostru, tiparele de gândire devin încă și mai înrădăcinate și ajung să se traducă în formă fizică. Stresul cronic se poate manifesta sub forma unei tensiuni arteriale ridicate, a unei afecțiuni cardiace sau inflamatorii. Legăturile sociale sau, mai bine zis, rezonanța pozitivă cu ceilalți, pot condiționa o viață mai lungă mai bine decât orice alt factor care ţine de stilul de viață, cum ar fi dieta sau exercițiile fizice. Deci, ești ceea ce mănânci, dar ești și ceea ce sau cel cu care rezonezi.

Urmăream cu atenție explicațiile lui George:

– Dacă rezonanța negativă este cauza bolilor, atunci lipsa bolilor implică să rezonăm cu ceva din câmp care este extrem de puternic și pozitiv.

George dădea afirmativ din cap.

– Asta cerceta Alice?

– Bănuiesc că da, însă nu cunosc detalii.

Tocmai mă întrebam ce energie ar putea fi atât de puternică și pozitivă, când un adolescent intră în pub și se opri la masa noastră. Era îmbrăcat sport, cu trening și adidași, şi avea fața îmbujorată, semn că tocmai terminase de jucat vreun meci.

– Suntem afară, îi vorbi el direct lui George.

– Matt, acesta este fiul meu vitreg, Jordan. Jordan își dădu părul negru la o parte de pe față și zâmbi, în timp ce George își scoase portofelul din buzunar.

– Îți ajung 10? îi dădu el o bancnotă.

Jordan luă banii, zâmbind strengărește.

– Pot oricând să mă duc la cazinou.

– Să nu cumva să îndrăznești! îl avertiză George, când băiatul dădu să plece. Jordan a reușit performanța de a fi singura persoană de 16 ani căreia îi este interzis accesul în cazinoul Park Lane din Londra, spuse el, punându-și portofelul la loc. Poate sparge orice rețea. A făcut în așa fel încât toate mașinile de jocuri mecanice să scoată simultan toți banii timp de două minute întregi.

– Suficient timp ca să dea de pomană bani, am cugetat eu, privindu-l pe Jordan îndepărtându-se.

– Celor de la cazinou nu le-a plăcut, spuse George.

Nu mai era timp și mai aveam atâtea lucruri de aflat.

– Sponsorul lui Alice – cât de mult știi despre sponsorul elvețian?

– Aproape nimic. A apărut când treceam la următorul meu proiect. Tot ceea ce știu e că este putred de bogat.

– El? Credeam că este o fundație.

George ridică din umeri.

– Entitate legală cu sediul la Geneva.

I-am dezvăluit faptul că Alice se întâlnise cu o singură persoană.

– Ai idee cine ar putea fi?

– Bănuiesc că același care a vrut să ascundă descoperirile din cercetarea noastră anterioară. Pascal Lascelles.

Numele nu-mi spunea nimic.

– Unul dintre cei mai înstăriți oameni din Europa.

Am încruntat din sprâncene.

– Și unul dintre cei mai retrași. Un om care are ceva de dovedit.

– Da?

– Familia Lascelles se ferește de ochiul public, pe cât își ține compania în lumina reflectoarelor. Este vorba de JB Pharmaceuticals.

Eram uimit. JB era una dintre cele mai mari companii farmaceutice din lume, având tot felul de produse de brand, de la calmante până la medicamente pentru inimă.

– Acest... Pascal Lascelles deține JB?

– A deținut JB, spuse George. A avut o ceartă serioasă cu fratele și sora lui acum 10 ani, poate chiar mai mult. Fiind o companie privată, nu sunt atâtea condiţii privind divulgarea de informații. Pascal voia să îndrepte compania în direcția sănătăţii holistice. Frații lui au rămas pe ideea medicamentelor încercate și testate. A fost o luptă titanică – am auzit că este un individ extraordinar, însă în cele din urmă, au fost doi împotriva unuia singur.

– I-au cumpărat acțiunile?

George încuviință:

– Așa că a rămas pe-afară, liber să-și urmeze propriile interese.

– Cum ar fi să finanțeze cercetări care într-o bună zi vor prăbuși întreaga bază a averii fraților lui?

– După cum am spus, are ceva de dovedit, încuviință George. Și în tot acest timp a păstrat totul strict secret.

Acum, că înțelegeam cât de cât despre ce era vorba și cine o finanța pe Alice, mi-am dat seama pentru prima dată cine i-ar putea vrea răul.

– Compania farmaceutică..., am început eu.

– Munca ei amenință întreg modelul lor de afaceri, confirmă George.

După ce am ieșit din pub ceva mai târziu, mergând pe strada pietruită, l-am întrebat:

– Apropo, îl cunoşti pe Grayson Dalberg?

– Dealerul de artă? întrebă el. Nu ne-am întâlnit niciodată.

– Stareţul Lhamo pare să îl stimeze foarte mult.

– În ciuda reputației sale? întrebă George retoric.

– Mă întrebam dacă știi ceva despre el.

– Am auzit ceva odată de la un prieten al fratelui meu. El și Dalberg au făcut armata împreună, cu mult timp înainte să se ocupe cu vânzarea obiectelor vechi.

– În armată?

– SAS[7], ca să fiu mai exact.

Pregătirea fizică a lui Dalberg oferea o semnificație încă și mai amenințătoare în lumina acestei revelații.

– Se pare că era cel mai angrenat în luptă membru din echipă.

– Serios?

– Avea reputația unui soldat concentrat și cu legături militare în întreaga lume. Odată ce-și propune ceva, nimeni și nimic nu-l

mai oprește.

Capitolul 11

La 8.45 a doua zi, în timpul orei de vârf matinale, priveam mulţimea de oameni ieşind din Heuston Station. Alice nu mai coborâse în stația asta până acum. Nu era niciun motiv ca cineva să creadă că urma să-şi facă apariţia pe peron. Şi totuşi, insistasem să o conduc până la birou, ca să-l pun la curent pe şeful securităţii de la Trinity College cu ceea ce se întâmplase.

Ea mă văzu prima în mulţimea care inunda peroanele.

– Eşti în regulă? mă trase de cot lângă ea.

I-am observat cearcănele de sub ochi. Încordarea muşchilor de pe chip. Nu părea să fi închis un ochi toată noaptea.

Mă conduse spre partea de campus unde lucra – nu o clădire mare, neoclasică, ci un bloc anonim, în stilul anilor 1980, cu faţadă de sticlă. Şi în tot acest timp scrutam amândoi în jur.

– Puteţi să-i spuneţi lui Stan Sutton că aş vrea să-l văd? îi ceru ea femeii de la recepţie când am ajuns. E urgent.

Recepţionera formă un număr. Eu cercetam peretele din spatele ei. Pe panourile lucioase de sticlă era o listă lungă cu toate persoanele şi parteneriatele de cercetare găzduite, în ordine alfabetică. Nicio menţiune cu „Institutul de Medicină Informaţională”.

Urcând câteva trepte puțin mai târziu, Alice se întoarse spre mine:

– Trandafirii sunt pasiunea lui.

Probabil că mi se citea confuzia pe chip.

– Florile, confirmă ea.

Am mers în urma ei pe un coridor cu birouri fără plăcuțe pe uși şi cu panouri din tavan până în podea dezvăluind pupitre,

scaune şi echipamente IT. Ne-am oprit în cele din urmă în dreptul unei uși care dădea spre un birou pe care se afla un bol cu trandafiri.

– El e prietenul meu, Matt Lester, mă prezentă ea, păşind înăuntru.

Era greu să străbaţi cu privirea dincolo de vaza cu flori mari, de un roz-nisipiu, al căror parfum umplea întreaga încăpere. Un parfum care mă transportă într-o clipă la Adăpostul Tigrului. În spate, lăsat pe spătarul scaunului, cu braţele încrucişate, un bărbat între două vârste, rotofei şi cu ochelari, mă analiza din cap până în picioare.

– Vrem să raportăm furtul unui permis de laborator, îi spuse Alice.

– Al tău? ridică el din sprâncene.

– Al lui Jack Bradshaw.

– Nu l-a declarat ca dispărut.

– E în spital.

– A fost atacat, am vorbit eu pentru prima dată. E grav rănit. Permisul său de laborator a fost furat.

Cu expresia neschimbată, Sutton rămase în aceeași poziție pe scaun.

– V-a zis el că a fost furat? o întrebă el pe Alice.

– I-a spus lui Matt. Seara trecută.

– Atac în campus? se uită el la mine.

Am ridicat din umeri. Puteam să înţeleg unde bătea. Confirmase exact ceea ce Alice încercase să mă avertizeze.

– E o chestiune de securitate dacă s-a petrecut în campus, fu el de acord. Chiar și în cazul ăsta, e treaba poliţiei.

– Şi permisul de laborator? întrebă Alice.

– Dacă aş avea câte un bănuţ pentru fiecare poveste cu „permisul furat”, aş fi un om bogat, rânji el. „Pierdut” e cuvântul potrivit.

– Mi-e teamă că în birou are copii printate ale cercetării mele, mai spuse Alice, a cărei voce se panică din pricina cinismului lui Sutton.

– Şi hoţii i-au folosit permisul ca să vă fure datele? zâmbi el sec.

După cum mă învăţase Lama Tsering, mi-am fixat privirea asupra unui obiect din apropiere – bolul cu trandafiri – şi am respirat conştient, ca să-mi stăpânesc furia. Văzându-i chipul lui Bradshaw, nu era nicio îndoială că atacul fusese intenţionat. Aveam nevoie ca Sutton să-şi facă treaba.

Sutton interpretă greșit privirea, crezând că mă interesau trandafirii lui.

– Forma rozetei. Şi parfum delicat. Cu totul deosebiți.

Parfumul din birou și cuvântul „rozetă” rostit de Sutton îmi treziră o amintire cu Lama Tsering, aplecat asupra unei tufe de trandafiri într-o dimineaţă himalayană orbitoare. Era în grădinile ermitajului, cel mai mare secret al acesteia şi locul de pe pământ care semăna cel mai mult cu raiul. Aerul curat se umpluse de parfumul delicat al florilor proaspete, în timp ce lama îmi povestea despre trandafirul pe care îl ţinea între degete.

– „David Austen”, țâșni numele, fără efort, din subconştientul meu.

– Ah! exclamă Sutton, luminându-se la față. Se pricepe la trandafiri!

Acum nu mai stătea înclinat pe spate și nici nu-şi mai ținea brațele încrucișate, ci o privea aprobator pe Alice.

– Alice ar fi... extrem de recunoscătoare, am profitat eu de moment, dacă ai putea verifica dacă permisul lui Bradshaw a fost folosit în ultimele 24 de ore.

Sutton se răsuci în scaun, degetele mișcându-i-se pe tastatură. În câteva clipe, întoarse monitorul spre noi. Lângă fotografia lui Bradshaw apăru o listă cu zile şi ore. Ultima înregistrare era la ora 23.13, cu două nopţi în urmă.

– Lucra târziu? își schimbă Sutton atitudinea.

Alice se apropie şi mai mult de monitor:

– Atât de târziu?

Chipul ei palid se reflecta ciudat de albastru.

– Alexa Singleton a fost ultima persoană care l-a văzut la birou. Ne-a pomenit de ora 20.40. El i-a spus că avea să plece curând acasă. Trebuia să mănânce ceva.

Sutton se întoarse din nou spre monitor, trecând cu rapiditate prin lunile de intrări.

– Nu lucra de obicei până târziu. Cel puţin, nu aici.

Ridică receptorul telefonului de pe birou și tastă patru cifre.

– Poţi să verifici câteva înregistrări video, Danny? De acum două nopţi, la ora 23.13. Şi un cod de identificare.

Sutton puse receptorul la loc, uitându-se la Alice.

– Un spărgător, zici? o întrebă el.

– Nu știu dacă chiar spărgător.

– Printuri cu date în biroul său? Ştii, pot face ceva cu integritatea sistemelor noastre. Dar dacă personalul alege să lase documente importante la vedere pe birou...

– Nu sunt sigură că asta a făcut. Aş vrea să-i verific biroul.

– Nu o poţi face dacă spui că biroul lui poate fi scena unei infracţiuni, replică el, cu o expresie sumbră.

Alice era atât de îngrozită, încât rămase fără cuvinte.

– Alice crede că ar fi vorba de o încălcare a securității computerelor, am vrut eu să-i pasez problema. Nu ştim unde şi-a păstrat Bradshaw parolele.

– În mintea lui, veni repede răspunsul lui Sutton.

– Serios?

Era rândul meu să fiu sceptic.

– Toate cele 53? Fiecare cod pentru fiecare platformă – operațională, bancară, comercială, executivă, socială?

Mi-am păstrat tonul cât se poate de neutru.

– Precum majoritatea oamenilor, este posibil să le fi scris undeva. Şi acel undeva trebuie să fie pe aici.

Dacă Sutton era preocupat de această sugestie, nu o arăta. Dar nici nu avea vreo replică inteligentă.

Sutton primi o notificare pe monitor și deschise mesajul cu filmarea de acum două nopţi. Înclinând pe jumătate monitorul în direcţia noastră, apăsă tasta Play, pe ecran apărând o imagine alb-negru a lobby-ului de la parter, cu un ceas digital în colţul din dreapta sus, care afişa zecimile de secundă.

Holul rămase pustiu până la 23.13, când apăru o siluetă în faţa uşii principale, care puse cardul pe cititor. Când păși înăuntru, cu faţa direct spre cameră, Sutton puse pauză filmării. Ne-am aplecat toţi trei ca să vedem mai bine.

Era încotoşmănat cu un hanorac negru, cu gluga trasă peste cap. Eu şi Alice am schimbat o privire. Era unul dintre cei doi care ne urmăriseră pe când ne plimbam ieri. Ţinându-şi faţa plecată, nu am putut distinge trăsăturile. Dar hanoracul, silueta, felul în care se mişca erau inconfundabile.

Apăsând din nou pe butonul de pauză, Sutton lăsă filmarea să curgă, cu imagini de la camerele de pe coridoare. Bărbatul

venise cu o geantă de voiaj la subraţ. Apărând din casa scării la ora 23.14 şi câteva secunde, nu era nicio îndoială asupra direcţiei sale. Filmarea îl arătă deschizând o ușă pe unde se ieșea în caz de incendiu şi îndreptându-se fără ezitare spre biroul lui Bradshaw cu acel mers greoi şi legănat.

Până şi sprâncenele lui Sutton zvâcniră când văzu încotro o lua. Nu mai era nicio înregistrare pe camera de supraveghere odată ce bărbatul intră în biroul lui Bradshaw. Nu aveam nicio idee ce se întâmplase acolo. Dar camerele l-au surprins din nou, douăzeci de minute mai târziu, cu geanta la subraţ şi îndreptându-se repede spre uşa principală.

Sutton rulă filmarea de mai multe ori, apoi arătă spre monitor.

– Încălcarea securității. Voi vorbi cu poliţia. Vom verifica toate sistemele noastre informatice.

– Când..., începu Alice, adică cât timp...?

– Veţi primi veşti de la poliţie destul de repede. În următoarele zile.

– Zile?!

Sutton îi aruncă o privire scurtă.

– Vor vrea să vorbească cu dr. Bradshaw. El este punctul de plecare.

Apoi, văzându-i expresia ei de chin stăruitor, mai spuse:

– După cum arată lucrurile, cardul a fost furat ca să se pătrundă în biroul său. În regulă. Dar de ce? De când lucrez aici, au fost doar câteva intrări neautorizate. Trei sau patru în zece ani. Și motivul a fost mereu același: animozitatea. Rivalitatea profesională. Nu a fost niciodată vorba despre proprietate intelectuală. Dacă urmăreau să pună mâna pe

rezultate, ar fi încercat să intre în sistem, şi nu ar fi cotrobăit în speranţa că vor găsi printurile.

Se roti în scaun ca să o privească direct.

– Vă făceaţi griji pentru proprietatea voastră intelectuală?

Muşcându-şi buza, Alice dădu din cap.

– Bradshaw are mai multe proiecte care se derulează în acelaşi timp. De ce crezi că are legătură cu proiectul tău?

– Tipul acela, arătă ea spre monitor. M-a urmărit ieri.

– Te-a urmărit? își încrucișă el braţele.

– Afară. Pe stradă.

– Eram cu ea. A trebuit să sărim într-un taxi ca să scăpăm. Erau doi.

După felul în care mă privi Sutton, mi-am dat seama că nu mai aveam niciun as în mânecă. Îmi folosisem toate atuurile.

– Despre asta puteţi vorbi cu poliţia, zise el.

Încruntându-se, o cercetă cu atenţie pe Alice pentru o vreme.

– Îmi aduc aminte că mi-ai povestit odată despre programul tău. Ai spus că, dacă acesta ar fi un succes, nimeni nu ar avea cum să facă bani de pe urma lui. Aşa e?

Alice confirmă cu o înclinare a capului.

Privind-o de aproape, întrebă:

– Aşadar, cine ar vrea să-l fure?

Alice străbătu tăcută coridorul, coborî treptele spre etajul inferior, unde era o zonă de birouri la fel de insipidă, apoi se opri în dreptul unuia dintre ele, căutând în geantă după chei.

– E biroul tău? am întrebat eu.

Ea încuviință din cap.

– Nu crezi că e riscant să vorbim înăuntru?

Rămase uluită pentru o clipă, apoi puse cheile deoparte.

– Ştiu un loc, zise ea.

Am coborât din nou scările, eu în urma ei, şi am ajuns la subsol. Am trecut de un coridor întortocheat care trecea pe lângă un generator atât de asurzitor, încât ne-am îndepărtat cât de repede am putut de el. Câteva minute mai târziu, făcându-ne drum printr-un labirint, am urcat câteva scări și am ajuns într-un laborator de biologie marină în care luminile erau stinse.

Un acvariu imens acoperea o latură întreagă a camerei. Era ca o fereastră într-o cavernă de pe fundul mării. Un coral uriaş se întindea dintr-o parte într-alta a bazinului. Anemone se legănau în curenţii subacvatici. Privind în adâncimea ultramarină, se zăreau semne de mişcare în depărtare. Din când în când, se mai apropia câte un pește, arătând ca o scânteiere, pentru ca apoi să dispară în întunecime. Cadența constantă a unei pompe.

– Marie-Lise este o prietenă. Acesta este laboratorul ei, zise Alice, îndreptându-se spre geam.

Am aprobat din cap.

Se întoarse, cuprinzându-se cu braţele şi făcând semn cu capul în direcţia scărilor.

– Ai văzut reacţia.

– E cinic şi delăsător, am confirmat eu. Dar nu și idiot. A întrebat exact ce trebuie: cine încearcă să ajungă la rezultatele tale?

– Cei care m-au urmărit, ridică Alice glasul. Cei care l-au băgat pe Jack în spital, scutură ea din cap. Ştii, când sunam pe la spitale, mă gândeam că poate făcuse vreo toxiinfecție alimentară. Salmonela. Niciodată asta!

– Cu cât vorbeşti mai curând cu Jack...

– Deja am sunat din tren. Deocamdată numai familia poate să-l vadă, restul vizitelor sunt interzise. Între timp, nu pot să stau pur și simplu cu brațele-n sân...

– De acord. Apropo de ce i-ai zis lui Sutton, despre faptul că nimeni nu se poate îmbogăţi din cercetarea ta. E adevărat, dar nu despre asta e de fapt vorba, nu-i așa?

– Ce vrei să spui?

– Ideea este: cine are *de pierdut*? Dacă-ţi dovedeşti cazul, impactul comercial asupra companiei Big Pharma va fi catastrofic. Este ameninţarea existenţială supremă. În acel moment, un ţipar uriaş, lung de câţiva metri, apăru din adâncimea bazinului din spatele ei, repezindu-se să muşte cu gura, ai cărei dinţi luciră, în timp ce mătură un strat de nisip în urma lui.

– Asta dacă ce mi-a zis George Forbes e adevărat, am continuat eu.

– Aţi vorbit?

– Era o idee.

– Big Pharma este motivul pentru care nu vei găsi nicio informaţie despre programul online. Desigur, ei sunt principalii suspecţi. Dar cine anume din Big Pharma? Ce vor? Dacă acei huligani m-au urmărit ieri, ce plănuiau să facă? Chiar dacă mă omorau, munca mea de cercetare este tot acolo.

– Da, numai că nimeni nu poate ajunge la ea.

– Exact despre asta mi-am făcut griji noaptea trecută, păși ea înainte, jucându-se nervos cu mânerele genţii. Dacă planul este să ne scoată pe mine şi pe Bradshaw din peisaj. Să acceseze datele. Şi să se folosească de ele.

– Sabotaj?

– Până să revenim, *dacă* vom mai reveni vreodată...

Mă întrebasem acelaşi lucru. Reanalizând tot ceea ce îmi spusese George cu o seară înainte.

– Poate că e timpul să iei taurul de coarne, am zis eu.

– Cum?

– Uită-te la propriile rezultate.

Alice era surprinsă.

– M-am întâlnit cu George. Şi cu fiul său vitreg, Jordan.

– Jordan care are interzis la jocurile de noroc?

– Dacă poate intra în sistemele de securitate de la Park Lane Casino, atunci o să i se pară floare la ureche să intre în sistemele de securitate ale lui Stan Sutton. Ce zici?

Pentru prima dată în acea dimineaţă, maxilarul ei părea să se relaxeze. Fusese luată prin surprindere de sugestie, dar se gândea. În cele din urmă, zise:

– Merită să încercăm.

– Bine, am încuviinţat eu din cap. Dacă vrei, sun...

– Nu e nevoie, interveni Alice. Îl voi ruga eu pe George.

Pentru prima oară în acea dimineaţă, în glasul ei se simți un licăr de speranţă.

– Încă un lucru, am zis eu. Poate e timpul să iei legătura cu fundaţia.

– L-am întâlnit pe individ o dată. Acum mulţi ani.

– Pe Lascelles?

Aprobă din cap.

– Ai datele lui de contact?

– Nu am vorbit niciodată direct, îmi spuse ea, ci numai prin Bradshaw. De ce crezi că ar trebui să iau legătura cu el acum?

– Bradshaw e în spital. Tu eşti urmărită. Pe Sutton îl interesează numai de trandafirii lui. Dacă tu ai finanţa proiectul ăsta, nu ţi-ai dori ca cineva să-ţi spună ce naiba se întâmplă?

Alice se îndepărtă, făcând câțiva pași pe lângă acvariu, unde sclipiri de solzi întunecaţi se agitau în urma ei, tulburând apa oceanică. Prinzând cureaua genţii cu mâna dreaptă şi tot făcând mișcări circulare cu degetul mare al mâinii stângi în jurul celorlalte, părea absorbită de un gând căruia nu-i putea da glas. Într-un loc al nesiguranţei.

În cele din urmă, după ce tot măsură acvariul în lung și-n lat, se întoarse spre mine.

– Am o senzaţie, nu știu cum să-ți explic.

– O senzaţie?

– Simt ceva aici, spuse ea ducându-și arătătorul de la mâna stângă în dreptul inimii.

Lui Alice nu-i stătea în fire să facă referire la intuiții – cel puţin, nu într-un context profesional. Nu pentru că nu le avea, ci pentru că cercetătorul din ea ştia că rigoarea bazată pe fapte era singurul lucru care conta în lumea materialistă.

Dar faptul că se referea la o senzaţie pe care voia să mi-o transmită nu însemna că nu îl luam în serios.

– Nu vreau să înrăutăţesc lucrurile mai mult decât sunt, zise ea.

– Din ce mi-a spus George, nu Pascal Lascelles ar fi problema. Ci fratele şi sora sa.

– Înţeleg. Toată chestia asta mă dă peste cap.

– Ştii pe cineva, în afară de Bradshaw, care îţi poate spune ce fel de om e Lascelles? Cineva care te poate ajuta să înţelegi...

– Da, privi ea în semn de confirmare. Ştiu ce zici.

Îşi tot rotea ochii, încercând să-şi amintească.

– E cineva, se strădui Alice să-și aducă aminte. Da, ridică ea degetul. Dr. Qi.

– Chi?

– Lindsey, pe numele ei adevărat, nu Lin. Dr. Lin Jiang. Expertă în qi. Ştii, forţa vieţii. Avea nevoie de bani pentru un program. I-am sugerat să încerce la fundaţie. Asta a fost acum trei-patru ani.

– Şi a făcut-o?

Alice dădea din cap.

– Jack a pus-o în legătură cu Lascelles. S-a dus la Paris să se întâlnească cu el. Acesta a investit ceva bani. Nu ştiu ce s-a întâmplat pe urmă. Nu am mai văzut-o de multă vreme.

– Unde lucrează?

– Aici. În Dublin. Dar e mereu plecată, mai adăugă Alice, dându-și jos geanta de pe umăr și căutându-și telefonul. Îl deschise și, căutând în agenda telefonică, se uită la mine cu sprâncenele ridicate când îi găsi numărul.

Am dat din cap.

Capitolul 12

O oră mai târziu, ne aflam în tren, ieșind deja din Dublin. Față-n față cu noi stătea dr. Lin Jiang care, în drum spre Galway, pentru o conferință de două zile, ne acorda puțin din timpul ei – asta dacă nu ne deranja să facem o călătorie.

Dr. Jiang își petrecu prima jumătate de oră vorbind în căști la telefon în celălalt capăt al vagonului, care era aproape gol. Din când în când vorbea repede într-un microfon din dreptul bărbiei. Atunci când încheie convorbirea, ne făcu semn, scoțându-și căștile din urechi.

Alice se așeză în faţa ei. Eu eram lângă Alice, observând părul șaten ciufulit, gesturile bruște și expresia vioaie ale femeii din fața noastră. Prima mea impresie a fost cea a unei persoane cu o minte ascuțită, având capacitatea să analizeze o situație dintr-o singură privire.

– Sperăm să ne poți spune ceva despre fundație, începu Alice.

– Pascal Lascelles? Nu te finanțează în continuare? întrebă dr. Jiang, îngustându-și ochii.

– Ba da, însă Jack Bradshaw a fost mereu cel care...

– La distanță, îmi aduc aminte, încuviință dr. Jiang. Ce mai face Jack?

Expresia de pe chipul ei era caldă.

– În spital. A fost atacat ieri.

Dr. Jiang arăta șocată și părea să se gândească la ceva.

– Nu ești aproape de final?

– Ba da.

– Ești bine, dragă? vru ea să știe, luându-i mâinile lui Alice într-ale ei.

Alice își îndreptă privirea spre măsuță.

Dr. Jiang se uită la mine.

– Acum este o perioadă grea, cu ceea ce i s-a întâmplat lui Jack și nu numai, iar noi ne gândim că poate ar trebui să-i spunem lui monsieur Lascelles, numai că nu prea am luat contact cu el.

După ceva timp, dr. Jiang întrebă:

– Vrei să știi ce fel de persoană e?

Alice încuviință din cap.

Eliberându-i mâinile lui Alice dintre ale sale, dr. Jiang se înclină pe spate în scaunul ei și se uită lung pe geam.

– Nu am petrecut mult timp cu el, spuse ea. O parte dintr-un weekend, acum trei ani.

– Și? o încurajă Alice să spună mai multe.

– Este genial. Aproape un geniu. Este politicos, un cavaler, așa cum sunt unii bărbați europeni, și are cunoștințe enciclopedice despre tot, gesticulă ea cu mâna. Despre știința mintetrup, confirmă ea. Știți despre familia lui?

– JB Pharmaceuticals, dădu Alice din cap. Disputa dintre Pascal și ceilalți doi frați.

– Am auzit că cei doi frați voiau să păstreze aceeași direcție a companiei, am confirmat eu. Pascal Lascelles voia însă să investească în ceva nou, așa că s-au certat și s-au despărțit.

– Asta e o parte, spuse dr. Jiang. Voia să îndrepte cercetările într-o direcție diferită, precum și să se implice mai mult în Organizația Mondială a Sănătății. A petrecut mult timp la Geneva, făcându-și relații la nivel înalt. El vede viitorul sănătății mondiale din perspectivă cooperantă.

– Sună filantropic, spuse Alice.

– Parţial, fu dr. Jiang de acord. Mai consideră Organizația Mondială a Sănătății și ca un tezaur.

– De informații? am întrebat eu.

– Exact. Organizația strânge statistici așa cum nu o face nicio altă organizație. Au motivele lor, însă acele informații pot fi exploatate de organizații în scopuri diferite. Pascal, spre deosebire de frații lui, a înțeles beneficiile unei colaborări strânse.

– Ce fel de informații? întrebă Alice.

– Știu că e interesat de Asia. A fost implicat în unele studii acolo, ceva legat de impactul deficienței de vitamine. Nu avea legătură cu munca mea de cercetare, așa că nu am citit.

– Cum a decurs studiul ăla al tău cu el? întrebă Alice.

– A fost util, răspunse ea, doar că, așa cum se întâmplă în mare parte în domeniul ăsta, ne-a lăsat cu mai multe întrebări decât răspunsuri.

Știam deja că exista cu precădere o întrebare care o măcina pe dr. Jiang. În timp ce ea fusese angajată în acea teleconferință, o verificasem on-line. Era expertă în qi, energia electromagnetică a corpului, sau forța vieții. Am aflat că se pregătise la început ca acupuncturistă, în San Francisco.

Acupunctura merge pe principiul că *qi* este forța vie din toate formele de viață. În corpul uman, *qi* circulă liber, din plin, dacă nu este întrerupt sau blocat de cauze precum stresul emoțional sau fizic, răni sau infecții. Acupuncturiștii îndepărtează astfel de blocaje folosind ace atât de fine, încât nici nu se simt ca atare, înfigându-le în anumite puncte din meridianele energetice.

Practicată de mai bine de 5000 de ani și validată în Occident până într-acolo încât până și asiguratorii de sănătate plăteau

pentru ea, acupunctura poate fi foarte eficientă, mai ales în ameliorarea durerilor și a problemelor digestive.

Din ceea ce am reușit să aflu, dr. Jiang încercase întreaga ei carieră să definească ce este *qi* – de aici, porecla ei, dr. Qi.

– Te-a ajutat studiul să definești *qi*? am întrebat-o eu.

Îmi aruncă o privire:

– Cred că a definit limitele tehnologiei de azi.

Aplecându-se în față în scaunul ei, spuse:

– Într-un fel sau altul, toți oamenii de știință inteligenți din lume care profesează în acest domeniu încearcă să găsească răspunsul la o singură întrebare. Ea, întrebarea, este simplă, însă nu și răspunsul.

Alice și cu mine ne-am aplecat mai aproape de ea.

– Întrebarea este: când, mai exact, devine energia materie? Când putem spune „acesta este momentul în care ceva care înainte nu a existat ca materie există acum”. Sau, dacă punctul și unda chiar sunt imposibil de izolat, în ce moment unda, sau câmpul, are impact asupra particulelor? Cum interacționează qi din punct de vedere biologic cu funcțiile pe care le susține, ce funcții susține, ce funcții nu susține și cum le contracarează?

– La nivel celular? întrebă Alice.

– Chiar mai fundamental de-atât, la nivel atomic, răspunse dr. Jiang. Ceea ce mă interesează este cum se manifestă energia ca formă și cum o afectează. În ce moment, mai exact, energia subtilă are impact asupra materiei, sau chiar devine materie?

Mi-am reamintit de conversația avută cu George Forbes, de felul în care a descris că, în cea mai mare parte, medicina a rămas la stadiul biofizicii newtoniene, chiar dacă acum știm că lucrurile sunt mult mai complexe decât acea teorie veche și mai puțin previzibile.

– Cred că felul în care energia afectează materia sau se manifestă ca materie ține de energie, am sugerat eu. Nu sunt amândouă același lucru? Toate se nasc din minte.

Dr. Jiang mă privi la fel de cercetător cum m-ar fi privit un lama de la Mănăstirea Adăpostul Tigrului.

– Încercaţi să măsuraţi, să cuantificaţi procesele care au loc? am întrebat eu.

– Acesta este studiul în care doreai să investească monsieur Lascelles, nu-i așa? vru Alice să știe.

Dr. Jiang confirmă cu o mișcare a capului.

– Știința cuantică îți va spune că, atunci când ai o lipsă a densității de electroni în organism, ești bolnav. Electronii participă la tot felul de procese fiziologice. Oxigenul este un puternic acceptor de electroni. Când respirăm, creștem răspândirea de electroni în corp.

– Deci electronii sunt ceea ce oamenii de știință occidentali numesc *qi*? am întrebat eu.

– Asta am cercetat eu, dădu ea din cap. Toate țesuturile vii dau semnale în experimente de rezonanță paramagnetică electronică. Cercetătorii s-au concentrat pe rolul pe care electronii îl au în sănătate de-abia începând cu ultimii ani. Se pare că, atunci când nu există o rezervă suficientă de electroni, apar tot felul de afecțiuni, de la probleme cu somnul până la inflamații cronice, care pot duce la cancer.

Alice și cu mine o ascultam cu atenție. Știam că electronii sunt particule subatomice stabile care se găsesc în atomi, ei fiind principalii transportatori de electricitate în materia solidă. Nu auzisem însă niciodată ipoteza că electronii ar putea echivala cu terminologia occidentală pentru *qi* sau *prana*, dar sugestia, odată făcută, era irezistibilă.

– Cât de departe ați ajuns? am întrebat eu.

Dr. Jiang se încruntă.

– E complicat, spuse ea. Știm că toate procesele biochimice sunt realizate de transportul de electroni. În prezent, știm cum funcționează asta la nivel celular. Mai știm și ce se întâmplă cu organele când celulele sunt deprivate de electroni. Provocarea este să observăm care este momentul exact în care se mișcă sau nu se mișcă un electron. Când devine prezent sau când nu mai este prezent.

Alice încuviința din cap.

– Cum se face că ceva se naște din câmpul tuturor posibilităților? continuă dr. Jiang. Se desfășoară în noi și în jurul nostru constant la orice nivel: cuantic, celular, organic și corporal. Dar totul începe chiar aici, la nivel subatomic, când lucrurile iau ființă, arătă ea spre măsuță cu două degete. Problema este cum să monitorizăm mișcarea unui electron la nivel subatomic, spuse ea, uitându-se la Alice, apoi la mine. Încă nu putem să urmărim mișcarea electronilor. Chiar dacă le-am putea atașa ceva, să zicem un izotop radioactiv, asta ar putea modifica modul în care sunt transportați.

– Actul observației schimbă ceea ce este observat, am citat eu un concept cuantic familiar.

– Exact, confirmă ea.

Alice privi pe geam cum terenurile de un verde-închis îi treceau rapid prin fața ochilor. Apoi, întorcându-se spre dr. Jiang, o privi direct în ochi:

– Vrei să spui că intenția este o formă de energie?

– Aș spune că este parte din cea mai subtilă formă a conștiinței, care include și energie, o privi dr. Jiang cu înțeles. Intenția nu există izolată. Nu poți avea intenție fără minte, fără

o conștiință care să-i dea naștere. Intenția, un aspect al cunoașterii, este un element al celei mai subtile minți ale noastre. Celălalt element este energia. *Qi*.

– Cunoașterea și mișcarea. Două părți ale minții subtile, am fost eu de acord. Unde merge mintea, circulă energia.

– Când vom înțelege mecanica acestui proces..., începu dr. Jiang.

– ... vom înțelege și mecanica creației, termină Alice.

În timp ce urmăream discuţia, Alice spuse:

– Înțeleg de ce erai o inspirație atât de minunată pentru monsieur Lascelles.

Dr. Jiang se lăsă pe spate în scaun, fixând-o pe Alice cu o privire cercetătoare.

– Și vrei să știi dacă poți avea încredere în el.

– Putem avea?

– Ideea e că intenția lui – ca să-ți folosesc termenul – este să se ajungă la un sistem de sănătate iluminat. El crede că suntem pe punctul de a face o revoluție tehnologică prin care știința cuantică va transforma medicina. Crede că vom ajunge să percepem metodele chimice de tratament, cu efectele lor secundare toxice, cu aceeași groază colectivă cu care acum percepem chirurgia medievală. Către această direcție se îndreaptă el.

În spatele cuvintelor ei era o ambivalență.

– Dar? o îndemnă Alice să continue.

Dr. Jiang își îngustă ochii pentru o vreme.

– Ai grijă la egoul lui.

– Este egocentric? am vrut eu să știu, întrebându-mă unde voia să ajungă cu asta.

– Nu a vorbit deloc despre el weekendul acela, spuse dr. Jiang. Nu-i stă în fire, însă nu am avut niciodată îndoiala că e determinat. Mesianic. Și are nevoie de validare.

Mi-am adus aminte de cuvintele lui George Forbes. Are ceva de dovedit.

Uitându-se la Alice, dr. Jiang observă:

– Sunt sigură că nu ia legătura cu tine în mod intenționat. Nu pentru că nu respectă ceea ce faci, ci pentru că nu vrea să-ți păteze munca în vreun fel.

Alice ridică din sprâncene. Era pentru prima dată când considera în această manieră poziția rezervată a sponsorului ei.

– Ce anume cercetezi?

– Este încă secret, confirmă Alice.

– Sună a directivă dată de Lascelles.

– Spui că este mesianic, vru Alice să clarifice foarte bine acest lucru. Cum crezi că ar reacționa dacă i-aș spune că am unele probleme cu proiectul?

– Dacă ar crede că proiectul ar fi cumva amenințat, atunci ar muta munții din loc ca să te ajute! spuse dr. Jiang, privind-o cu atenție.

Telefonul ei vibră pe măsuță. Era un apel programat de la Londra. Se scursese timpul nostru.

Am revenit la locurile noastre, iar Alice se retrase pentru a da câteva telefoane, dintre care unul lui George Forbes, cu o rugăminte aparte pentru Jordan. Răspunsul lui Jordan era, aparent, imediat și încrezător: când voia rezultatele și unde să i le trimită? Când Alice reveni la locul ei, trenul începu să încetinească. Privind pe geam, mi-am dat seama că ajungeam în Galway.

– Să găsim un loc liniștit unde să vorbim și... , își ridică ea telefonul, lăsându-mi de înțeles că ar trebui să-l sunăm pe Pascal Lascelles, al cărui număr de telefon îl avea de la dr. Jiang.

Am dat din cap afirmativ.

– Încurajatoare cuvintele pe care le-a spus, am zis eu întorcându-mi capul în direcția unde era dr. Jiang.

Alice mă privi în ochi, afirmând cu o mișcare a capului.

Ne-am dat jos din tren la Galway și am ieșit apoi din clădirea gării. Eyre Square era o întindere asfaltată, care dădea spre un parc cu iarbă și alei cu copaci. Am parcurs o suprafață pavată, pe lângă gazon, înspre clădirile de vizavi, unde erau hoteluri și restaurante.

Cam pe la jumătatea drumului, Alice se întoarse spre mine, cu ochii plini de teamă.

– Nu te uita. Sunt în spatele nostru, murmură ea.

– Ești sigură?!

– Nu, dar așa cred.

– Aceiași doi tipi?

– Unul arată ca cel din înregistrarea video. Cel cu gluga neagră.

– Cât de aproape sunt de noi?

– Cam la 20-30 de metri în spatele nostru, răspunse ea grăbind pasul.

– Uite ce-o să facem, am propus eu, gândindu-mă rapid la un plan. Drept înainte. Vezi hotelul Terrace? Au camere de supraveghere și pază. Vei fi în siguranță acolo.

– Și tu?

– Eu o să continui să merg. O să ne facem cu mâna, ca și cum m-aș duce undeva. O să merg înainte, o să trec de bancă. Vreau

să mă întorc și să-i văd.

Fața ei era pământie.

– În regulă? am întrebat eu.

Ajunsesem în celălalt capăt al pieţei.

– În regulă, confirmă ea.

Semaforul pentru pietoni se făcu roșu. De cealaltă parte a străzii, trei trepte duceau în lobby-ul hotelului Terrace. Nu era cine știe ce trafic. Am luat-o de mână și am traversat în fugă, chiar înainte ca un autobuz să vină înspre noi din dreapta și un motociclist să apară din stânga.

– Intră! i-am spus eu, pregătindu-ne să ne facem cu mâna.

Alice se îndreptă spre trepte.

Am continuat să merg înainte, întorcându-mă după numai câteva secunde și uitându-mă spre intrarea hotelului, moment în care i-am văzut pe amândoi – tot ei. Bărbatul înalt, palid, cu tatuaj pe gât. Cel în hanorac, cu piciorul pe care și-l trăgea după el. Nu era niciun semn că ar intra în hotel sau că ar ezita în dreptul treptelor. Mă urmăreau pe mine.

Oare au văzut că-i observasem?

Mi-am băgat mâinile în buzunar și am grăbit pasul. Nu luasem asta în calcul. Eu, noi, bănuiserăm că o urmăreau pe Alice. Nu erau magazine, puburi sau alte intrări imediate drept înainte, doar o întindere de piatră șlefuită, până când am ajuns la bancă.

Poate voiau să vadă unde mă duceam.

În jur erau doar câțiva pietoni. Nu era cine știe ce trafic. Le puteam auzi pașii pe asfalt în spatele meu, apropiindu-se mai mult.

În ritmul ăsta, aveau să mă ajungă din urmă până să apuc să ajung la bancă. Am aruncat o privire în jur, întrebându-mă dacă mai era vreo cale de scăpare pe cealaltă parte.

Dar vizavi mai era doar o bancă cu geamuri de sticlă fumurie, iar eu nu m-am putut abține să nu-i privesc în ele.

Au observat și au început imediat să alerge spre mine.

Capitolul 13

Am luat-o la goană.

Scoţându-mi mâinile din buzunar, am alergat cât de repede am putut spre intrarea în bancă. Nu era nicio îndoială. Erau pe urmele mele. Dar de ce? La ce le puteam folosi eu? Nu aveam nicio idee despre programul lui Alice. Nu ştiau asta?

Ușile cu mânere de alamă se deschiseră chiar cu câteva clipe înainte să urc treptele băncii. Doi curieri care cărau un palet cu dosare ocupau toată intrarea. O blocau complet.

Trebuia să alerg mai departe.

După bancă veneau o serie de magazine care vindeau haine, bijuterii, obiecte de uz casnic. Urmărit fiind pe străzile unui oraş străin, ce opţiuni aveam? Puteam să dau buzna într-unul din magazine. Bărbaţii aveau să mă urmeze. Prezenţa unui vânzător nu putea să-mi ofere vreo protecţie.

Aveam nevoie de protecţie. Am alergat și mai repede, iar oamenii îşi întorceau privirea după noi. Urmăritorii mei nu se lăsau mai prejos. Erau chiar în spatele meu, căci îi puteam auzi. Am zorit şi eu paşii, dorindu-mi să dau peste un poliţist, un soldat sau orice alt membru al securităţii. Eram animat de adrenalina care îmi curgea prin vene. Asimilând sunete şi mirosuri, nu mă simţisem niciodată aşa de agitat, tot căutând vreo soluţie de a fi în siguranţă.

Văzusem cu ochii mei ce îi făcuseră lui Bradshaw. Chipul lui însângerat, tumefiat, la terapie intensivă, îmi tot apărea dinaintea ochilor.

Când am ajuns în dreptul şirului de standuri cu mâncare, am ştiut ce trebuia să fac. O parte dintre ele vindeau orice, de la

burgeri la cartofi copţi, peşte şi chipsuri. Am ţâşnit de pe trotuar într-un bar cu sucuri. Puternic luminat, cu pereţi decoraţi cu fructe colorate, am dat buzna către tejgheaua de oţel inoxidabil, am trecut pe lângă ea şi am intrat în bucătărie. Un angajat care storcea fructe la un aparat de sucuri mă privi şocat în timp ce am trecut ca fulgerul pe lângă el, către o uşă care dădea afară. Neînchisă.

Am împins uşa, trezindu-mă pe o alee. Uşile altor standuri cu mâncare dădeau tot în ea. Unele dintre ele erau întredeschise. Auzind agitaţia creată de urmăritorii mei în timp ce năvăleau în bucătăria barului cu sucuri, am intrat într-o cameră de depozitare întunecată și am închis uşa după mine.

Câştigasem ceva timp – dar pentru câtă vreme? Nu erau prea multe magazine în şir. Puteam să mă ascund în vreun ungher şi să sper că nu mă găseau. Nu părea o soluţie viabilă.

În schimb, am intrat într-o cameră de depozitare din ceea ce s-a dovedit a fi Tatuajele Tangaroa. Un bărbat maori imens stătea pe scaun, cu ziarul de dimineață în mână, în timp ce am apărut din spatele magazinului său.

Când privirile ni se întâlniră, i-am văzut trăsăturile masive conturate într-o zugrăvire furioasă a ceea ce puteau fi valurile unei mări sau flăcările unui foc.

La jumătatea drumului spre uşa deschisă, am murmurat o scuză, în timp ce el sări din scaun cu o viteză surprinzătoare.

Câteva clipe mai târziu, urmă un urlet. Instinctiv, am ştiut ce însemna asta. Privind în urmă, l-am zărit pe bărbat stând în picioare, cu picioarele depărtate în salonul său de tatuaje şi cu cei doi urmăritori de cealaltă parte a lui.

Am zbughit-o din magazin. Făcând la dreapta pe stradă, căutam un loc sigur. Oriunde unde erau camere de

supraveghere sau polițiști care puteau oferi protecţie. Unde era secţia de poliţie în Galway? Primăria? Punând cât de multă distanţă între mine şi urmăritori, era doar o chestiune de timp până să-mi ia din nou urma.

Pe dreapta, o clădire mare de pe colţ găzduia o piaţă acoperită. La parter, era o tarabă cu fructe şi legume proaspete, iar în continuarea sa, o măcelărie. În spatele lor, obişnuitul amestec de tarabe de piaţă. Ofereau oare un loc unde să dispar? Să-i fac să-mi piardă urma de tot?

Mi-am făcut drum înăuntru şi m-am îndreptat spre partea din spate a clădirii cât de repede am putut, fără să fac vreo scenă. M-am întrebat cât timp avea să le ia să-şi dea seama unde eram. Cât de departe erau. Apropiindu-mă de spatele clădirii, am ştiut. O femeie strigă indignată, în timp ce era împinsă din calea lor.

Fiind o clădire comercială pe colţ, mă aşteptam să aibă intrări de ambele părţi. Dar, când am ajuns în celălalt capăt, am dat de un zid unde se înşiruiau tarabe. În loc să fie o mişcare inteligentă, să dau peste un labirint de tarabe cu mai multe ieşiri, ajunsesem într-un punct mort. N-aveam unde să scap. Singura ieşire era pe unde venisem.

La mezanin, erau o brutărie și o cafenea lipită de ea. Era riscant. Dar cu zgomotul puternic, doar la câteva tarabe în urma mea, şi cu haosul produs de mătăniile împrăștiate pe jos din pricina unei tarabe prăbușite, trebuia să continui să fug. Pe scări. În spatele unei cafenele care dădea spre întreaga piaţă acoperită. Spre o zonă de depozitare deschisă, cât piața de lungă, spre o fereastră de deasupra tarabei cu fructe şi legume din capăt.

Cu inima bătându-mi cu putere, m-am strecurat spre capătul cafenelei, fiind extrem de precaut să nu fiu văzut de jos, din

piață. Uitându-mă la toți cei care se învârteau pe lângă tarabe. Căutându-i din ochi pe urmăritorii mei.

Ajungând în spatele pieţei, cercetau fiecare loc unde m-aş fi putut ascunde. Sub tejghele şi în spatele umeraşelor cu haine. Răscolind lăzi şi dărâmând rafturi. De sus, de unde mă aflam, eram martorul unui adevărat haos, care dură doar câteva secunde înainte ca cei doi să o ia pe scări.

Cafeneaua era rustică, cu şerveţele de dantelă, ceşti de porţelan graţioase şi un stand cu prăjituri dinapoia unor vitrine de sticlă. Singurul loc unde mă puteam ascunde era după o tejghea, dar, în timp ce mă îndreptam grăbit spre ea, matroana robustă care conducea locul îmi blocă calea. În spatele meu, se auzi zgomot pe scări. Aveau să apară în câteva secunde.

Neavând unde să mă ascund, aveam o singură opţiune. Am alergat spre balustradă, sărind peste un semn cu „Accesul interzis”. Mi-am făcut drum repede în spatele cutiilor şi lăzilor stivuite din zona de depozitare. În urma mea era haos din pricina veselei sparte. Un tânguit puternic se auzi din cafenea. Erau chiar în spatele meu, sărind peste balustradă.

În goana mea, aruncam lăzi şi mobilă. Deşi ştiam că eram prins în capcană, am zorit paşii, ca să-i ţin la distanţă. Încercând să ocolesc dalele lipsă. Aruncând în urma mea tot ce-mi stătea în cale.

Și iată-mă ajuns și la capătul mezaninului, în fața unei ferestre joase, înghețate. Spărgând-o cu pantoful drept, am fost pe dată izbit de o pală de aer rece.

Chiar dedesubt erau prelatele tarabelor. Iar dincolo de ele, tocmai terminând de descărcat marfă, era parcat camionul unui fermier.

De cealaltă parte a unui teanc prăbuşit de cutii cu ceai se simți un tremur uriaş. Dintre cutii, apăru un topor. Am zărit din lateral chipul bărbatului. Un tatuaj cu o tarantulă, cu picioarele de un albastru-închis în jurul gâtului său. Expresia lui agitată în timp ce ridică toporul ca să lovească din nou.

Era o singură opţiune. Trebuia să trec prin geam. Am înlăturat cioburile ascuţite care ieşeau din ramă. M-am chircit ca să mă caţăr pe pervaz. Ridicându-mă, am sărit de pe pervaz. Am zburat cu viteză ciudat de mare pe deasupra prelatelor. O parte din mine zbura prin aer, pe când cealaltă parte observa fiecare moment: cum îmi întindeam picioarele, pregătindu-mă să aterizez, cum am auzit chiar în acea clipită scrâșnetul ambreiajului și hurducăiala camionului care se urni din loc.

Camionul prinse repede viteză în traficul neaglomerat. În spatele meu, preț de o clipă, i-am văzut pe urmăritori la fereastra spartă. Uitându-se după mine, bărbatul îmbrăcat în hanorac gesticulă furios, în vreme ce individul chelios cu tatuaj îmi făcu semn că eram un om mort.

Camionul reuși să înainteze câteva sute de metri. Dacă şoferul băgase de seamă că aterizasem în spate, nu se opri să vadă despre ce era vorba, ci făcu dreapta la următoarea intersecție. Acum eram departe de piaţa acoperită. În timp ce camionul încetini în spatele unei maşini parcate ilegal, am sărit din el şi m-am îndreptat spre cel mai apropiat magazin, care vindea vopsea. Acolo, mi-am scos telefonul şi am deschis o aplicaţie de taxiuri.

Un asiatic la volanul unei Toyota apăru două minute mai târziu. I-am dat o adresă pe care o găsisem on-line, a unei firme de închiriat maşini de la periferia oraşului. În drum, am trecut pe lângă hotelul Terrace. M-am ghemuit pe bancheta din spate,

ca să nu fiu văzut, şi i-am trimis lui Alice un mesaj, ca să știe că eram pe drum.

Nu ar fi fost suficient timp ca urmăritorii mei să ajungă la Terrace, chiar dacă s-ar fi întors imediat. M-am întrebat dacă erau și alții la hotel sau dacă fuseseră doar aceştia doi.

Când am oprit, Alice alerga pe scări. Urcând în spate, fu şocată de înfăţişarea mea răvăşită, de transpiraţia care îmi curgea pe chip.

– Ce?! murmură ea, în timp ce şoferul se amesteca în trafic.

– Mai târziu, am şoptit eu. Închiriem o maşină. Sunt aceiaşi de ieri. Ne-au pierdut urma – pentru moment.

Îngrozită, Alice aruncă o privire peste umăr, în timp ce ieșeam din Eyre Square și ne îndepărtam de centrul oraşului. Întâlnindu-mi privirea, chipul îi era chinuit de remuşcări. Îmi luă mâna stângă într-ale ei, privind drept în față și încercând din răsputeri să nu se piardă cu firea.

Firma de închirieri avea două maşini disponibile. Am aranjat o închiriere numai dus spre Dublin. Aveam amândoi la noi actele necesare şi datele de contact. Dar tot dură ceva timp. O jumătate de oră mai târziu mă aflam la volanul unui Volkswagen, îndreptându-ne spre drumul principal.

Curând am fost înconjuraţi de câmpuri pestriţe şi vegetaţie luxuriantă, pajişti rurale şi ferme în depărtare, de unde se vedea înălțându-se încolăcit fum gri-albăstrui. Luând-o pe un drum îngust, m-am îndreptat spre un pâlc de copaci unde ne puteam opri pentru o clipă, departe de drum. După cea mai înfricoşătoare urmărire din viaţa mea, simţeam nevoia să ies din maşină şi să respir.

Alice mă înțelegea, căci părea să simtă și ea aceeaşi nevoie. Rămase multă vreme în picioare, cu brațele încrucișate,

apărându-se de vânt, privind lung în zare, dincolo de câmpuri, și respirând profund.

După o vreme, m-am dus spre ea. Întorcându- se, se uită în ochii mei, tulburată.

– Trebuie să ştiu ceva, i-am susţinut eu privirea. Când a fost prima oară când ai ştiut că eşti urmărită?

Alice ridică din sprâncene, înainte să privească în altă parte.

– Lucrurile merg prost de câteva săptămâni.

– A fost acum două seri, când am vrut să-ți fac o vizită surpriză?

– Aveam dinainte senzația că eram urmărită, spuse ea.

– Adică, cu adevărat urmărită?

Voiam să clarific bine lucrurile.

– Greu de explicat, scutură ea din cap. Ştiam că se petrece ceva.

– Alaltăieri, când ne plimbam împreună. Ai văzut pe cineva în afara casei? La laborator? Urmărindu-te?

– Nu aşa, recunoscu ea.

Am scos un oftat lung.

– De ce?

– Cei doi tipi de azi sunt aceiaşi de ieri. M-au urmărit fără oprire, am scuturat eu din cap. A fost un adevărat spectacol.

– Oh, Mattie, întinse ea mâna ca să mi le strângă pe ale mele.

– Atunci mi-am dat seama. Nu pe tine te urmăreau, ci pe mine!

Mă privi mirată.

– Dar erau afară, în fața laboratorului, când am plecat de la muncă ieri! Și și-au făcut din nou apariția după ce am plecat amândoi de la hotel. După ce ne-am plimbat o vreme, am ştiut sigur.

– Te urmăreau pe tine, am încuviinţat eu, sperând că așa dau de mine. Nu ştiau unde stăteam, căci de-abia ce ajunsesem acolo.

– Dacă este adevărat, întrebă ea, atunci ce căutau în biroul lui Jack?

– Aici m-am blocat, am scuturat eu din cap. Nu am nicio idee.

– Cum de ştiau că veneam să te văd?

– Poate că nu ştiau. Dar dacă te-au urmărit suficient ca să știe...

– Cum de ştiau că am vreo legătură cu tine? Nu pentru prima dată azi mi-am adus aminte de chipul lui Grayson Dalberg din seara în care l-am vizitat la locuinţa lui din Kathmandu. Ce spusese despre „unul dintre cercurile prietenilor noştri budişti implicate în tainele ştiinţei cuantice”.

– Ştiu mai multe despre noi decât îţi imaginezi, am zis eu.

– Cine sunt aceşti oameni, Matt? întrebă ea, disperată.

– Nu am idee, am dat eu din cap. Dar e ceva ce trebuie să ştii.

I-am spus despre Kathmandu. Despre terma care dispăruse din statuie. Că cei doi din Kham mă urmăriseră cu mașina pe străzile din Patan, iar la volan era şoferul lui Dalberg. I-am povestit cum trecusem de graniţa cu India, înainte de a zbura spre Dublin.

– Ce fel de..., nu se putea linişti Alice, ... are oameni în toată lumea, vânând ţinte...

– Unul dintre cei mai faimoşi hoţi de artă din Himalaya, am zis eu. Grayson Dalberg.

Alice se încruntă.

– Nu e cumva tipul la care te-a trimis stareţul?

Am aprobat din cap:

– George Forbes mi-a spus altceva. Dalberg este fost membru SAS.

– Cum?

– Cu mult înainte să se implice în comerţul cu antichităţi. Evident că are încă multe relaţii militare.

– Dar nu are logică! Stareţul a spus că poţi avea încredere în el.

– Da, am confirmat eu. Şi sunt sigur că asta credea. Dar dacă te gândeşti la tot ce s-a întâmplat după ce am mers la el... Cine altcineva are relaţii? Motiv?

Alice se întoarse și privi peisajul rural de smarald, în timp ce un vânticel rece adia peste câmpuri.

– Vrei să spui că stareţul s-a înșelat?

Am răspuns după o pauză de tăcere:

– Când oamenii stau închişi în mănăstiri de ani întregi, chiar decenii, poate că nu mai au aşa mult contact cu lumea.

– Dar a zis că te poţi încrede în Dalberg? reveni ea la aceeași întrebare.

– Mda... Probabil că este unul dintre puţinii oameni din Bhutan care ar spune asta.

Mă simţeam neloial, vorbind astfel despre stareţ, dar n-avea rost să mă prefac.

– Dalberg a fost expulzat de guvernul Bhutanului după cel mai mare jaf de artă din istoria ţării. Fireşte, a negat că avea vreo legătură cu asta. Dar lucrurile nu se leagă.

– Cum crezi că a reuşit Dalberg să-l păcălească pe stareţ? se străduia Alice să înţeleagă.

– Cred că stareţul vrea să vadă ce e mai bun în el.

Alice se întoarse să mă privească direct în ochi.

– Este şi clarvăzător. Precum Geshe-la. Precum Lama Tsering, presupun?

Am simţit vâlvătaia aprigă a privirii ei.

– Oricât de nepriceput în cele lumeşti, oricât de izolat ar fi, el poate *vedea*.

– Dacă ar fi de-ajuns să fii clarvăzător, am provocat-o eu. Sunt mulţi călugări clarvăzători în mănăstirile din Bhutan, dar asta nu a fost o stavilă în calea furtului.

Alice cugetă la asta o vreme, înainte să întrebe:

– Ai adus cu tine *terma* în Irlanda?

Pregătindu-mă să răspund, mi-am adus aminte brusc o frază pe care stareţul o folosea uneori pentru a rezuma lucrurile.

– Probabil e mai bine să nu te împovărez cu chestia asta.

Pentru o clipă, se încruntă, apoi zise:

– Bine.

Avea un mic zâmbet.

– Pentru binele meu.

– În mare parte, am încuviinţat eu.

În următoarea oră, am condus spre Dublin. Am vorbit despre Bradshaw şi despre momentul în care ar fi putut să iasă de la terapie intensivă. Nu ştiam cât de gravă era starea lui. Chiar dacă fusese deja transferat într-o rezervă obişnuită şi putea primi vizitatori, nu se ştia cât de mult avea să-şi aducă aminte. Ce ar fi dispus să spună. În plus, poliţia avea şi ea lista ei de întrebări.

Am vorbit despre fiul lui George Forbes, Jordan, care era convins că putea intra în contul lui Bradshaw.

– Dar dr. Jiang? întrebă Alice după o pauză. Ce crezi despre ea?

– Impresionantă, am răspuns. Nu am auzit niciodată sugerându-se că electronii și energia *qi* ar fi acelaşi lucru. Mi-a plăcut că a mers în miezul lucrurilor. Cum gândul, cum intenţia se poate manifesta la nivel atomic. Cum sunt create lucrurile. Ca şi cum ar fi în pragul acestei noi abordări terapeutice.

Am surprins o scânteiere în privirea lui Alice.

– Sau tocmai am descris cercetarea ta?

Mă fixă cu o expresie ironică.

– Probabil că e mai bine să nu... te împovărez cu asta.

– O, serios? am pufnit eu. *Touché*!

Am condus mai departe, înainte să spun:

– Ce ne-a spus ea despre experienţa lui Lascelles a fost intrigant.

– JB Pharmaceuticals, zise ea, crispată.

– Pentru cineva cu o minte curioasă, cu siguranță i s-a părut sufocant.

Alice dădu din cap.

– Te-ai mai liniștit acum, că ai auzit și ce a avut de spus dr. Jiang despre el?

– Că mută munţii din loc? cugetă ea. Acum chiar ne-ar prinde bine ajutorul lui.

– De acord.

– Am încercat deja să sun, numai că semnalul e foarte slab.

– Unde ţi-e telefonul? am fost eu surprins. Nu o mai văzusem atingându-l de când eram în tren.

Şi-a aranjat eşarfa gri de bumbac, ca să dezvăluie unde era mobilul ei, ascuns într-un buzunar.

– Util pentru hands-free, spuse ea. O să verific semnalul.

– Aha.

După ce am stat în tăcere o vreme, am zis:

– E ceva ce am vrut să înţeleg despre practicile de vindecare bazate pe meditaţie, vizualizare, genul ăsta de lucruri.

Privind-o, am observat că-i captasem atenția.

– Ştim că se petrece ceva. Indiferent care este acel lucru pe care-l studiați tu, dr. Jiang și alții. Ştim că poate fi incredibil de puternic.

Dădea din cap aprobator.

– Dar mai ştim şi că nu funcţionează întotdeauna.

– Vrei să spui...

– Oamenii cu o afecţiune, să spunem o tumoare canceroasă. Sunt trataţi de specialişti. Încearcă toate lucrurile recomandate de medicina occidentală. Şi recurg conştiincioşi şi la meditaţii terapeutice, practicând ce le-a recomandat maestrul lor. Dar, în loc să fie mai bine, starea lor se înrăutăţeşte. Metastază tumorală. Poate chiar mor.

– Da.

– Aşadar, am ridicat eu din umeri, nu face ca toată această chestiune să fie lipsită de garanții?

– A, înţeleg. Vrei să spui că rezultatele sunt aleatorii?

– Exact! am fost eu uşurat că trata lucrurile cu calm.

– Depinde ce monitorizezi şi de durată. Monitorizezi impactul practicii asupra simptomelor bolii? Sau asupra cauzei bolii?

– La ce te referi când spui simptome? am insistat eu.

– La creşterea unei tumori. La impactul asupra inflamaţiei.

– Majoritatea ar spune că acestea sunt boala. Diferite aspecte ale ei.

– Dacă foloseşti acest argument, trebuie să te întrebi: cum a apărut boala? Ce i-a determinat apariţia?

– Stres cronic? am ridicat eu din umeri. Genele. Expunerea la toxine?

– Mie îmi sună a cauze aleatorii, zise ea cu convingere. Dacă ai o familie cu aceeaşi moştenire genetică, de ce unele gene se transmit unora dintre membrii familiei şi altora nu? Dacă, să spunem, stresul cauzează afecţiuni cardiace, atunci cum de unii oameni foarte stresaţi sunt în formă fizică foarte bună, în timp ce alţii, care sunt foarte puţin sau deloc stresaţi, sunt răpuşi brusc de infarcturi? Genele, stresul etc. pot fi factori cauzatori, continuă ea. Ipoteza la care lucrez susţine că principala cauză a bolilor este chiar în minte.

– Bine, am zis. Ce vrei să spui prin faptul că măsurarea practicilor terapeutice depinde de ce monitorizezi?

Alice scoase un oftat.

– O practică ori funcționează, ori nu, corect?

– Exact.

– Dacă ai o practică meditativă eficientă, bine stabilită, fie are efect, fie nu.

– Depinde de abilitatea practicantului, am zis eu.

– Fireşte. Dar pentru o persoană cu niveluri de concentrare obişnuite, care apelează la practică, fie are efect, fie nu.

– Desigur.

– Ce se întâmplă dacă sunt mulţi oameni care folosesc practica multă vreme şi niciunul nu arată simptome fizice de boală? Ce ne spune asta?

– Că practica previne boala?

– Unu la mână, aprobă ea ridicând un deget, după care al doilea. Şi doi?

Nu-mi trecea prin cap altceva, aşa că am scuturat din cap.

– La fel de important ca primul, îşi flutură ea degetele.

În cele din urmă, își răspunse singură la întrebare.

– Dovedeşte ipoteza că boala apare din minte. Din conştiinţă. Asta este originea. Sursa stării de bine sau a bolii.

– În regulă. Dar pentru unii oameni e prea târziu. Practica le poate ajuta mintea...

– De aceea am zis că depinde de durată, dădu ea din cap. Dacă te îndepărtezi un pic de perspectiva materialistă a morţii ca sfârşit și eşti deschis ideii că mintea continuă în vreo formă subtilă, atunci ce e mai bine: să continue conștiința cu prezența bolii sau fără? Chiar dacă este prea târziu să opreşti simptomele care te copleşesc în viaţa asta, cum rămâne însă cu viitorul? La un moment dat, vei avea de-a face cu sursa, cu cauza primară, altminteri se va manifesta iar şi iar.

– Prin urmare, vindecarea de care vorbeşti nu ține numai de viața asta.

– Trebuie să renunţăm la perspectiva pe termen scurt. Când vedem conştiinţa într-un mod mai panoramic, practicile terapeutice devin şi mai importante. Nu ne vindecăm doar pentru momentul prezent, ci pentru mult mai mult timp.

Am privit-o în ochi și i-am citit convingerea din ei; m-am gândit cât de aproape era perspectiva pe care mi-o împărtăşise de ceea ce învăţasem la Mănăstirea Adăpostul Tigrului. Cum articula aceleaşi idei şi practici cu care mă familiarizasem sub aripa lui Lama Tsering.

Cerul începea să se întunece. Şi stomacurile noastre ghiorţăiau de foame. Trebuia să mâncăm ceva. Şi trebuia să ne gândim ce aveam să facem în continuare. Plecând din Galway, scopul meu fusese să scap de urmăritori – dar nu cu trenul. Îmi imaginasem că o să mergem spre Dublin, unde aveam s-o las pe Alice la locuinţa din afara oraşului deţinută de tipul ei misterios, Michael.

În timp ce conduceam şi vorbeam, ne-am dat seama că era mai bine să nu o luăm prin Dublin. Dacă rămâneam undeva între Galway şi Dublin, cum mai puteau să ne găsească urmăritorii? A doua zi, aveam să o duc pe Alice acasă şi să vorbim cu Lascelles. În ceea ce mă privea, trebuia să decid ce urma să fac în continuare. Un lucru îl ştiam sigur: în niciun caz nu mă puteam întoarce la hotel.

Era deja seară când am ajuns la Tullamore. Nu era un oraş mare, dar, luând-o pe strada principală, am văzut câteva puburi şi locuri de înnoptat. Am dat câteva ture înainte de a ajunge la O'Meary's, un pub irlandez tradiţional, cu numele scris frumos în exterior, cu ferestre strălucitoare şi promisiunea unor mese copioase. Pe un panou expus în faţă era scris „Camere libere".

Gazda era o femeie respectabilă, cu obraji rumeni şi o pereche de terrieri Jack Russell la picioare. Cerându-i o cameră pentru o noapte, în loc să ne ducă la etaj, aşa cum îmi imaginasem, ne-a condus în spatele proprietăţii, dincolo de o parcare care dădea spre niște foste grajduri, transformate în camere de oaspeți. În timp ce căuta cheia potrivită de la una dintre uși, am privit în jurul nostru.

La câţiva metri distanţă, de cealaltă parte a parcării, era o livadă. Crengile copacilor păreau siluete întunecate în amurg. Un parfum dulce, subtil ne învălui.

– Păcat că e aşa de târziu, zise Alice. Mi-ar fi plăcut să explorăm împrejurimile.

– Poate mâine?

Găsind cheia, gazda deschise uşa şi ne pofti înăuntru.

– Dormitorul cu baie este la dreapta, ne spuse ea. Livingul e drept înainte.

Mobila era simplă, dar curată. M-am dus direct în living. Când veni și Alice, după ce se opri mai întâi să vadă dormitorul, am arătat spre canapea.

– E perfectă pentru mine, am şoptit eu.

În Bhutan, obişnuiam să-mi imaginez cum era să mă întâlnesc din nou cu Alice, pentru prima oară, şi cum ar fi decurs acea întâlnire. În răstimpul lunilor, apoi anilor în care ne scriseserăm, mă întrebasem unde avea să ne ducă legătura noastră reciprocă.

Cum avea să fie când ne vom revedea? Dacă apropierea care se ascundea în vorbele lui Alice avea să fie la fel de tangibilă cum o simţisem, întorcând paginile scrisorilor ei sub acel pin singuratic de pe muntele himalayan. Cum avea să fie să mă aflu în prezenţa sa, la o masă, într-un restaurant sau într-o cafenea? Cum avea să fie să fim doar noi doi?

De la moartea lui Lama Tsering şi plecarea mea grăbită de la Mănăstirea Adăpostul Tigrului, nimic nu decursese aşa cum îmi imaginasem. Nici măcar relaţia cu Alice. Revenind la masă după ce am comandat de mâncare, mi-am dat seama că acea seară se apropia cel mai mult de normalitate. Şi nici asta nu era cu adevărat normal.

– Două limonade, am spus eu, punând paharele pe masă. Şi am comandat două lasagna vegetariene. Cred că proprietara ne consideră nişte ciudaţi.

– Cel puţin suntem nişte ciudaţi înfometaţi, care au nevoie de un pat, zise ea. Nu-i chiar atât de rău.

Își ridică paharul de limonadă.

– Fie ca toate ființele să fie eliberate de boală, am spus, ridicându-mi și eu băutura.

Am ciocnit paharele.

După masă, ne-am întors în cameră. Alice încercă să-l sune pe Pascal Lascelles. Semnalul era puternic pentru un orăşel de provincie, însă Pascal nu răspunse și nici nu avea activată mesageria vocală, ca să poată primi vreun mesaj. Alice încercă de mai multe ori, tot fără succes. Oare era în avion? Lua cina? Alice urma să sune din nou de dimineaţă.

Mi-am făcut duș şi am venit apoi în living, unde am văzut că Alice transformase canapeaua într-un pat pentru mine.

– Nu e aranjamentul ideal, mă informă ea, privindu-mă în ochi.

– Dar date fiind condiţiile? am replicat eu.

– Exact.

Mă îmbrățișă înainte să se ducă în camera ei.

Aveam nevoie de mai mult decât un duş fizic. Voiam să spăl groaza şi trauma, să las în urmă toată nesiguranţa tulburătoare şi să mă reconectez la ceea ce era stabil şi dincolo de toate acestea.

Mi-am pregătit o pernă de meditaţie, m-am acoperit cu o pătură şi am închis ochii. Am respirat de câteva ori profund, umplându-mi plămânii şi, când am expirat, m-am eliberat de tot – de toate gândurile şi senzaţiile, amintirile şi emoţiile. Am vizualizat că inspiram prana sau qi, sub forma luminii purificatoare, precum aerul pur al unei dimineţi himalayene, şi expiram fum, întunecat de experienţele şi trauma de care îmi doream să mă eliberez. Fiecare ciclu de respiraţii era deopotrivă purificare şi eliberare. Inspiram tot ce era pozitiv și, expirând, mă eliberam de tot ce era negativ.

„Fie ca prin această practică să ating imediat starea de iluminare, pentru a conduce toate celelalte ființe vii – oriunde se află ele în univers, în mod egal și fără excepție – către starea de iluminare.”

Pentru o vreme, am practicat ciclul de nouă respiraţii ca să mă liniştesc, reechilibrez, să renunţ la Matt meditatorul şi să devin una cu respiraţia. O stare de claritate nemărginită, eliberată de conceptul identificării, o senzaţie a păcii primordiale, fără început sau sfârşit.

Şi, ivindu-se firesc din această stare, precum un val din ocean, apăru Lama Tsering, într-o nuanță vibrantă de turcoaz. Aşezat în postură de meditaţie, cu o creangă de cireș în mâna dreaptă şi un bol de nectaruri celeste în stânga, se uita la mine cu dragoste şi compasiune. Era întruchiparea lui Sangye Menla, Vindecătorul Suprem, însuşi Buddha al Medicinei.

Din fiecare por îi radiau puternic lumini colorate, mai ales din dreptul inimii și din bolul cu nectaruri pe care îl ținea în mâna stângă, emanând cu abundență raze ametitoare, încât mă învăluiră cu totul, cuprinzându-mă din cap până-n picioare.

„Fiecare dintre aceste culori reprezintă calităţi transformaţionale”, mă învăţase Lama Tsering. Prin practică, devenisem familiar cu diferitele senzații puternice care apăreau din experienţa fiecăreia.

Albul este culoarea purificării. Toate negativităţile, fie ele de natură fizică sau emoțională, toate neajunsurile şi toată suferinţa erau eliminate prin radierea purificată a luminii albe. Pătrunzându-mi întreaga fiinţă, fără excepţie, purifica chiar și cel mai subtil element al trupului şi minţii. Şi, odată cu purificarea, am simţit experienţa păcii, nemărginite şi omniprezente, nelimitată la forma mea fizică, înlăturând toate convingerile mioape că sunt numai un sac de oase şi revelându-

mi, în schimb, o realitate mai subtilă, mai expansivă de conştientizare care nu are limite, definiţie în timp sau spaţiu. Simţul egoului dispăruse, luându-i locul conştiinţa simplă, fără început sau sfârşit.

Apoi am simţit albastrul, culoarea vindecării. Un arhetip universal, albastrul-turcoaz, radiant, era şi dinamic, şi curativ. Avea puterea de a îndepărta pe loc durerea, inflamaţia, blocajele, presiunile, obstacolele, toate defectele, bolile, impregnând continuumul trup-minte val după val cu vitalitate şi sănătate. Cu impact profund şi fără limite, scopul său era de a întregi conştiinţa şi trupul, de a elimina toate cauzele bolii din minte. Aici şi acum, fără niciun efort conştient din partea mea, îmbătându-mă cu lumina albastră, deveneam mai puternic. Era de ajuns să mă cufund în prezenţa ei ca să capăt o senzaţie de profundă stare de bine.

Roşul este culoarea energiei. Flacăra pasiunii care creează și dă vitalitate, roşul este culoarea care înlătură apatia. „Împlinirea spirituală nu este posibilă fără energie”, obişnuia să spună Lama Tsering. Energia de a persevera cu entuziasm pe calea meditaţiei, chiar şi când este dificilă. Entuziasmul de a persevera în căutarea adevărului, chiar şi când există riscul de a fi copleşit de circumstanţe. Roşul este forța care dă un scop în viață și îl însuflețește, care menține vii speranţele şi visurile. Învăluit de luminile şi nectarurile roşii, m-am simţit dincolo de nivelul fizic.

Verdele aduce armonie. Nuanţele profund liniştitoare de verde, culorile naturii, sunt o reamintire vizuală a originilor noastre fizice. Echilibrul este restabilit. Decuplarea vine din stăruirea îndelungată în gândurile noastre, şi prea puţin în prezentul direct – verdele este antidotul care ne reconectează cu natura. Pătruns de lumini şi nectaruri verzi, eram, din nou,

eu însumi. Mi se reamintea ceea ce era simplu. Reconectat cu rădăcinile mele autentice. Eram acasă.

Auriul este culoarea bucuriei. Zorii speranţei care fac posibile toate lucrurile, simbolul ceresc al abundenţei şi optimismului. Plin de energia dinamică a auriului, mă simțeam cuprins de o strălucire optimistă, un izvor de voioşie. Auriul îmi reamintea de norocul meu de neînchipuit – căci, spre deosebire de majoritatea fiinţelor de pe pământ, aveam o înclinaţie spre Dharma şi spre comoara ei de practici, o oportunitate preţioasă de a cultiva bodhichitta, mintea iluminată, în beneficiul suprem al meu şi al altora. Dacă fericirea este o chestiune interioară, cât de norocos poate fi cineva că are acces la cele mai puternice practici pentru a cultiva starea de pace profundă! Cu auriul a venit recunoaşterea înălţătoare a norocului meu fără margini!

În acea seară, am stăruit în meditaţie, vindecat de lumina și nectarurile colorate. Exact de ce aveam nevoie ca să mă reechilibrez şi să mă regăsesc. Apoi, am adormit cu uşurinţă.

M-am trezit într-o lumină stranie. Pentru câteva clipe, nu ştiam unde mă aflu, fiind conştient doar de ceva cenuşiu, fără formă. O răceală care mă făcea să mă cuibăresc sub pătură. Pentru o vreme, am stat pur şi simplu, cu ochii pe jumătate deschişi, conştient doar de o luminozitate sidefie. De fiorul care părea să vină odată cu ea.

Cum locul în care mă aflam și evenimentele zilei de ieri îmi pătrunseră din nou în minte, mi-am întors capul într-o parte, ferindu-mi astfel privirea de lumina care pătrundea prin draperiile trase de la ferestre. Mi-a luat câteva momente să mă adun și să mă ridic în așa fel încât să cuprind cu privirea holul scurt dinspre dormitor și apoi ușa de la intrare, care era deschisă.

Mi-am amintit că ieri, când am ajuns aici, învăluită în întunericul serii, Alice privise spre livadă, cu aromele sale ambroziale emanând dinspre copaci. Mi-am amintit cât îşi dorise să cerceteze împrejurimile. Mi-am imaginat-o trezindu-se şi hotărându-se să se plimbe printre copaci în zori, înainte ca oricine altcineva să se trezească. Probabil că nu pusese zăvorul la ușă, iar vântul o deschisese larg. Aerul rece pătrundea în încăpere. Acum eram treaz de-a binelea.

M-am ridicat şi, aşa cum obişnuisem să fac în ultimele zile, mi-am atins pieptul ca să mă conving că mai aveam încă la gât cilindrul metalic. Mi-am tras pătura pe mine ca să mă încălzesc. M-am îndreptat spre uşa de la intrare, cu gândul de a o închide.

În drum, m-am oprit în dreptul dormitorului şi am aruncat o privire. Gol.

Ajungând la uşă, am pus mâna pe mâner, când ceva mă opri: un zgomot de afară. În parte scâncet, în parte gâlgâit, părea să fie sunetul scos de un animal captiv. Mi-a făcut părul măciucă.

De îndată ce am păşit afară, am văzut-o pe Alice. De cealaltă parte a parcării goale, în lumina rece a zorilor. Era sub un copac, în genunchi, legată de mâini și de picioare cu un cablu negru și cu căluș la gură. Omul cu hanorac, cu un smoc din părul ei în mâna stângă şi mânuind un cuţit cu dreapta, se uita direct la mine.

Când mă văzu, ochii ei se umplură de lacrimi.

Şi în aceeaşi clipă genunchii mi se înmuiară şi am căzut. Am simţit o împunsătură scurtă, dură în spate.

– Ai ceva din statuie, se auzi o voce cu accent oriental deasupra mea. Tu dai!

Capitolul 14

Mi-am dus mâinile la gât și, prăbușindu- mă la pământ, mi-am simțit brațele străfulgerate de durere.

– Nu mișca, îmi porunci el. Unde este?

– Gât, am îngăimat eu, atât de tulburat, încât de-abia puteam vorbi.

Am simțit cum mi-a fost luată pătura și aruncată pe jos. Pe sub gulerul de la cămașă se vedea şnurul. Mă uitam la Alice, când răpitorul trase de şnurul de sub cămașa mea. Eram amândoi pătrunși de intensitatea momentului de revelație, al infracțiunii grave comise. Ajungând la capătul şnurului, bărbatul din spatele meu apucă cilindrul pe care îl smulse din jurul gâtului meu. L-am văzut cu colțul ochiului bucurându-se de victorie.

Următorul lucru pe care îl știu e că mi-am recăpătat cunoștința și că mă aflam în pragul ușii.

Lângă mine, Alice încerca cu disperare să desfacă cablul cu care avea mâinile legate la spate. În tot acest timp, mă privea plângând.

Încercă să-mi spună numele, însă călușul din gură era atât de strâns, încât reuși să scoată doar un sunet aspru. Uluit, am privit în jurul meu, încercând să-mi dau seama unde mă aflam și ce căutam acolo.

Îmi luă ceva timp să-mi dau seama că mă puteam mișca. Chiar dacă eram amețit, am reușit să mă răsucesc încet pe o parte și să mă ridic. Tot nu-mi aduceam aminte ce se întâmplase și cum ajunsesem aici, dar Alice era în pericol și avea nevoie de

ajutor. Se întoarse astfel încât să pot trage de cablul din jurul încheieturilor ei.

Mi-a luat ceva timp până să reușesc să desfac nodul și să îi eliberez mâinile. A trecut încă și mai mult timp îngenunchind în spatele ei şi chinuindu-mă să-i îndepărtez călușul din gură, în timp ce ea trăgea de nodul din jurul gleznelor.

Când am reușit în cele din urmă să-i scot călușul din gură, ea bolborosi, îndoindu-se să tragă adânc aer în piept și apoi tușind, ca să-l dea afară din plămâni. Făcu asta de câteva ori, apoi se șterse la gură cu brațul. Avea buzele umflate.

Ne-am privit, iar eu am luat-o în brațe și ne-am ținut astfel unul pe celălalt, în prag.

– Îți aduci aminte ce s-a întâmplat? întrebă ea, când ne-am desprins din îmbrățișare.

I-am privit chipul palid. Nu-mi amintisem până acum o clipă, însă memoria începea să-mi revină încet. Teroarea de a o vedea ostatică, ținută în genunchi. Recunoașterea faptului că cei doi urmăritori ne încolțiseră. Împunsătura în spate.

Mi-am dus mâna dreaptă la cap și am atins locul unde simțeam umed. Mi-am privit vârfurile degetelor, care erau murdare de sânge.

– Calmante, spuse ea, ridicându-se.

Se duse înăuntru și luă o cutie de paracetamol din geantă. Am înghiţit două pastile. Durerea pe care o simțeam nu era ca o durere de cap, ci mai degrabă se simțea ca lovitura dură care provocase rana.

– Deci, pe tine te urmăreau, spuse ea uitându-se lung la mine, cu o privire care, din pricina stresului, deveni gri.

Am dat din cap:

– Trebuie să plecăm de-aici!

M-am dus să-mi iau haina de pe un scaun.

– De ce s-ar întoarce? întrebă ea cu ochii mari.

– Poate cred că pot smulge mai multe de la mine.

– Și aşa e?

– Cel mai bine e să plecăm cât mai repede posibil.

Câteva clipe mai târziu ne îndreptam spre mașină.

– Cum de ne-au găsit?

– De la închirieri auto? sugeră ea, în timp ce eu deschideam portierele.

– Nu știau pe unde aveam să o luăm sau cât de departe vom merge. Nici măcar *noi* nu știam.

Aflându-mă la volan, am privit-o în ochi, împărtășind cu ea groaza momentelor prin care trecusem și înțelegerea a ceea ce ne aștepta. Am băgat cheia în contact.

– Simt de parcă am fi... în voia sorții, remarcă Alice.

Am încuviințat, amintindu-mi tot acel timp petrecut la Mănăstirea Adăpostul Tigrului, prins în rutină, dar mereu sigur de scopul pentru care eram acolo și de ceea ce făceam. Cât de inocente păreau acele zile, cât de confortabile. Acum, așa cum spusese și Alice, nu era nicio certitudine, iar scopul nostru era amenințat la fiecare pas.

Tocmai o luasem pe drumul principal care urma să ne ducă înapoi în Dublin, când îmi sună telefonul, pe ecranul lui apărând „Număr privat”.

Alice ținu telefonul, punându-l pe speaker.

– Stareţul la telefon, se auzi vocea lui, clară de parcă stăteam chiar lângă el, pe covorul uzat din biroul său, aducând odată cu ea acea autoritate imperturbabilă, atotștiitoare.

În acele trei cuvinte am fost readus nu numai la aspectul fizic al biroului său de la mănăstire, ci, mai important de-atât, la realitatea prezenței lui.

– Îți amintești când ai plecat de-aici că ți-am zis să-l vezi pe Dalberg? întrebă el.

I-am recunoscut tonul vocii. Era cel pe care și-l lua atunci când vreun călugăr care nu îndeplinea instrucțiunile se afla într-o situație dificilă, iar stareţul trebuia să-l îndrume din nou pe calea cea bună.

– Da, însă lucrurile au luat o turnură urâtă, am răspuns eu.

I-am relatat că de la aeroport fusesem direct la Dalberg, că aflasem chiar a doua zi de dimineață că *terma* fusese luată din statuia lui Buddha, că o recuperasem în Patan, dar mai apoi am fost urmărit în Kathmandu și chiar în Irlanda.

– Crezi că Dalberg este în spatele poveștii ăsteia? întrebă el.

– Cine altcineva are mijloacele și motivul? Am fost urmărit prin provincie...

– Știu, mă întrerupse el. Pot să te văd, așa cum pot să văd la televizor.

Alice și cu mine ne-am uitat unul la celălalt.

– Atunci știți prin ce-am trecut.

– Da, da. Nu se lasă cu moarte.

Mi-a luat un moment să procesez această frază pe care îl mai auzisem folosind-o şi înainte, atunci când îi sfătuia pe cei din jurul lui care se panicau. Nu se lasă cu moarte. Schimbare de perspectivă.

Dar, pe lângă ceea ce spunea, stareţul părea să lase de înțeles că motivul pentru care lucrurile merseseră prost era acela că nu ținusem legătura cu Dalberg. După tot ceea ce pățisem eu și Alice, acuzația era inacceptabilă.

– Am un plan, i-am spus eu.

– Ce plan?

– E un filantrop înstărit, Pascal Lascelles...

– Să nu ai încredere în Lascelles, mă întrerupse el brusc.

Lângă mine, Alice era uluită.

– Îl *cunoașteți* pe Lascelles? am întrebat eu șocat.

– A fost aici, în Bhutan, cu Organizația Mondială a Sănătății. A pretins că e sponsor, că este marele salvator al călugărilor și călugărițelor. A spus că ne va da multivitamine pentru că dietele noastre sunt inadecvate, însă nu voia să ne ajute cu adevărat, ci voia ca noi să-l ajutăm pe el, căci aveam ceva ce voia, numai că nu înțelegea exact ce anume. A venit până aici, la mănăstire, arătându- se foarte interesat să cerceteze fiecare statuie și *thangka*, convins că ascundeam ceva la vedere.

Iarăși fraza aceea. Mesajul pe care îl învățasem de la maestrul Lama Tsering.

– Ce a spus Lama Tsering? am întrebat eu.

– Nu a vrut să se întâlnească cu el, cu toate că Lascelles i-a promis o donație generoasă. I-am cerut să plece.

Făcându-mi griji pentru Alice, i-am spus stareţului:

– Lascelles a finanțat întreg programul de cercetare al lui Alice. Acum proiectul se află în stadiul în care urmează să fie gata rezultatele, însă au intervenit fel de fel de lucruri nebunești. Stareţul reveni la subiect într-o clipită.

– Dalberg îți va spune ce să faci mai departe. Pentru un moment, am fost prea surprins să reacționez, nu numai din pricina forței malefice a urmăritorilor mei, ci și pentru că stareţul îmbina munca lui Alice cu a mea.

– Dalberg? am repetat eu, nevenindu-mi să cred.

Stareţul lăsă numele lui Dalberg suspendat în tăcere.

– Adică există vreo legătură între *terma* din statuie și munca de cercetare pe care o face Alice? am vrut eu să mă conving.

– Desigur.

– Nici măcar nu știu ce anume cercetează!

– Poate că nu numai celor din Himalaya le plac secretele, spuse stareţul pe un ton ironic. Alice și cu mine eram uimiți.

– Când îți va spune, cred că deja vei ști, părea stareţul să pună capăt conversației.

– În regulă.

– Acum știi ce să faci. Mulțumesc și la revedere.

– Încă un lucru, am intervenit eu.

– Da?

– Ați coborât muntele ca să mă sunați?

La celălalt capăt se auzi un oftat înainte ca stareţul să vorbească din nou:

– O concesie făcută epocii moderne. După ce Lama Tsering a fost atacat, am cumpărat un telefon prin satelit pentru mănăstire spre a fi folosit numai în caz de urgențe! Prin antenă este scump.

Apoi închise.

– Dalberg?

Îmi era greu să urmez instrucțiunile. Practic, stareţul spunea că tot ceea ce ajunsesem să cred despre urmăritorii noștri era greșit. Nu ne confruntam cu un hoț de antichități care avea pregătire militară și legături în lumea interlopă. Alte forțe erau în acțiune, iar mai rău era subînțelegerea faptului că înrăutățisem situația neurmând ordinele. Stareţul păruse să sugereze că, dacă aș fi ținut legătura cu Dalberg, lucrurile ar fi stat cu totul altfel.

– Nu prea a avut lucruri bune de spus despre Lascelles, i-am aruncat eu o privire lui Alice, care privea drept în față, cu ochii plini de înțelegere.

Dădu din cap.

– Am auzit de studiul făcut de OMS.

– OMS?

– Organizația Mondială a Sănătății. Jack mi-a spus că Lascelles a fost implicat, iar eu am crezut că a fost un lucru bun, o acțiune umanitară.

– Ce anume făceau ei în Bhutan?

– Se ocupau de măsurătorile de sănătate a populației. E genul de studiu pe care îl fac în majoritatea țărilor. Lascelles a plătit pentru a se face niște măsurători mai amănunțite în rândul populației monastice. Se pare că existau anumite preocupări în privința dietei călugărilor și a călugărițelor. Așa cum a spus și stareţul, se vehicula că Lascelles avea să ofere suplimente pe bază de fier și multivitamine. Nu cred că a avut ceva de câștigat din asta.

– Nu la Mănăstirea Adăpostul Tigrului, am confirmat eu.

În cei cinci ani petrecuți acolo, călugării nu primiseră niciun supliment pe bază de vitamine. Nu că ar fi avut nevoie de ele. Stocul de legume și fructe proaspete mă surprinsese la început, asta până când mi se revelase dimensiunea secretă a ermitajului.

Gândurile mi se întoarseră la Dalberg și la ordinul explicit al stareţului de a-l suna, urmând ca el să mă „îndrume” și să-mi spună ce să fac în continuare. Îmi venea foarte greu să cred în părerea pe care o avea stareţul despre Dalberg. Nu apucasem să-i spun despre expoziția din Zürich, despre cum profesorul Karl Schneider, un expert în antichitățile din Himalaya, identificase statuia furată, așa cum nu avusesem ocazia să-i

spun că dispăruse în mod misterios atunci când fusese deschisă oficial expoziția.

Mi-am atins pieptul, lucru care devenise ca un gest automat, dar, în loc să ating cilindrul metalic, am simțit locul gol. Mă întrebam unde era chiar în clipa aceea, unde fusese dus și când avea să fie deschis.

Ideea că ar trebui, din nou, să cedez în faţa lui Dalberg nesilit de nimeni mă deranja. În timp ce încercam să înțeleg ce presupunea asta, Alice, care se afla lângă mine, spuse:

– Am fost uimită când a spus că există o legătură.

M-am uitat la ea.

– Între *termă* și programul meu.

– Da.

– Aproape că a presupus că știam.

– Că ar fi trebuit să ne dăm seama.

Am parcurs o parte din drum în tăcere, apoi Alice vorbi din nou:

– Poate că nici nu ar trebui să fie o surpriză atât de mare. La urma urmei, Geshe-la a fost cel care m-a recomandat.

– Pentru program?

– Acum că mă gândesc mai bine, el m-a dus spre asta, pas cu pas. Atunci nu mi s-a părut atât de evident.

– Procedee pricepute? am întrebat-o eu.

„Procedee pricepute” era o expresie folosită în budismul tibetan prin care oamenii realizați îi puteau propulsa pe ceilalți spre iluminare, uneori fără ca măcar ei să-și dea seama ce se întâmplă.

– Exact, confirmă ea. Privind retrospectiv, el a pus asta la cale.

– Adică vrei să spui că toată chestia asta a fost pusă la cale de Lama Tsering cu ajutorul lui Geshe-la? am întrebat eu după un

timp, încercând să clarific lucrurile.

Mi l-am imaginat pe lama, cu trăsăturile lui atemporale, stând la fereastra Mănăstirii Adăpostul Tigrului și având în fața ochilor spectaculoasa priveliște a văii Paro. Mi-am mai imaginat și tot ceea ce se petrecuse, tot ceea ce făcuse ca să-mi schimbe viața, ca să mă aducă din Londra în Los Angeles, ca apoi să ajung la el, să fiu discipolul lui; la tot ceea ce făcuse Alice, la mutarea ei din Los Angeles în Dublin și la studiul ei.

– Întotdeauna a fost în miezul lucrurilor, consimţi ea. Niciodată nu m-am îndoit de faptul că Geshe-la a făcut exact ceea ce i-a cerut Lama Tsering.

– Cu adevărat *guru yoga*, am fost eu de acord, conștient că, în relația mea cu Lama Tsering și cu stareţul, lăsasem propriile convingeri să treacă peste îndrumările lor.

– Crezi că Lama Tsering i-a spus lui Geshela să te îndrume? Sau oare Geshe-la a știut pur și simplu?

Amândoi știam că Geshe-la este un maestru yoghin cu un discernământ și o perspicacitate ce atingeau perfecțiunea, exact ca și învățătorul lui, Lama Tsering.

– Are vreo importanță? întrebă Alice ridicând din umeri. La nivelul ăla, probabil că lucrurile...

– Se aranjează singure?

Ea dădu afirmativ din cap, iar după o vreme, continuă:

– Poate că este timpul să fim și noi mai organizați.

Cred că știam ce voia să spună cu asta, însă nu eram sigur. În momentul în care stareţul făcuse gluma despre păstrarea secretelor, m-am întrebat dacă o convinsese să-mi spună despre programul ei.

Am încuviinţat.

Ne-am oprit la Tyrrellspass. Alice mai avea încă buzele umflate în părți, iar eu trebuia să mă spăl pe mâini ca să îndepărtez petele de negreală de la cablu. Am găsit un loc unde serveau micul dejun și ne-am așezat la o masă, bându-ne cafeaua în timp ce ne pregăteau comanda.

Am privit-o în ochi, așteptând să vorbească.

– De unde să încep? întrebă ea, uitându-se la mine, apoi afară, unde erau un mic gazon și un gard viu. Cred că ar trebui să încep cu ceea ce spunea dr. Jiang, cu întrebarea pe care și-o pun mulți cercetători, și anume cum se intersectează energia cu materia la cel mai subtil nivel, sau, în termenii în care prefer eu să gândesc, cum se intersectează conștiința cu materia.

Am confirmat dând din cap.

– Am luat întotdeauna ca atare faptul că se intersectează. Dacă cineva se simte stânjenit, roșește. Dacă este șocat, devine alb ca varul. Dacă mintea și trupul ar fi separate, nu s-ar întâmpla asta. De ce vasele de sânge de la nivelul feței s-ar dilata sau s-ar contracta din pricina unui singur gând sau a unei emoții? Deci, mereu s-au intersectat. Cel mai bun exemplu este excitaţia sexuală. E de ajuns să ai anumite gânduri, idei, și... bum! Un lanț întreg de evenimente fiziologice se desfășoară fără efort.

Am privit-o zâmbind.

– Așa e.

– În cazul ăsta, cum să valorificăm această intersectare în scopul vindecării, într-o manieră care să fie verificabilă?

– Într-un fel care se poate verifica?

Mă privi cu atenție:

– Într-o manieră care este observabilă, repetabilă și măsurabilă. Un software mental de încredere, care să

accelereze starea de bine și să îndepărteze boala, care să aibă impact verificabil asupra tuturor parametrilor care susțin longevitatea.

– Vreun fel de meditație? am întrebat eu.

– O formă accesibilă oamenilor obișnuiți care poate că nu se pot concentra prea bine. Nu are sens să validăm o tehnică pe care numai yoghinii o pot folosi.

Am sorbit din cafea.

– Asta ar spune Geshe-la.

Mă privi curioasă:

– Geshe-la *a spus* asta, cam în tot atâtea cuvinte.

Dădeam din cap afirmativ.

– Așa cum este cazul atâtor învățături pline de înțelepciune, odată ce a spus-o, a părut de bunsimț, explicând logica în termeni simpli și clari, îmi spuse ea. În cazul ființelor umane obișnuite, al oamenilor care nu au abilități deosebite, cea mai subtilă cale prin care conștiința devine materie este sunetul.

– Gândul devine cuvânt?

– Exact. Vibrația coardelor vocale. Mișcarea gurii. Aceasta este prima manifestare fizică a gândului. Poate că sunetul nu este solid, dar poate fi cuantificat. Are parametri. Spre deosebire de gând, sunetul poate fi măsurat.

– Vrei să spui că sunetul este energia devenită formă?

– Unda sau câmpul devine particulă, spuse ea dând din cap. Ideea conform căreia cuvintele sunt reprezentarea fizică a conștiinței nu este numai o idee budistă, ci a fost prezentă în tradiții hinduse mult mai vechi și, mult mai târziu, în Biblie, chiar în primul rând din Evanghelia după Ioan: „La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul.”

Mă aplecam mai mult în scaun.

– Impactul sunetului asupra corpului – aici devine interesant. Acest aspect nu este studiat în profunzime în Occident, cel puțin nu încă.

– Deși, dacă te gândești la muzică, ea este pretutindeni, am arătat eu spre difuzoarele din tavan.

– Exact. Muzica, limba emoțiilor, aprobă ea. Cu toții avem muzica noastră preferată, care ne face să ne simțim într-un anume fel, care ne schimbă fiziologic. Știm asta, doar că nu i-am acordat atenția științifică cuvenită. Am încercat să descopăr ce sunete corespund anumitor schimbări și cât de mult sunt acestea definite de cultură, vârstă și educație.

– Până... am zis eu, gesticulând spre ea.

– Într-o oarecare măsură, admise ea. Stăm pe umerii unor giganți, căci acum 3000 de ani, în India, yoghinii foarte realizați, sau rishi, care și-au purificat conștiința prin meditație, ei au fost cei care au înțeles până în cele mai mici amănunte care este impactul sunetului la nivelul corpului. Știau prin clarviziune și din experiența personală că trupul nostru este de fapt o manifestare a unui corp mai subtil – corpul astral –, care este alcătuit din canale și chakre.

– Meridianele energetice de care vorbea dr. Jiang?

– Da. *Rishi* știau cum afectează vibrația sunetului corpul subtil și energia, sau *prana*, din el. Știau, de exemplu, că, atunci când spui „a”, nu scoți doar un sunet cu coardele vocale, acesta fiind doar ceea ce se întâmplă la un nivel foarte brut. La nivel subtil, vibrația sunetului se înalță spre bărbie, obraji, frunte, spre coroana capului și apoi coboară spre inimă. Există cinci poziții diferite ale cerului gurii, fiecare corespunzând unor poziții diferite în corp, iar vibrația produsă de aceste poziții rezonează și grăbește starea de bine și îndepărtează boala. *Rishi*

au dezvoltat chiar o limbă care întrupează vindecarea: sanscrita.

Cunoscusem un yoghin la Mănăstirea Adăpostul Tigrului care îmi spusese la fel, un om care petrecuse 12 ani în izolare meditativă și despre care se credea că posedă puteri speciale, *siddhi*. El îmi explicase că limba sanscrită era cea mai spirituală limbă concepută vreodată. Fusese creată cu foarte mult timp în urmă de ființe evoluate spiritual, care înțelegeau că sunetele și cuvintele aveau puterea de a întrupa diferite energii.

Mi-am adus aminte că am reflectat asupra diferențelor uriașe între perspectiva orientală asupra evoluției lumii și cea occidentală. În emisfera noastră, noi eram percepuți ca fiind pe drumul evoluției de la mlaștina primitivă. În Orient, cele mai evoluate timpuri erau considerate cele din trecut. Noi eram urmașii ființelor luminii, iar călătoria noastră era una mai puțin evolutivă.

Dacă amândouă aveau dreptate? Dacă progresul tehnologic din Occident putea fi valorificat în vederea renașterii înțelepciunii orientale?

I-am spus lui Alice cu voce tare:

– Știu că multe dintre imnurile pe care le cântăm sunt în sanscrită, chiar dacă cei care le predau vorbesc tibetana.

– Și bhutaneza, și hindi, și multe alte limbi. Dar impactul cuvintelor din sanscrită la nivel energetic este înțeles și implicit în faptul că ne bazăm atât de mult pe el. Când manifești intenția prin sunet, atunci realizezi vindecarea. Întregul.

Alice rezumase o abordare a bunăstării fizice care părea extraordinar de simplă, dar în același timp și revoluționară.

– Cel mai prețios dar de la *rishi* a constat în formulele energetice pe care ni le-au lăsat, condensate în propoziții, spuse

ea pe o voce joasă. Secvențe de sunete care au rolul de a înălța prana, sau qi, în anumite feluri, pentru a atinge anumite scopuri.

– Te referi la mantre?

– Da, la mantre care să atingă fel de fel de scopuri: cultivarea păcii interioare, a belșugului, armoniei, mantre care să aducă schimbarea la cel mai profund nivel.

În timp ce vorbea, confirmându-mi ceea ce bănuisem că ar putea cerceta, dar nefiind capabil să o întreb, am simțit cum mi se ridică părul pe ceafă.

– Cercetezi acțiunea mantrelor în procesul de vindecare?

– Da, îmi răspunse ea susținându-mi privirea. Dacă există vreo limbă care să ajute scopul vindecării, aceasta este sanscrita. Prin sunet și vibrație putem concretiza energiile vindecătoare pe care le avem deja. Croim drum pentru scheme ale deplinătății la un nivel subtil, care se manifestă la nivel fizic. Cu ajutorul mantrelor, apelăm la aceste energii și le amplificăm, creând o undă prin întreg sistemul nostru, subtil și fizic.

Felul în care mi-a răspuns la întrebare m-a făcut acum să fiu sigur – să fiu de acord cu ceea ce am întrebat, evitând în același timp să spun exact ce este mantra. Mi-am adus aminte ce spusese stareţul: „Când îți va spune, cred că vei ști deja”. La fel mi-am amintit și de o după-amiază când Lama Tsering mă chemase la el.

Trecuse cam un an și jumătate de când sosisem la Mănăstirea Adăpostul Tigrului și crezusem că era vorba de o întâlnire obișnuită legată de practica mea de meditație și de studiu, însă se dovedise a fi mult mai importantă decât atât.

Pentru început, îmi ceruse să aduc *po cha*, sau ceai de unt. Învățasem cum să fac această băutură exact așa cum îi plăcea. E

o băutură care se face din frunze de ceai și apă fierbinte, dimpreună cu unt și sare, foarte diferit de ceaiul englezesc pe care îl beam încă de copil, un ceai cu al cărui gust uleios și sărat încă nu reușisem să mă obișnuiesc. Când Lama Tsering îmi ceruse *po cha*, ideea era să prepar băutura pentru el, iar pentru mine să-mi fac un ceai obișnuit și să aduc, poate, niște biscuiți.

În astfel de momente, conversațiile noastre erau mai puțin formale decât în momentele în care îmi împărtășea din înțelepciunea lui, dar la fel de instructive, poate chiar mai instructive, deoarece poveștile pe care mi le relata despre lunga și extraordinara lui viață și cele despre realizările spirituale conțineau întotdeauna observații, sau adevăruri, care-mi aprindeau imaginația.

În acea după-amiază, Lama Tsering avea calitatea deosebită pe care ajunsesem să o recunosc ori de câte ori se întorcea din izolarea sa meditativă. Nu știam că se izola întotdeauna în ermitaj, un spațiu al mănăstirii de a cărui existență nici nu știam atunci. Aveau să treacă multe luni până când centrul energetic al mănăstirii avea să-mi fie revelat. În acea după-amiază a început inițierea mea.

Așezat pe salteaua care-i servea drept pernă de meditație, pat și scaun, învăţătorul meu mă privi cu o strălucire care-i dezmințea cei 96 de ani. Cu mâini sigure și o privire lucidă, radia și era eteric, de parcă tocmai revenise din altă lume, lucru care, într-un fel, era adevărat.

Așa cum obișnuia să facă întotdeauna înainte de a bea, Lama Tsering își vârî degetul inelar stâng în ceai, apoi stropi în cele patru direcții, aducând ofrande tuturor Buddhașilor nevăzuți. De-abia după aceea își duse cana de ceai la gură și închise ochii când sorbi, dând zâmbitor din cap spre mine, în semn de apreciere. În primii mei doi ani la mănăstire, mă obișnuisem cu

statura lui mică, cu chipul îngust și trăsăturile ascetice și nu-l mai vedeam ca pe un om obișnuit, ci îl simțeam ca pe o prezență greu de definit, a cărei componentă fizică reprezenta doar o mică parte dintr-un întreg mult mai mare. Era ca și cum mă simțeam învăluit de o conștiență benevolentă, de o cunoaștere din care nu aveam cum să scap și care, în același timp, comunica sentimentul profund că totul era bine.

Am stat ceva vreme în tăcere, bându-ne ceaiul și ascultând vântul de-afară, care zguduia obloanele. De la o fereastră se auzea uguitul porumbeilor, care deveni din ce în ce mai insistent.

După un timp, Lama Tsering mă întrebă:

– Știi povestea lui Vasabandhu și a porumbelului?

Am dat din cap în semn că nu.

Un zâmbet îi lumină chipul când începu să povestească:

– Vasabandhu a fost un înțelept indian, un mare învățat, cunoscător al multor învățături, mai ales al textului budist antic *Abidharmakosha*. I-a plăcut foarte mult *Abidharmakosha* și chiar a scris un comentariu pe marginea lui. Știa atât de bine versurile, încât le recita cu voce tare când se spăla. Din întâmplare, era și un porumbel – arătă el spre pervazul unde se adunaseră porumbeii –, care obișnuia să stea la fereastra băii și să-l asculte de fiecare dată recitând versurile. După câțiva ani, porumbelul a murit, iar Vasabandhu, care era clarvăzător, a văzut ce s-a întâmplat cu micul lui prieten. A văzut că porumbelul se renăscuse sub forma unui băiat, într-o familie dintr-un sat învecinat. O renaștere foarte înaltă pentru un porumbel!

Am dat afirmativ din cap.

– Cu timpul, Vasabandhu s-a dus să viziteze familia. Crescând, băiatul arăta interes către Dharma, iar Vasabandhu s-a oferit să-l învețe. Băiatul a devenit novice, apoi călugăr, iar cu timpul s-a dovedit a fi un mare învățat, exact ca Vasabandhu. De fapt, cunoștințele sale despre *Abidharmakosha* ar fi fost mai multe decât chiar cele ale lui Vasabandhu, spuse Lama Tsering cu voioșie.

Am râs.

– De aceea îmi place să recit mantre și texte cu voce tare, zise el arătând din nou spre porumbei. Ei sunt ca noi, nu-i așa? Sem-chen, în tibetană. Fiinţe simţitoare.

– Chiar dacă nu înțeleg ce înseamnă mantrele?

Lama Tsering își ridicase degetul arătător, așa cum obișnuia să facă atunci când voia să spună ceva important:

– Întipărire, spuse el. Mintea noastră este un continuum, da? Fără formă, dar care curge pentru că are energie, o energie subtilă. Când repetăm o mantra, ea lasă o amprentă pe continuum la acest nivel subtil deoarece și recitarea noastră are energie. Învățarea intelectuală, erudiția, toate acestea sunt parte din personalitatea pe care o dobândim în această viață, dar ele dispar când murim, însă amprentele energetice, înclinațiile și obișnuințele karmice sunt cele care rămân. De aceea este posibilă iluminarea, spuse el cu ochi strălucitori.

Eu îi sorbeam fiecare cuvânt.

– Dacă am rămâne așa cum suntem ca ființe, dacă personalitatea pe care ne-o dezvoltăm ar fi permanentă și solidă, atunci am rămâne cu limitele și negativitățile noastre. Datorită faptului că nimic nu este permanent sau solid ne putem schimba, ne putem transforma și ridica deasupra noroiului, ca să înflorim și să devenim un lotus transcendent.

Totul depinde de crearea amprentelor pozitive, spuse el dând semnificativ din cap, de abandonarea a ceea ce este rău, de cultivarea virtuții. La asta se referea Buddha când a spus în Dhammapada:

„Fierarii făuresc săgeți.
Tâmplarii modelează lemnul.
Cei virtuoși se modelează pe ei înșiși.”

Mi-a luat ceva timp să înțeleg ceea ce spusese. Am continuat să ne bem ceaiul în tăcere, ascultând vântul și gânguritul porumbeilor, apoi am întrebat:

– Lama, există o mantra anume pe care ar trebui să o învăț pentru a crea amprente pozitive?

Am simțit preț de câteva clipe că eram cuprins în conștiința lui, înainte de a încuviința cu o mișcare a capului.

– A venit vremea, spuse el, iar eu am știut atunci că ajunsesem în acel punct al călătoriei mele în care aveam să primesc o învățătură spirituală mai valoroasă decât oricare alta primită până atunci.

În acea după-amiază, Lama Tsering m-a învățat o mantra. Știută numai de el și de cei câțiva, foarte puțini, cărora le-o spusese, mantra era ținută în secret, cu o putere unică și de vindecare. Silabele sanscrite erau adunate într-o formulă care, mai întâi, acționa la nivel subtil, apoi transformarea se reflecta la nivel fizic.

Lama Tsering îmi împărtășise atunci și o modalitate de vizualizare a fluxului energetic, precum și o meditație pregătitoare care să optimizeze practica, astfel încât să se creeze cele mai profunde și benefice amprente.

Totul a început cu o meditație bazată pe cicluri de câte nouă respirații, pentru a liniști mintea și a crea un echilibru energetic, apoi a urmat vizualizarea unui Buddha turcoaz ținând o frunzuliță de cireș în mâna dreaptă și un bol cu nectar vindecător în mâna stângă.

Spre sfârșitul lecției pe care mi-o preda învăţătorul meu am devenit conștient că se mișca ceva. Era o mișcare pe care am observat-o lângă el, pe salteaua pe care o folosea ca pat, scaun și tron al învățăturilor. Până atunci nu dădusem atenție la ceea ce era lângă el, ascuns în umbre, dar, fără îndoială, se mișca ceva!

Urmându-mi privirea, Lama Tsering întinse mâna și atinse ușor forma care era lângă el, iar un moment mai târziu, am văzut lăbuțele din față ale unei pisici întinzându-se cu un tremurat. O guriță se deschise și căscă larg.

– Nu am știut, am zis eu cu un zâmbet.

– De obicei stă în ermitaj, dar uneori îi place să vină în partea asta a mănăstirii. Cred că voia să te cunoască, spuse Lama Tsering.

– Cum o cheamă?

– Sorrow[8], spuse el.

Probabil că nu auzisem bine. Era un nume mult prea trist pentru o ființă, oricare ar fi aceea.

– Sorrow?

– O să înțelegi tu, spuse el și, văzându-mi confuzia de pe chip, arătă spre ochii pisicuței.

Într-adevăr, am înțeles când i-am văzut ochii. Câteva momente mai târziu, pisica se ridică lângă el, uitându-se direct la mine. Era o pisică alb cu negru, blănița de pe piept și umeri

fiind albă, în timp ce ochii și urechile îi erau negre, părând că purta o mască perfect simetrică.

– Zorro! am exclamat eu.

Pisica mieună.

– Așa! râse Lama Tsering.

I-am privit ochii mari, aurii, încântat de prezența ei și totodată plăcut surprins să dau de un element al culturii occidentale în această parte îndepărtată din Himalaya. În tot acest timp, Lama Tsering era un izvor de lumină care umplea camera, pe Zorro și pe mine, cu o energie vioaie.

– Om. Porumbel. Pisică. Toți suntem semchen, râse el. La fel, la fel!

– Cercetai cumva o anumită mantra? am întrebat-o eu pe Alice acum.

Întrebarea mea era foarte directă.

Aplecându-mă mai aproape de ea, am șoptit mantra pe care o învățasem ca discipol al lui Lama Tsering. Alice era uimită.

I-am explicat cum mă învățase Lama Tsering.

– Este cea mai puternică dintre toate mantrele vindecătoare, am spus eu.

– Cred, îmi susţinu ea privirea.

Pentru un timp am stat față-n față, dându-ne seama pentru prima dată că, deși petrecuserăm cinci ani urmărind ceea ce credeam că e propria noastră inițiativă, făceam de fapt parte dintr-un plan mult mai mare și mai important. Era un plan care pe mine mă adusese în Himalaya, iar pe Alice la sfârșitul unui proiect de cercetare cu un scop fără precedent: o validare științifică contemporană a ceea ce luase ființă într-o epocă

imaculată a cunoștințelor spirituale transmise printr-o linie neîntreruptă de maeștri budiști tibetani. Scopul era pur și simplu mai presus de cuvinte.

Bându-ne cafeaua, am întrebat-o despre cercetarea ei: cum de se pornise să stabilească puterea acestei mantre secrete?

Mi-a spus că stabilise trei eșantioane, fiecare dintre ele fiind reprezentat de câte 1 000 de persoane, iar studiul era realizat pe o perioadă de cinci ani. Participanții aveau vârste cuprinse între 60 și 70 de ani. Un eșantion de control reprezenta punctul de referință. Participanții eșantionului-test primiseră instrucțiuni în practicarea mantrei și își luaseră angajamentul să o repete douăzeci şi cinci de minute, de cel puțin cinci ori pe săptămână. Reprezentanții celui de-al doilea eșantion își luaseră și ei acest angajament, primind o mantra falsă, de o lungime și complexitate similare.

Studiul întreprins de ea și de George arătase că persoanelor care au primit mantrele false li s-a părut mai greu să le învețe și să se țină de practica recitării acestora. Era însă important să fie un gruptest cu mantre false pentru a putea arăta cât din impactul rezultatului se năștea din efectul placebo și cât din mantra în sine. După cum bine știam amândoi, efectul placebo era responsabil pentru o mare parte din vindecare, de oricare tip ar fi ea. În orice studiu clinic pentru un medicament, unele persoane beneficiază de vindecare pur și simplu chiar și atunci când iau pastile din cretă.

Mi-a spus despre problemele cu care se confruntaseră în timpul perioadei de cercetare. Eu însumi fost cercetător, i-am admirat întotdeauna rigoarea și creativitatea de care s-a folosit ca să realizeze programe cu scopuri și direcții cum niciun alt studiu anterior nu își propusese până atunci. Acest program era conceput să fie precis și hotărâtor, testând în același timp

mantra cu ajutorul unor parametri care să măsoare impactul asupra funcțiilor biologice și a markerilor de îmbătrânire.

– Am auzit niște povești uimitoare în ultimii cinci ani, îmi spuse ea, cu ochii strălucindu-i. Desigur, nu știu cine și ce mantra a primit.

– E totul atât de fascinant, am fost eu de acord. Cum ai spus și mai devreme, ceea ce faci validează ceva ce era deja înțeles când rishi au compus mantrele cu mii de ani în urmă. Adică, știm din propria experiență că mantrele au efect, însă nu au fost niciodată validate în cadrul unui program de cercetare.

Ea dădu afirmativ din cap.

– Jack numește programul „corpul calos”.

M-am uitat întrebător la ea.

– Știi, partea creierului care conectează cele două emisfere, cea stângă și cea dreaptă?

– Da.

În timp ce dădeam din cap, m-am gândit la toate acele mantre diferite cu fel de fel de scopuri.

– Ceea ce faci este mai mult decât testarea unei mantre. Din perspectivă occidentală, validezi întregul concept care ține de modul în care poate fi valorificată energia subtilă.

– Exact, confirmă ea zâmbind.

– Descoperirile pe care le faci pot fi aplicate fiecărui aspect al conștiinței.

Alice dădea din cap, iar eu mi-am adus aminte de cuvintele lui George Forbes: schimbare de amploarea celei aduse de Copernic.

– Poate că nu e de mirare că sunt forțe care vor să pună mâna pe el.

Alice ridică din sprâncene, apoi mă atinse cu vârful degetelor, apăsând locul unde îmi pusesem *terma* la gât.

– Și pe *terma* ta, spuse ea.

– Dacă e una și aceeași misiune, doar că nu am știut noi? am întrebat eu.

– O misiune concepută de însuși Padmasambhava?

Privirile ni se întâlniră în timp ce ne gândeam că era posibil să fie intenția unuia dintre cei mai renumiți yoghini budiști tibetani, care trăise acum 1500 de ani și care ne adusese unde eram aici și acum. Un scop pe care de-abia începuserăm să-l recunoaștem în timp ce ne luam micul dejun, undeva la capătul lumii?

Se auzi un bâzâit la gâtul lui Alice. Își scoase telefonul de unde îl ținea în eșarfă și se uită la ecranul lui. Primise un mesaj.

– E de la Jordan, fiul lui George. Mi-a trimis un link, spuse ea cu o anticipare intensă.

Capitolul 15

Alice deschise mesajul de la Jordan. Reușise să pătrundă în sistemul „impenetrabil” al lui Stan Sutton și să recupereze documentele lui Alice. Acestea erau arhivate și dura până să se descarce, timp în care Alice deveni concentrată, apoi frustrată că dura atât de mult să le deschidă, căci fiecare document conținea foarte multe date. Încerca să navigheze prin tabelele complexe pe ecranul mic al telefonului.

– Te las câteva minute, am spus eu, în timp ce ea își mișca degetul pe ecran.

Era atât de concentrată în ceea ce făcea, încât nu cred că mă auzise.

M-am ridicat și am făcut câțiva pași prin restaurant, care se afla într-un castel vechi, apoi am ieșit afară. Castelul era din pietre mari, gri, cu metereze și un parapet. De o parte era strada aglomerată pe care venisem noi, iar de cealaltă era un zid nu foarte înalt care dădea spre niște câmpuri verzi luxuriante. Am mers până la zid și, cu mâinile în buzunare, am admirat priveliștea, cugetând în același timp la apelul de dimineață al stareţului și la ceea ce îmi ceruse să fac.

Insistența lui de a lua din nou legătura cu Dalberg și de a-i urma instrucțiunile erau împotriva instinctelor mele. Avusesem dubii în privința lui chiar înainte de a-l întâlni. Mi-am amintit când, fiind în galeria din casa sa din Thamel, cu spectaculoasele thangka pe un fundal de muzică transcendentală, am devenit brusc conștient că eram urmărit. Dalberg susținuse atunci că nu avea legăturile pe care în mod evident le avea. Mi-am mai adus aminte și de ceea ce se întâmplase chiar în dimineața următoare în Patan, când îl vizitasem pe Rakesh Sharma, iar

lucrurile merseseră prost. Dalberg părea să fie implicat în toate astea.

Revelațiile lui George Forbes că Dalberg fusese în forțele speciale militare britanice nu făceau decât să dovedească că era un om cu legături ascunse la care putea apela oricând.

Dar mai era un lucru, sugerat prima dată de George și confirmat de ceea ce auzisem mai târziu, pe care nu îl puteam ignora. Dacă munca lui Alice și conținutul *termei* erau o amenințare pentru Big Pharma, oare acestea erau forțele cu care aveam de-a face? Un cartel la nivel mondial extrem de puternic, cu afaceri mari, în fiecare țară?

Îmi sună telefonul. Mi l-am scos din buzunar și, verificându-l, am văzut un mesaj de la George Forbes: „Mă gândeam că o să vrei să vezi asta – una dintre puținele fotografii cu Pascal Lascelles”.

Am făcut clic pe imagine, așteptând să se deschidă. Știam că Lascelles era o persoană foarte privată și de aceea nu știam cum arată. După câteva momente, apăru o imagine pe ecran. Lascelles avea o mină formală – o frunte lată, ochelari cu rame oțelite și păr grizonat, care începea să i se răărească în față și era pieptănat pe spate, proaspăt bărbierit. Purta un costum, arătând exact ca un european obișnuit, doar că avea un aer aparte, superior.

Persoana cu care era făcea imaginea încă și mai interesantă. Oferea o *khata*, sau o eșarfă albă, unui călugăr care era un stareţ respectat al unei mănăstiri din Valea Bumthang, în Bhutan. Pe chip i se citea o expresie de anticipare în timp ce oferea *khata* în semn de profund respect, făcându-mă să-mi aduc aminte de conversația avută cu stareţul meu.

M-am întrebat ce anume spusese sau făcuse Lascelles ca să provoace o asemenea lipsă de încredere. Îmi era greu să înțeleg suspiciunile stareţului în privința lui Lascelles, așa cum îmi era greu să înțeleg insistența lui ca eu să vorbesc cu Dalberg.

Câteva minute mai târziu, am găsit-o pe Alice într-o stare de exasperare profundă.

– Ce să înțeleg din toate astea?

– Nu poți să descarci?

Scutură din cap.

– Sunt de dimensiunea ecranului?

– Mai rău, murmură ea, preocupată.

M-am așezat din nou, hotărându-mă să păstrez liniștea până când urma să fie pregătită să vorbească.

– Din ceea ce văd eu, se pare că Eșantionul 2 are rezultate mult mai bune, spuse ea, aruncându- mi o privire scurtă după un timp.

– E vorba de grupul cu mantrele inventate?

Ea încuviință din cap.

– Grupul cu practicile adevărate, cu mantra adevărată, a fost doar cu puțin mai bine decât grupul de control.

Verifica pagini întregi de cifre, încercând să descifreze parametrii.

– Ești sigură? am vrut eu să știu.

– Nu sunt complet sigură. Nu pot să văd pe chestia asta..., spuse ea, scuturându-și telefonul frustrată.

– Ne trebuie un ecran mai mare...

– Sunt destul de sigură, zise Alice, privindu- mă în ochi foarte tulburată. Am verificat markerii-cheie.

– Nu are niciun sens, am răspuns eu. Cum ar putea o mantra inventată...?

– Nu știu, veni răspunsul ei, în timp ce verifica pagini întregi de tabele. Medicamentele placebo funcționează. Operațiile placebo funcționează. De ce nu ar funcționa și o mantra placebo?

– Vrei să spui că mantrele în sanscrită au avut efect, chiar dacă au fost amestecate? Asta ar fi...

– Da, dar nu acesta este scopul studiului, răspunse ea, scuturând din cap.

– Ești sigură că au fost dezvăluite toate informațiile ascunse ambelor părți anterior rezultatelor ?

– Ăsta a fost primul lucru pe care l-am verificat. E chiar în partea de sus a documentului.

M-am oprit înainte de a sugera:

– Dacă au fost schimbate cele două grupuri testate?

– Și eu m-am gândit la asta, zise ea pe un ton sumbru. Dar sunt consecvenți cu dimensiunea eșantioanelor.

– Ce vrei să spui?

– Din studiul meu anterior cu George, știm că aderența la mantrele inventate este mai mică. Numărul persoanelor care renunță este mai mare. Eșantionul este mai mic, robust din punct de vedere statistic, însă ceva mai mic decât eșantionul de subiecți cu mantra adevărată. Aici însă avem eșantionul mai mare, persoanele cu mantra adevărată, care, practic, nu arată niciun beneficiu.

– Poate că ar trebui să-l sunăm pe Jordan?

– La școală? întrebă ea pe un ton caustic.

– Doar ca să te asiguri de integritatea materialului, am spus eu, luând în calcul și posibilitatea asta.

Am rămas tăcuți pentru o vreme, încercând să îmi înving dezamăgirea, care era atât de mare, încât părea ireală.

În cele din urmă, cu o mină încă preocupată, Alice vorbi prima:

– Îmi pare rău. Nu ar trebui să reacționez așa.

Mi-am întins mâinile spre ea, ținând-o de umeri și atingându-mi fruntea de a ei.

– E-n regulă, am șoptit eu.

Am ieșit și ne-am dus la mașină, îndreptându- ne spre Dublin pe drumul principal. Alice îi scrise un mesaj lui Jordan. Voia să se asigure că nu mai erau și alte fișiere. Dar chiar și când trimise mesajul știa că era în zadar. După ce apăsă pe „Send”, mă întrebă:

– Suni?

– Să sun?

– Da, să-l suni pe Dalberg, așa cum a zis stareţul.

– M-am tot gândit la asta, am răspuns eu.

– Ce e de gândit în privința asta?

Am ridicat din umeri. Cum să pun problema?

– Stareţul ți-a spus să-l suni.

– Și asta înseamnă că ar trebui?

Știam că păream capricios, dar după tot ceea ce se întâmplase, mi-era greu să schimb macazul dintr-odată. Nu eram un robot care se putea întoarce la 180 de grade la o simplă apăsare de buton.

– Poate că nu sunt atât de bun la treaba asta cu *guru yoga*, așa cum ești tu, am zis eu aruncându-i o privire.

În budismul tibetan, învățătorii nu sunt considerați doar niște oameni care transmit învățături. Deoarece practicile pe care le împărtășesc sunt cauze ale iluminării, învățătorii pun în practică realizările Buddhașilor. În calitate de discipoli, trebuie să-i vedem nu numai ca pe niște persoane, ci ca pe Buddha, un proces care se numește *guru yoga*.

– Este foarte bine să gândești cu propria minte, dar unde te-a adus asta până acum?

Replica ei directă mă făcu să ridic mirat din sprâncene.

– Unul dintre înțelesurile conceptului „Dharma” este „adevărul”, îmi reaminti ea.

– Adică?

– Adică, dacă învățătorul spune adevărul, atunci de ce să nu faci cum îți sugerează?

– Tot Buddha a spus și că nu ar trebui să acceptăm lucrurile orbește, i-am replicat eu iritat că tot insista.

– Desigur.

– Ce-ar fi să ți se spună să faci ceva ce contravine experienței tale...

– Când a făcut asta stareţul?

– Când mi-a cerut să urmez instrucțiunile lui Dalberg, am zis eu. Nu e numai faptul că majoritatea bhutanezilor cred că Dalberg este un escroc, dar pe lângă asta mai e și ce-am pățit în Kathmandu, ce ni se întâmplă acum.

– Tot mai crezi că e vina lui Dalberg? întrebă ea, fără să-și ascundă supărarea.

– Nu știu ce să cred.

Am rămas tăcuți pentru o vreme, apoi Alice vorbi din nou, de data aceasta pe un ton mai împăciuitor:

– Ce ai de pierdut dacă îl suni?

M-am gândit puțin, apoi am ridicat din umeri:

– Ne dăm de gol unde suntem?

– Dacă e implicat, atunci știe deja că suntem în Irlanda.

– Undeva în Irlanda.

După un alt moment de tăcere, Alice întrebă:

– Ce ar trebui să facă ca să demonstreze că nu este împotriva noastră?

– Simplu. Ar putea da o explicație convingătoare, i-am aruncat eu o privire.

– Nu merită să-i dăm șansa de a ne explica?

Am ridicat din umeri.

– După cele spuse de stareţ despre Lascelles, nu mai merg pe varianta asta. Oricum, la ce rezultate am obținut..., lăsă ea fraza neterminată, în timp ce privi tristă peisajul care ne înconjura.

Știam că trebuia să fac ceva, atât pentru Alice, cât și pentru mine. Atinseserăm fundul prăpastiei. Urmăritorii noștri puseseră mâna pe trofeul pe care mi-l smulseseră de la gât, iar comoara lui Alice, programul ei, nu dusese la niciun rezultat. Ne îndreptam cu viteză spre Dublin. Iar când ajungeam acolo, ce mai urma?

Aveam să fim urmăriți în continuare sau obținuseră atacatorii de dimineață tot ceea ce voiau? Mai era Jack Bradshaw la terapie intensivă sau era în stare să vorbească? Și, chiar dacă va putea, era vreo diferență? Ce urma să fac mai departe? Dar Alice?

„Mintea e ca o frunză în vânt”, îmi veniră în minte dintr-odată cuvintele lui Lama Tsering. Amintindu-mi de el, stând în camera lui care avea priveliște spre valea Paro, gesticulând cu mâna dreaptă ca să arate vreun lucru mic și lipsit de

importanță suflat de vânt. „Dacă vrem să progresăm, atunci ne trebuie o direcție clară, nu-i așa?”

Mi-am adus aminte că încuviințasem cu o mișcare a capului, fiind de acord cu adevărul spus.

Era înclinat în față, poziție pe care o adopta mereu când voia să sublinieze ceva. „Unde găsim acea direcție clară? Lama sunt cei care ne-o arată.” Îmi explicase că până și termenul „lama” însemna asta. Era combinația a două cuvinte din limba tibetană. „La” sau „bla” însemna „superior în experiență spirituală sau virtute”, iar „ma” însemna „mamă”. Un lama accepta cu bucurie responsabilitatea de a-i educa spiritual pe ceilalți.

M-am uitat la Alice, care stătea pe scaunul de lângă șofer.

– Îl voi suna pe Dalberg, i-am spus eu, arătând spre telefonul meu care era în suportul dintre scaune. Poți tu să-i cauți numărul de telefon, te rog?

– Te-ai dat la fund, se auzi vocea lui Dalberg, cu un accent clar.

Foloseam telefonul ei deoarece avea semnalul mai bun.

– Am fost ocupat.

După un moment de tăcere, vocea lui Dalberg se auzi din nou în telefon:

– Ţi-am pierdut urma după ce Dipesh a fost atacat de cei doi răufăcători din Kham. I-au provocat răni serioase. Braţul drept îi e rupt în două locuri.

În mod normal, aș fi fost îngrozit de vestea asta, însă cum să știu dacă era de încredere?

– I-am spus să plece de la hotel.

– Știu.

– Te-am sunat pentru că aveam vești să-ți dau.

Mi-am amintit că atunci nu îi răspunsesem la telefon pe când mă aflam în taxi în drum spre Patan.

– Ce fel de vești? am vrut eu să știu. Despre statuie?

– Și despre asta, dar te sunasem în special ca să-ți spun că ești urmărit.

– Ce?

– Erau niște bărbați afară. Dipesh a încercat să te avertizeze.

Mi-am amintit de expresia urgentă, indescifrabilă de pe chipul său.

– I-am spus să te urmeze, continuă Dalberg, însă apoi au venit cei doi din Kham, au scăpat de taxiul tău și l-au atacat pe Dipesh.

Era un curs al evenimentelor foarte diferit de cel pe care mi-l imaginasem.

– Am întârziat scoaterea statuii lui Sangye Menla, spuse el mai departe, dar tot a fost dusă a doua zi în Hong Kong. Am crezut că va dispărea și că va deveni una dintre exponatele din galeria Lamaland a lui Ziu. Dar, la două zile după ce a fost adusă cu avionul, a fost încărcată într-un alt transport. Chiar acum se află într-un avion care se îndreaptă în direcția opusă, spre Milano.

– Așa.

– Nu am putut să ajungem la ea înainte să fie scoasă din Kathmandu, dar... a fost instalat un GPS în container.

Nu era nevoie să mi se amintească de rețeaua de influență a lui Dalberg.

– Odată ajunsă în Milano și imediat ce e scoasă din container, îi vom pierde urma.

– Și nu ai nicio bănuială?

– M-am gândit numai la asta, răspunse el. Am întrebat în stânga și-n dreapta. Pentru că sunt în Kathmandu, și nu în cealaltă parte a lumii, nu-mi pot dovedi teoria.

– Ce teorie?

– Că individul care a organizat furtul statuii lui Sangye Menla a făcut asta pentru că se așteaptă să conțină o *terma* de o valoare inestimabilă, nu din punct de vedere financiar, ci al instrucțiunilor pe care le conține. Nu știe că în Kathmandu se obișnuiește ca statuile să fie desfăcute și controlate. Când a auzit că *terma* fusese scoasă din statuie în Patan, a trimis doi tipi din Kham după ea și automat și după tine, iar între timp a aranjat ca statuia să-i fie trimisă la una dintre reședințe.

– De ce vrea *terma*?

– De ani de zile este în căutarea *elixirului vieții*, încercând să prelungească viața la nesfârșit.

Am schimbat o privire înflăcărată cu Alice.

– *Eu* cred că el este convins că rețeta acestui elixir se află în *termă*.

– De ce? am întrebat eu.

– Nu știu exact. Se pare că a aflat ceva neobișnuit despre călugării de la Mănăstirea Adăpostul Tigrului. Tu trebuie să știi mai multe despre asta decât mine. Au cumva vieți foarte longevive?

M-am dus imediat cu gândul la ermitaj și la călugării de acolo, la cât de strălucitor se întorcea Lama Tsering după ce se retrăgea acolo.

– Comunitățile monastice se caracterizează deseori prin asta, am replicat eu precaut.

– Iar cea de la Adăpostul Tigrului chiar mai mult decât altele? mă întrebă el.

Mi-am adus aminte de ceea ce spusese stareţul cu privire la venirea lui Lascelles la Adăpostul Tigrului, vrând să vadă tot și „vârându-și nasul în fiecare statuie și thangka, convins că ascundem ceva la vedere”.

Teoria lui Dalberg avea logică.

– Cred că, într-un fel sau altul, a făcut legătura. Este putred de bogat și cu multe relații la nivel mondial. Vei vedea, Matt, că nu se va opri de la nimic ca să pună mâna pe *terma*.

– Cred că am văzut deja asta, am răspuns eu, privind-o din nou pe Alice.

– Ah. Și oamenii lui...?

Știam exact unde voia să ajungă cu asta.

– Au obținut ce voiau.

La celălalt capăt se lăsă o tăcere îndelungată, după care Dalberg întrebă pe un ton îngrijorat:

– Ești bine?

– Să zicem. Revenind la ceea ce-mi spuneai, este cumva vorba de Pascal Lascelles?

– Ți-a spus stareţul?

– Nu cine știe ce.

– Ți-a menționat numai despre furturile de acum zece ani?

– Nu, am scuturat eu din cap.

– Pascal are gusturi impecabile și mijloace să intre în posesia artefactelor, chiar și când nu sunt de vânzare.

– Atunci, de ce guvernul bhutanez crede că tu ești în spatele acestor furturi? m-am hotărât eu să-l întreb fără ocolișuri.

– Pascal Lascelles este un sponsor generos în Himalaya. Au ales să-l creadă. Când le-a arătat facturi false de la Dalberg Antiquities, ei nu au mers mai departe cu investigațiile. Se pare că însuși Buddha al Înțelepciunii a scos adevărul la lumină.

– Manjushri?

– La o expoziție mică pe care am organizat-o la Zürich. Printre invitați au fost și niște colecționari renumiți care au contribuit cu exponate, iar Pascal Lascelles s-a numărat printre ei. Unul dintre angajații lui Lascelles a adus altă statuie în locul celei care trebuia. Eu nu eram la galerie atunci, iar greșeala a fost imediat remediată, însă statuia a fost recunoscută de un academician cunoscut care a trecut întâmplător pe-acolo.

– Profesorul Schneider?

– Se pare că ți-ai făcut temele.

Căzusem de comun acord cu Alice să-i dau șansa lui Dalberg de a veni cu o explicație convingătoare. Tot ceea ce tocmai ne spusese avea logică.

– Vreau să spun ceva despre oamenii lui Lascelles. Se pare că știu să mă găsească oriunde m-aș duce.

– Lascelles investește în celulare, răspunse Dalberg fără să ezite. Dacă au numărul tău de telefon, atunci au și GPS-ul.

Am fost cuprins de un fior imediat ce mi-am dat seama cât de naiv fusesem, crezând că suntem în siguranță pentru că ne aflam undeva la țară, când, în realitate, eram ținte sigure și la vedere, exact cum eram chiar acum.

– În cazul ăsta, mai bine arunc cartela cât mai repede posibil.

– O decizie înțeleaptă, fu el de acord. Poate că nu mai este necesar dacă Lascelles a obținut deja ceea ce voia. Am senzația că momentul a fost ales de el.

– Momentul furtului *termei*? Sau ceea ce se întâmplă cu Alice?

Mi-am dat seama că nu o menționasem pe Alice până acum și nici nu spusesem unde eram. Ceream nu numai să găsesc un răspuns la întrebare, ci, chiar mai mult decât atât, să aflu cât de mult știa legat de locul în care eram și cu cine.

– Eu vorbeam de *termă*, fu replica lui imediată. Alice este prietena ta cercetătoare?

– Da.

– Dacă munca de cercetare pe care o face are vreo legătură cu asta, fără îndoială că prezintă interes.

– Ai vorbit mai devreme de moment. Ce-i cu urgența asta?

Se lăsă un moment de tăcere, apoi Dalberg vorbi din nou în telefon:

– Ai auzit vreodată de societatea Accademia del Cimento?

– Nu.

– Este o veche societate științifică de elită care datează din perioada lui Galileo, din care fac parte câștigători ai Premiului Nobel și alți distinși oameni de știință. Anual, se ține o ceremonie, urmată de o scurtă prezentare a unuia dintre membrii academiei. Lascelles îi finanțează de ani de zile în speranța că va sosi și ziua în care va putea ține o prezentare.

Eu și Alice ne-am privit unul pe celălalt. Deci asta era cauza situației prin care trecuse ea în ultimele săptămâni. Era adevărat că făcuse legătura între munca ei și termă, o legătură pe care nici Alice, nici eu nu o făcuserăm în ultimii cinci ani. În ceea ce o privea pe Alice, erau motive de confidențialitate profesională, pe care însuși Lascelles ținuse neapărat să fie respectate.

– Deci urmează să fie o adunare la Accademia del Cimento?

– Da.

– Lascelles este cel care va vorbi?

– Fără îndoială că va ține una dintre cele mai interesante prezentări din istoria organizației. Dacă va dovedi existența acestui *elixir al vieții*, indiferent sub ce formă este el, nu va exista o împuternicire mai mare ca a lor.

– Mai devreme ai spus că toată chestia asta este doar o teorie, i-am replicat eu lui Dalberg, numai că nu te afli în partea de lume care trebuie, ca să o poți dovedi. La care parte de lume te referi?

– Undeva în apropiere de Milano. Acolo este dusă statuia. Și tot acolo se ține întâlnirea anuală a membrilor societăţii Accademia del Cimento.

– Stareţul mi-a spus că trebuie să aduc statuia și terma înapoi la Mănăstirea Adăpostul Tigrului, am explicat eu.

– Și unde ești acum?

– În Irlanda.

Tăcu preț de câteva clipe bune înainte să vorbească din nou:

– Ești mai aproape decât am crezut eu. Dar va trebui să acționezi repede. Statuia urmează să aterizeze la Milano la prânz.

M-am uitat la ceas. Arăta trecut de 10.00.

– Când se ține cina la Accademia del Cimento?

– Diseară.

Capitolul 16

Imediat ce am ajuns la Dublin, ne-am cumpărat niște SIM-uri noi pentru telefoane, aruncându-le pe cele vechi imediat după ce am vorbit cu Dalberg. Ne-am grăbit apoi să ajungem la aeroport ca să prindem zborul către Milano în după-amiaza aceea. Am cumpărat bilete și, până să ne îmbarcăm, ne-a rămas timp să ne luăm haine curate.

I-am spus foarte clar lui Alice că nu era nevoie să vină cu mine, căci eu eram cel care trebuia să ducă la bun sfârșit misiunea dată de stareţ. Nu știam în ce mă băgam. Puteam fi într-un pericol chiar mai mare. Voiam însă ca măcar să pot confirma dacă teoria lui Dalberg era adevărată: dacă statuia lui Sangye Menla era adusă la reședința lui Pascal Lascelles din Italia, atunci aceasta era confirmarea faptului că el pusese furtul la cale, precum și toată violența care ne urmărise pe mine și pe Alice, culminând cu oroarea acestei dimineți.

Având în vedere că aflasem de ambiția lui Lascelles de a fi el cel care pune capăt procesului îmbătrânirii, de a fi el omul care stopează entropia, acest lucru îl va pune de asemenea în miezul a ceea ce se întâmplase cu Jack Bradshaw. Alice se întrebase dacă nu cumva cu câteva săptămâni înainte avusese acces la rezultate. Oare amânările și confuzia fuseseră pricinuite de presiunea pe care Lascelles o pusese pe Bradshaw, pentru a manipula rezultatele și descoperirile în scopul viziunii sale mărețe?

Alice era încă zguduită, nevenindu-i să creadă care erau rezultatele. Vorbise cu Jordan de dimineață. La puțin timp după ce l-am sunat pe Dalberg, luase legătura cu Jordan, care confirmase că fișierele erau exact așa cum le găsise în sistem. În

timpul conversației, intrase chiar în rețeaua ei și verificase în istoric. A confirmat că, odată ce studiul dublu orb fusese înlăturat, rezultatele nu fuseseră corupte, ci fuseseră salvate și protejate. Rezultatele erau cele adevărate.

Mai confirmase și că toate fișierele fuseseră descărcate manual de către intrusul cu glugă în noaptea în care permisul de acces al lui Bradshaw fusese furat. Lascelles era implicat. De ce, mai exact, căutase să fure descoperirile care oricum urmau să fie revelate era un mister deocamdată, exceptând poate cazul în care dorise să și le însușească pentru a se lăuda cu ele prietenilor lui de la Accademia del Cimento.

La aeroport, am așteptat în lounge ca Alice să se întoarcă de la baie, unde fusese să se împrospăteze. Încă mă mai gândeam la conversația cu Dalberg, la cât de bine făcuse Alice că insistase să-l sun, la metoda abilă de a mă convinge să dau acel telefon. Explicația lui Dalberg fusese foarte coerentă. Motivația lui Lascelles de a pune mâna pe *termă* avea sens, mai ales că era convins de valoarea pe care o avea.

Am fost uimit când am aflat de la Dalberg că Lascelles pusese la cale cel mai mare jaf de artă din istoria Bhutanului și cum, cu bani mulți și dovezi de plată falsificate, reușise să distragă atenția autorităților.

Era însă ceva care îmi tot revenea în minte, și anume ceea ce spusese Dalberg: „A făcut legătura într-un fel sau altul.” Și mai erau și întrebările lui despre longevitatea călugărilor de la Mănăstirea Adăpostul Tigrului, iar eu nu luasem niciodată acest subiect în considerare așa cum trebuia. Desigur, știam de vârsta înaintată a lui Lama Tsering cu mult timp înainte să-l întâlnesc. Nu aveam idei preconcepute legate de vârsta altor călugări pe care urma să-i întâlnesc la mănăstire, călugări care variau de la

novici și până la cei vârstnici, însă, fără îndoială, rezidenții ermitajului erau toți foarte în vârstă, deși nu arătau... am bănuit că asta era ideea. Poate că, din punct de vedere al anilor trăiți, erau bătrâni, dar felul în care se purtau și interacționau, lumina din ființa lor, prezența lor vibrantă erau atemporale. Nu mă gândeam la ei în acești termeni, tineri sau bătrâni, deoarece nu păreau bătrâni.

Alice reveni în lounge, împrospătată și determinată, purtând o bluză albastră și blugi. Cu părul ei blond pieptănat și aranjat, nu arăta deloc prin ceea ce trecuse în dimineața asta. Poate singurul semn era o ușoară umflătură în părțile laterale ale gurii.

– Mă tot gândesc la ce a spus Dalberg despre Lascelles, am zis eu când Alice se așeză pe scaun, lângă mine.

Ea dădu din cap:

– Se leagă cu ceea ce a spus stareţul.

– Deci, care-i faza cu OMS-ul?

– OMS publică în mod regulat rapoarte despre parametrii de sănătate din majoritatea țărilor.

– Dalberg a sugerat că populația monastică din Bhutan trăiește mulți ani.

Ea confirmă cu o mișcare a capului.

– Iar tu mi-ai spus înainte că Lascelles a plătit pentru a se face măsurători mai amănunțite. Alice își scotea deja telefonul din eșarfa gri de la gât.

– Durata de viață. Probabil că a văzut că erau mult mai în vârstă.

– Ai zis cumva ceva legat de suplimente pe bază de fier și vitamine?

– Acum știm ce plan are, spuse ea, deschizând o pagină web. Chestia cu vitaminele era probabil doar de fațadă.

– Cât de detaliate sunt rapoartele? am întrebat eu.

Arătă spre telefon.

– Exact asta vreau să aflu.

– Sunt publice?

– Unele, răspunse ea, navigând deja pe un website și tastând niște cuvinte.

Apoi, așteptând să se încarce pagina, zise:

– Hei, a fost de bine ce a spus Dalberg de scuter?

Am dat zâmbitor din cap. La sfârșitul conversației, Dalberg menționase că Dipesh îi spusese despre scuterul violet Mahindri pe care îl „împrumutasem” în Kathmandu. Unul dintre angajații săi îl găsise în Durbar Square, lângă o stupa. Găsind proprietarul cu ajutorul poliției şi folosindu-se de placa de înmatriculare, îi înapoiase scuterul și îl plătise pentru „deranj”.

– A fost factorul decisiv pentru mine, am recunoscut eu.

– M-am gândit eu, spuse ea, privind într-un tabel care apăru pe ecranul telefonului.

După câteva clipe, arătă spre un rând de cifre.

– Durata de viață a Bhutanului este mai mare decât cea din țările sale vecine, spuse ea.

– Vreun rezultat inferior celorlalte cifre?

– Nu apare niciunul aici. Oricum, populația e de 800 000 de locuitori.

Alice rulă pagina în jos până când găsi ce căuta și citi numele reprezentantei țării.

– O cunoști?

– De când am avut niște tranzacții de făcut, răspunse Alice apăsând linkul. Să vedem ce spune. Se ridică de pe scaun și se duse într-o zonă mai liniștită, lângă un stand cu ziare. Am urmărit-o vorbind la telefon, mergând înainte și-napoi și ținându-și telefonul cu o mână și mijlocul cu cealaltă.

Niște oameni se ridicară de pe scaunele lor, grăbindu-se spre poarta de îmbarcare, apoi se anunță oficial începutul îmbarcării. Aeronava nu era mare, așa că procesul de îmbarcare nu dură mult. Alice continuă să vorbească în timp ce oamenii se îmbarcau, neterminând conversația decât când nu mai rămase nimeni în lounge. Noi ne-am îmbarcat ultimii.

– A fost de folos? am întrebat eu, în timp ce ne îndreptam spre ușa avionului.

– Ai auzit vreodată de „vârful bhutanez”?

Nu auzisem.

– După cum am văzut, țara are o cifră ridicată a longevității. Se pare că longevitatea este caracteristică populației obișnuite, dar segmentul monastic ridică mult cifrele. Cu câțiva ani în urmă, un sponsor a plătit pentru a se face un recensământ detaliat și astfel s-a putut stabili trendul pe care îl numesc vârful bhutanez. Nu au putut să-mi dea numele sponsorului, spuse ea cu o privire nostimă.

– Sau informațiile pentru care a plătit?

– Acceptă finanțare externă, dar numai dacă informațiile pot fi dezvăluite oricui întreabă.

– Asta înseamnă că le putem vedea? am întrebat eu, ridicând din sprâncene.

Alice își atinse eșarfa.

– Sper să le primesc în câteva clipe.

– Ei cum explică vârful bhutanez?

– Prin integrare socială. Ei spun că este o variabilă mai eficientă decât dieta, mișcarea sau alți factori ai stilului de viață. Mănăstirile sunt comunități foarte strânse, în care oamenii au grijă unii de alții. Dar asta este doar o presupunere, nu e ceva la care au lucrat.

– Cei de la OMS nu sunt interesați să descopere elixirul vieții?

– Probabil că nu, răspunse Alice.

Când ne-am așezat la locurile noastre, Alice își scoase telefonul și își deschise e-mailul. Nu a fost nevoie să aștepte mult până să primească un e-mail cu o pagină de link de la persoana ei de contact de la OMS. Alice deschise linkul, apărând listate șapte mănăstiri – recensământul detaliat plătit de Lascelles. Am recunoscut numele mănăstirilor, care se întindeau din Vest, în valea Paro, prin Trongsa Dzong și până în centrul Bhutanului, dincolo de frumoasa vale Bumthang, în est.

Sub listă era un grafic care arăta durata vieții pentru cele șapte mănăstiri. Rezultatul de la Adăpostul Tigrului, sau Paro Taktsang, ieșea imediat în evidență, sărind de pe grafic. În comparație cu durata vieții – 70 spre 80 de ani – în cadrul altor mănăstiri, în condițiile în care durata vieții în Bhutan era de 70 de ani, la Adăpostul Tigrului era 93. Măsura care indica Paro Taktsang spulbera pur și simplu toate celelalte rezultate.

– Ditamai vârful, am spus eu, uitându-ne la graficul de pe ecranul telefonului.

– Femeia a spus că era o mănăstire cu rezultate mult mai bune decât rezultatele celorlalte. Nu-și amintea numele, mai ales că nu se mai uitase pe listă de ani de zile.

Pagina, pe care Alice o rula în jos, afișa eșantioanele pentru fiecare mănăstire în parte. Adăpostul Tigrului raporta 150.

– Sunt surprinsă că încap atât de mulți pe o stâncă, spuse ea.

– Înghesuială mare.

– Chiar și așa, nu este un eșantion suficient de mare ca să fie semnificativ. Trebuie să fie mult mai mare.

Știam că reflecta la propria cercetare.

– 1 000? am întrebat eu încet.

Mă privi în ochi cu o expresie tristă.

– Cred că de-asta te finanța Lascelles.

Alice încuviință din cap.

– Deștept. Știa despre asta, spuse ea agitând telefonul în mână. Niciunul dintre noi nu a știut, lucru care mă face să mă întreb: ce altceva mai știe?

Imediat ce am aterizat pe Aeroportul Milano- Malpensa, ne-am dus la închirieri auto. Eu m-am ocupat de acte, în timp ce Alice îl sună pe Dalberg, care îi spuse că statuia lui Sangye Menla ajunsese la Milano, iar containerul fusese descărcat din avion. Dalberg era de părere că Lascelles aranjase să fie transportată cât mai repede posibil, având în vedere valoarea statuii. Lascelles dispunea de mijloace și probabil că avea prieteni în funcții înalte. Trebuia să acționăm imediat.

În curând, ne aflam pe drumul care ducea spre reședința lui Lascelles – o vilă pe malul Lacului Como în Cernobbio. Conform aplicației de pe telefon, aveam să ajungem acolo într-o oră.

Mergeam repede pe autostradă, fără vreun plan concret și fără să știm ce anume se va întâmpla odată ajunși la destinație. Ne gândeam ca măcar să găsim un loc de unde puteam fi cu ochii pe casa lui Lascelles. Astfel, puteam observa dacă se făcea vreo livrare.

Chiar și acest modest obiectiv a fost mai greu de realizat decât ne-am imaginat. Am ajuns la Lacul Como după-amiază.

Era o zi superbă, cu un cer fără nori. Rânduri întregi de case cu grădinile lor perfect îngrijite se întindeau pe marginea lacului ca scaunele într-o sală de cinematograf. Reședința lui Lascelles, o superbă vilă de trei etaje cu fața direct spre lac, avea un drum public de acces care șerpuia în jurul perimetrului proprietății și care era atât de îngust, încât de-abia era loc pentru o singură bandă pe sens. Un zid înalt proteja vila la stradă, singurul acces în interior fiind prin porțile oțelite. În interior era o curte pietruită, care ducea spre o intrare impunătoare sub un portic cu coloane. Pe partea stângă erau garaje, iar pe dreapta se afla o seră mare.

Nu aveam loc să parchez mașina pe marginea şoselei și, în același timp, să supraveghez discret. Singura cale de a vedea cine vine și cine pleacă era să fiu chiar lângă porți, ceea ce mă expunea cu totul.

– Se pare că nu e nimeni, spuse Alice când ne-am apropiat de vilă.

Ferestrele de fronton care dădeau spre lac erau închise. Gazonul era îngrijit. Curtea pietruită era imaculată, fără frunze căzute pe jos. În casă nu părea să fie cineva.

De cealaltă parte a drumului era o grădină aparținând unei reședințe la fel de impresionante, dar nelocuite de pe colină. Trecând de casa lui Lascelles, am mai mers puțin și apoi am ajuns la un parc înfrunzit care dădea spre apă. Ne-am lăsat mașina acolo și ne-am întors pe jos până la grădina de vizavi.

În afară de un gard nu foarte înalt din fier forjat, nu era nimic care să ne împiedice să intrăm. Ne-am dus în grădină, intrând printr-un loc care nu era surprins de eventualele camere de supraveghere pe care Lascelles le-ar fi putut avea montate în jurul casei sale. Am luat-o prin spatele unui gard viu de hibiscus, care se afla chiar față-n față cu poarta proprietății lui

Lascelles, oferindu- ne astfel o poziţie avantajoasă. Nu știam cât timp urma să supraveghem casa lui Lascelles – poate chiar tot restul zilei.

Se nimeri să nu fie nevoie să așteptăm mult. La nici patruzeci de minute de când sosiserăm, o dubă Mercedes Benz Sprinter, fără numere, de culoare albă, încetini când se apropie de casă. Am văzut că a semnalizat, apoi a intrat pe alee.

Din mașină coborî un curier în pantaloni închiși la culoare și cămașă albă, care se apropie de o consolă metalică în stânga porților și apăsă pe buton. Când nu primi răspuns imediat, își încrucișă brațele și se uită distras în jur. Se duse la mașină și atinse roata din față cu degetul de la picior. Își verifică ceasul, apoi reveni la interfon, apăsând din nou pe buton.

De data asta, când nu primi niciun răspuns, își scoase telefonul din buzunar, apoi și-l duse la ureche, începând să vorbească într-o italiană cursivă și gesticulând frustrat în direcția casei din fața lui.

Când termină de vorbit, își puse din nou telefonul în buzunar și se apropie încă o dată de interfon. De data asta, ținu apăsat pe buton foarte mult timp, înainte de a-l lovi plin de exasperare.

După mult timp, ușa de la intrare se deschise, iar o femeie în uniformă albastră de menajeră privi din întuneric în lumina strălucitoare a dupăamiezii. Era înaltă, cu chipul îngust și ascuțit, iar părul încărunțit îi era prins în coc. După un schimb rapid, intră în casă și închise din nou ușa. Șoferul se întoarse la mașină și închise portiera cu zgomot.

Câteva clipe mai târziu, poarta se deschise.

Din spatele gardului viu de hibiscus, Alice și cu mine l-am privit pe șofer conducând mașina spre casă și parcând paralel

cu aceasta. Îngrijitoarea apăru în seră, descuind niște uși franţuzeşti. L-am auzit pe șofer deschizând portiera și scoțând o cutie din dubă.

– Mergem? am gesticulat eu repezit spre casă, sub impulsul momentului.

Ce risc putea exista din partea unei îngrijitoare în vârstă? Am bănuit că eventualele alarme erau acum dezactivate.

Alice aprobă din cap.

Imediat ne-am strecurat pe lângă gardul viu de hibiscus, apoi pe lângă gardul din fier forjat, şi am traversat drumul.

Porțile începeau deja să se închidă. L-am văzut pe șofer cărând o cutie care era chiar de mărimea statuii lui Sangye Menla. Mergea în spatele menajerei, traversând un gazon și intrând în seră.

I-am urmat.

Înăuntru, am fost izbiți de un val de căldură sufocantă, dar am continuat să mergem, trecând printr-o încăpere cu canapele mari și covoare persane. Mergând înainte prin interiorul întunecat, am ajuns în hol, de unde deschisese ușa menajera. Chiar și cu draperiile trase se putea observa că era un spațiu absolut spectaculos, cu marmură și scară interioară, cu o masă pe care se afla o vază mare – fără flori în ea – și oglinzi uriașe pe fiecare perete, în care ne reflectam în timp ce pășeam prin acel semiîntuneric.

După hol urma o sufragerie mare, cu uși cu arcade care dădeau spre pitoreasca privelişte a lacului. De-a lungul camerei era o masă mare la care se puteau așeza cel puțin treizeci de persoane, cu scaune ornamentate de-o parte și de alta. Din tavan erau suspendate trei candelabre uriașe din cristal.

Ne-am ghemuit în spatele mesei, continuând să ne mișcăm. Auzeam vocile menajerei și ale curierului venind de undeva din apropiere. Poate chiar din camera alăturată? Alice și cu mine neam târât sub masă, între scaune, gândindu-ne – sperând, de fapt – că nu aveau cum să ne vadă acolo.

Am auzit replici scurte în italiană. Curierul părea să ceară indicații.

Părea că era o neînțelegere între cei doi, de parcă menajera aștepta ceva neanticipat.

Din cameră se auziră sunete înăbușite. Menajera repeta ceva pe un ton tăios. După o pauză răsună un zgomot puternic, apoi, după un schimb scurt de replici, se auziră pași, semn că cei doi se întorceau în sufragerie.

Le-am observat picioarele, întâi ale menajerei, apoi ale curierului, care trecură mai departe. Sunetul pașilor care se retrăgeau reverberă în hol. La scurt timp, îngrijitoarea se întoarse, singură de data aceasta, mormăind supărată și făcându-și de lucru în camera alăturată, ca mai apoi pașii ei să se îndepărteze și să nu se mai audă. La ceva timp după aceea, am auzit o ușă închizându-se cu putere.

Am așteptat în tăcere mult timp, apoi ne-am târât de sub masă și dintre scaune, ne-am ridicat și, pe cât de tăcuți posibil, ne-am îndreptat în direcția în care fusese dusă cutia.

Următoarea ușă se deschidea către o încăpere care nu se asemăna cu niciun fel de cameră pe care ți-ai putea-o imagina într-o vilă italiană. Era chiar mai spațioasă decât sufrageria, înălțându-se până la etajul al doilea, cu un tavan ca o cupolă, cu *thangka* pe pereții care dădeau spre Lacul Como. În capătul opus era un altar pe care se aflau înșirate magnifice statui ale lui Buddha. De la covorul țesut manual și până la draperiile din

brocart, fiecare suprafață era decorată cu motive complexe – cele opt obiecte de bun augur din budismul tibetan, simboluri mantrice și alte embleme vechi din India și din Himalaya. Nu era de neașteptat să vedem un astfel de loc într-una dintre cele mai frumoase regiuni din Italia, căci mi-am adus aminte de ceea ce spusese Dalberg despre Lascelles: „Are gusturi impecabile și mijloace să intre în posesia artefactelor, chiar și când nu sunt de vânzare.”

Am privit fiecare obiect pe rând. Era o decorațiune murală cu Avalokiteshvara, cel cu 1 000 de brațe, alături de Tara cea Verde, protectoarea, o uriașă *thangka* reprezentând Roata Vieții, iar în mijlocul altarului era statuia lui Shakyamuni Buddha, din aur de 24 de carate, împodobită cu rubine, smaralde și diamante. Lângă ea se afla Manjushri, Bodhisattva Marii Înțelepciuni, care fusese furată din Kurjey Lhakhang, statuie despre care citisem într-un articol on-line și pe care o zărise profesorul Karl Schneider, înainte ca aceasta să dispară în mod misterios.

Verificând lista cu statui și *thangka* furate din Bhutan, am înțeles de ce acest spațiu era atât de nelalocul lui. Poate că intenția fusese de omagiu adus templelor budiste tibetane, o celebrare a înțelepciunii și compasiunii, aduse în timp sub forma acestei expresii absolute de către maeștri și urmașii lor, începând chiar de pe vremea lui Shakyamuni Buddha, dar în realitate, era o corupție a tot ceea ce reprezenta budismul. *Thangka* și statuile erau printre cele mai frumoase din câte au fost create vreodată, dar erau furate. Acest loc nu avea nimic din ceea ce descrisese odată un profesor ca fiind „laptele și mierea unei energii devoționale”, de tipul pe care o simți ca o forță palpabilă chiar și în cel mai umil altar din Himalaya. Aici simțeai mai degrabă că pășeai într-un muzeu, cu fiecare obiect

prezentat imaculat, dar, smuls din contextul căruia ar fi trebuit să-i aparțină, în loc să fie parte dintr-o experiență vie a transcendenței, rămânea într-un fel de stază.

– Sunt toate aici, i-am șoptit eu lui Alice.

– Furate?

Am dat din cap.

Nevenindu-ne a crede ceea ce vedeam, în timp ce ne uitam prin cameră, am observat amândoi în același timp statuia lui Sangye Menla. Așezată pe un soclu turcoaz din stânga altarului, ne-am simțit pe loc conectați.

Ne-am îndreptat spre ea de parcă eram atrași de prezența ei. Stând chiar lângă statuie, mi-am amintit de cât timp făcea parte din Mănăstirea Adăpostul Tigrului, de toți acei ani de când Lama Tsering o scosese din Tibet, de impactul prezenței sale asupra mănăstirii și a celor din ea, de *terma* veche de mai bine de 1000 de ani care fusese în interiorul ei.

– Ar trebui să-i spunem lui Dalberg, am zis eu.

– Încă mai am numărul lui telefon, spuse Alice și își scoase telefonul din eșarfă, fotografiind statuia.

Mai făcu poze și celorlalte thangka și statui, atașându-le mesajului pe care apoi i-l trimise lui Dalberg.

– Și acum? întrebă ea în șoaptă, punându-și telefonul la loc în eșarfă.

– Scoatem statuia de aici.

În după-amiaza caldă, peste vila în care nu era nimeni se așternu tăcerea. Privind afară pe fereastră, Lacul Como arăta liniștit ca un peisaj dintr-o pictură.

– Cum? mă întrebă ea, privindu-mă în ochi.

– Pe ușa din față, am răspuns eu arătând cu capul în direcția din care veniserăm. Probabil că acolo vom găsi panoul de

control al porții.

Ne-am întors la statuia lui Sangye Menla, am întins mâna și, pentru un moment, am ridicat-o de pe soclu. Se auzi un „clinc” puternic când din mâinile lui Budha căzu bolul de nectar, rostogolindu-i-se în deschizătura cotului.

– Ține tu bolul, ca să iau eu statuia.

– Ești sigur? întrebă Alice agitată, înghițind greu.

Dintr-odată, am auzit țipete furioase în spatele nostru. Ne-am întors. Doi oameni de pază masivi alergau spre noi, iar unul dintre ei scoase un pistol. Am înghețat.

Capitolul 17

Deodată, am fost trântiţi la pământ şi percheziţionaţi. Unul dintre bărbaţi îmi smulse telefonul, portofelul şi cheile din buzunar. Celălalt o percheziţionă pe Alice. Îi înşfăcă geanta şi îi goli conţinutul pe covor. Fiind ţintuit jos, lângă piciorul ei, nu-i puteam zări chipul.

Cum intraseră? Oare fuseseră în casă în tot acest timp? Unul dintre ei apăsă brutal cu călcâiul între umerii mei. Celălalt, după ce scotoci prin lucrurile lui Alice, se dădu la o parte. Am auzit un scurt schimb de replici în italiană, apoi, după o pauză, un altul.

După aceea, am fost lovit în picioare. Privind în sus, un bărbat masiv, brunet, cu ochi ameninţători şi o mustaţă lucioasă îmi făcea semn să mă ridic. Şi asta am şi făcut. Mi-a şi prins braţele la spate şi mi le-a încătuşat. Lângă mine, celălalt paznic, un bărbat în vârstă cu cap chel şi o cicatrice pe tot obrazul drept o ridica în picioare cu forța pe Alice, punându-i și ei cătușe. Alice gemu de durere.

Împingându-ne departe de altar, în sufragerie, traseră două scaune de la masă, ne îmbrânciră pe ele, iar în câteva clipe, ne încătuşară şi gleznele.

– Nu puteţi face asta! izbucni Alice. Nu ne puteţi pune cătuşe...

– *Silenzio*! îi strigă direct în faţă cel care era mai în vârstă.

M-a surprins izbucnirea bruscă a lui Alice, pe al cărei chip puteam citi chinul.

Aşezându-ne pe amândoi aproape de masă, bărbatul mai tânăr ne legă picioarele încătuşate de picioarele de la scaun, aşa că ne era imposibil să ne mişcăm.

Paznicul mai în vârstă dădu un telefon. După o scurtă convorbire, își puse telefonul pe masă, folosind geanta lui Alice ca să-l aşeze în aşa fel încât să fim cu fața la ecran.

Eu şi Alice ne-am privit reciproc. Nu putea fi decât o singură persoană pe care o cunoșteau cei doi bărbați și care avea interes să vorbească cu noi în acel moment. Aceeaşi persoană pe care, în mod paradoxal, o sunaserăm aseară, sperând să ne vină în ajutor.

Era oare posibil să ni se dezvăluie, în timp ce eram încătuşaţi de scaunele din propria sufragerie? Şi dacă da, ce altceva mai avea de gând să facă? Imaginile cu Alice legată de mâini și de picioare în livadă, în zorii zilei, îmi bântuiau mintea. Lama Tsering, mort pe lespedea templului. Chipul lui Bradshaw în timp ce zăcea pe spatul de spital. Cei doi huligani din Irlanda – cel înalt şi chelios, cu o tarantulă tatuată, făcându-mi semn că eram un om mort.

Era ciudat și anormal ca o persoană cu o asemenea inteligenţă şi gusturi rafinate, care se prosterna dinaintea celor mai realizaţi maeştri himalayeni, să nu aibă remuşcări să angajeze huligani înarmaţi ca să schilodească şi omoare oameni. Chiar era adevărat?

După câteva clipe, apăru și el. Un aristocrat cu înfăţişare distinsă, cu părul argintiu pieptănat imaculat. Buze senzuale care sugerau dezaprobare. Ochii lui albaştri ne priveau prin ochelarii cu rame aurii, cu un amestec de curiozitate şi dezgust. Îmbrăcat în cămașă albă și sacou negru, ne privi ca pe nişte specimene, apoi zise:

– Deci aşa îmi răsplătiţi amabilitatea?

Vocea îi era profundă şi cu cadenţe franţuzeşti.

– Intrând prin efracție în casa mea?

Pentru o vreme, am stat în tăcere, înainte ca Alice să răspundă:

– Amabilitate?

Lascelles își încreți buzele, dispreţuitor.

– În toţi aceşti ani am plătit pentru program. Milioane şi milioane de euro. Niciodată vreo ezitare. Şi care este răsplata mea?

Se aplecă înainte spre ecran, chipul fiindu-i plin de animozitate.

– Un eşec colosal! se răsti el. Mă aşteptam la mai mult de la tine, dr. Weisenstein. Supervizorul tău, dr. Bradshaw, este un administrator truditor. Un neghiob sârguincios. Tu, pe de altă parte, promiteai excelenţă. E păcat că metodologia ta a fost atât de greşită. Ce dezastru!

– De ce ai continuat să finanţezi programul, dacă a fost atât de eronat? îi replică cu tărie Alice.

Lascelles o ignoră.

– Incompetenţa ta a fost cea mai mare dezamăgire a mea, continuă el. Nu ai idee cât de importantă a fost cercetarea mea în realizarea marelui ideal.

– Cercetarea *ta*?

Lascelles se strâmbă cu dispreț.

– Numai eu am viziunea. Principala mea preocupare a fost să înţeleg şi rigoarea ştiinţifică, şi spiritualitatea ezoterică, și analiza, şi intuiţia, și ce e contemporan, şi ce e vechi. Eu singur am fost capabil să ghicesc ce e în fața ochilor celorlalţi – şi totuşi, nu reuşesc să vadă. Ei întrevăd doar fragmente. Surprind doar sclipiri ale propriei lor realităţi la scară mică, când, de fapt, e necesară o perspectivă panoramică. Imaginea completă. Cine altcineva vede asta, ei?

Fără ezitare, am replicat:

– Cunosc mai multe persoane de genul ăsta.

– Tu, zise el ironic. Şi bătrânii tăi lama. Or fi posesorii unei anume înţelepciuni. Dar ce fac cu ea? O ascund! O păstrează pentru ei înşişi! Se strecoară ca nişte cârtiţe prin cavernele şi culoarele lor întunecoase, o tăinuiesc, o țin doar pentru iniţiaţi. Ce știu ei despre comercializarea unei idei? De scoaterea ei pe piaţă? Despre răspândirea ei la nivel global? E dincolo de ei şi de căile lor înguste.

– De aceea au ghidat-o pe Alice în cercetarea ei, am răspuns eu. Şi m-au pregătit pe mine. Nu ai nicidecum o viziune originală. Marele tău plan este furat, întocmai ca obiectele de vizavi, am spus eu arătând cu bărbia spre ele.

– Destul! bătu Lascelles în birou. Ar fi trebuit să vă împuşc ca pe nişte câini în dimineaţa asta, își pierdu el controlul. Nu e o greşeală pe care ar trebui s-o repetăm.

Împingându-se înapoi, ne privi pe amândoi cu dispreţ.

– Ceea ce am adunat la Lacul Como este o comoară extraordinară de artă himalayană. Scopul acestor *thangka* şi statui este de a edifica, de a inspira, de a ne înălţa privirea către o viziune mai largă. În ciuda inspiraţiei, ce bine au făcut budiştii himalayeni lumii? Ce au făcut ei vreodată pentru umanitate? Ce dar au oferit umanităţii? Nu merită o asemenea artă. Eu, pe de altă parte, am fost inspirat să ofer umanităţii alchimia după care aceasta a tânjit mereu. Elixirul vieţii, nectarul imortalităţii. Promisiunea tinereţii veşnice. Nu vreun cocktail cosmetic, ci mult mai subtil de atât. Un cod secret. O vibraţie specifică care transformă la nivel atomic.

Scoase din buzunar *terma* metalică, care îmi fusese smulsă de la gât în Irlanda.

– Voi împărtăşi conţinutul ei mai târziu cu un grup interesant de persoane. Fără îndoială că va fi o seară pe care toată lumea şi-o va aminti pentru motivele potrivite.

Făcu o pauză, îmbujorat de triumful anticipat al serii, pentru ca mai apoi pe chip să i se citească mânia.

– Sperasem să împărtăşesc şi rezultatele cercetării mele, dar mulţumită gafei tale – se uită el aspru la Alice – asta nu va mai fi posibil. Şi totuşi – își strecură el cilindrul metalic printre degete –, am ceva date solide care îmi sprijină teza şi revelaţia acesteia va fi însoţită de... un anume teatru.

– Nu te preocupă faptul că o *termă* ar trebui să fie revelată doar în cele mai favorabile circumstanţe? am întrebat eu.

Lascelles mă privi o vreme dispreţuitor, apoi râse sec.

– Chiar te-ai molipsit cu lamaism, nu e aşa? Toate rugile şi ritualurile lor nesfârşite. Ce poate fi mai favorabil decât o reuniune în cadrul societăţii Accademia del Cimento, una dintre cele mai alese întruniri ştiinţifice din lume?

Se opri şi privi spre camera telefonului multă vreme.

– Între timp, voi doi îmi creați o altă problemă. Nu vă pot face să dispăreţi când sunt atâtea dovezi că aţi fost aproape de casa mea.

Își înclină capul şi ne privi în tăcere pentru o vreme.

– În fiecare anotimp, e câte un accident tragic pe lac, ridică el din umeri. Un cuplu fără experienţă ar putea face o excursie romantică cu o barcă într-o seară şi ar putea da de necaz. E un lac aşa de mare. Doar dacă nu sunt nişte excelenţi înotători, ridică el din umeri. E posibil ce e mai rău. Se instalează oboseala. Plămânii se umplu cu apă. Moarte prin înec. Nu că voi aţi şti ceva despre asta. Vedeţi voi, veţi fi adormiţi. Doamna Pacchiana vă va trimite la plimbare, tot aşa cum le-a curmat

zilele dragilor ei ogari. E foarte pricepută la asta. Este chiar expertă în eutanasiere. O doză mare de Pentobarbital vă va adormi pe amândoi, fără să vă mai treziți deloc. Apoi, veți face o ultimă călătorie pe lac.

Am observat mișcare în spatele nostru și am văzut-o pe menajeră apropiindu-se cu o sticlă şi o seringă în mână. În timp ce păşea pe covor, ochii i se aţintiră asupra noastră, ca asupra unei prăzi.

– Ştiţi, desigur, că termenul „suflet” vine din saxona veche. Înseamnă „venind din şi întorcându- se la lacul sfânt”. Potrivit, nu credeţi, date fiind circumstanţele?

Un paznic vorbea în italiană.

– N-o să te lăsăm să scapi nepedepsit pentru tot ce ai furat din Bhutan, zise Alice cu o voce glacială.

Lascelles ne privi sfidător.

– *Buona notte*, zise el rece.

Apoi dădu instrucţiuni în italiană. Paznicul în vârstă își luă telefonul înapoi, răspunzând la instrucţiunile lui Lascelles, iar menajera dădu din cap în timp ce urmărea conversaţia.

Când apelul se încheie, paznicul băgă telefonul în buzunar. El şi colegul său se îndreptară spre Alice. Menajera ţinea sticla cu gura în jos şi introducea o măsură în seringă. Unul dintre cei doi bărbați o apucă pe Alice de umeri. Celălalt îi ţinea braţul drept nemișcat. Pentru că unul dintre bărbaţi stătea chiar lângă ea, doar ce am apucat să o întrezăresc pe menajeră apăsând acul în carnea lui Alice, golind lent conţinutul seringii în braţ.

Cei doi bărbaţi se îndepărtară de Alice, în timp ce ea se întoarse și mă privi în ochi. Brusc, am simţit că mă ridic deasupra trupului meu, şi ea la fel, şi eram împreună, privind în jos la evenimentele care se derulau. Ce să ne spunem unul

altuia în asemenea circumstanţe? Ce se întâmplase în ultimele zile fusese aşa de intens, încât nu avusesem timpul şi oportunitatea de a împărtăşi ceea ce conta cu adevărat. Atât de multă emoţie care rămăsese neexprimată.

Mai mult decât orice altceva, am simţit acum angoasa unei mame care nu avea să-şi mai revadă fiul. Dorinţa de a-şi proteja copilul şi de a avea grijă de el. O dragoste atât de puternică, încât nicio altă emoţie nu se putea compara cu asta. Niciuna dintre realizările ei profesionale nu conta acum. Toate astea erau lăsate în urmă, ca o haină aruncată pe jos.

Nu am dat glas trăirilor mele, dar, în același timp, eram acum mai conștient ca niciodată de cât de mult sperasem să fiu cu Alice. Cât de mult îmi doream să o păstrez în inima mea. Călătoria noastră prin această viaţă fusese extraordinară. Privind înapoi în timp, aşa cum era posibil în această stare, am recunoscut că asta nu se întâmpla pentru prima oară. Încă de la începutul timpului, vieţile noastre şi cele ale profesorilor şi ghizilor noştri se întrepătrunseseră, precum firele colorate dintr-o tapiţerie vastă.

Conştient deopotrivă de trecutul şi prezentul realităţii însufleţite a vieţilor noastre, precum şi de fragilitatea lor, tot aşa cum ştiam şi înţelegeam emoţiile lui Alice, în această stare curioasă am realizat brusc că şi ea le ştia pe ale mele. Nu era nevoie de cuvinte, a căror limitare le făcea superflue. Susţinându-ne privirea unul altuia, aflându-ne unul lângă altul, într-un fel diferit eram armonizaţi ca niciodată înainte. Ne înţelegeam în profunzime unul pe altul. În ciuda trecerii timpului în lumea pământeană, pentru o clipă am împărţit o realitate diferită în care nu existau secunde şi minute, unde eram într-o completă înţelegere.

Capul lui Alice îi căzu în faţă. Pleoapele îi păreau grele. Rosti doar trei cuvinte: „Vremea pentru practică”.

Chiar când menajera se îndepărtă de victima ei, o parte din mine simţea o satisfacţie curioasă. Alice îşi reamintea procesul morţii, cele opt stadii ale conştiinţei normale prin lumina clară, pe care budiştii tibetani le repetau şi repetau în meditaţie. Pregătindu-se pentru oportunitatea care se lăsa aşteptată de toţi cei care o recunoşteau, de a atinge eliberarea din ciclul nesfârşit al morţii şi vieţii. O oportunitate care apărea o dată în viaţă – şi care îi era acum la îndemână.

Chiar în clipa în care menajera se pregătea să scoată sticla de Pentobarbital din buzunar, se auziră sirenele. Erau multe și din ce în ce mai aproape de reședința lui Lascelles.

Cei doi bărbați îmi dădură drumul imediat la braț și o zbughiră din cameră, în vreme ce menajera o privi pe Alice, care zăcea leșinată, cu ochii măriți de groază. Își scoase sticla din buzunar, o ținu dreaptă și încercă să bage acul seringii în ea, însă, agitată peste măsură din pricina sirenelor care se auzeau încă și mai aproape, o scăpă din mâini. Sticla se lovi de piciorul mesei și se sparse. Dându-și seama că era la ananghie, menajera ieși val-vârtej din cameră.

Am încercat să număr sirenele. Părea ca şi cum erau cel puţin trei, care sunau atât de tare, încât probabil că se aflau la poarta principală. Am stat, așteptând ca salvatorii să-şi facă apariţia în orice clipă, dorindu-mi ca sistemul lui Alice să încetinească, iar substanța injectată să-și facă efectul cât mai târziu posibil. Sirenele continuară să se audă în afara clădirii, însă nu veni nimeni în ajutorul lui Alice.

– Alice, eşti aici cu mine?

A trebuit să urlu ca să fiu auzit în tot acel vacarm. Nu părea să răspundă în vreun fel. Nu dădea vreun semn că ar fi conştientă.

Fiecare secundă o ţinea captivă pe Alice într-o stare dincolo de recuperare. Nu aveam nicio cunoştinţă despre barbiturice, dar văzusem dozajul măsurat în seringă de către menajeră. Era destul de mare.

Încercând să mă ridic, cu picioarele încătuşate şi legate de scaun, mi-am dat seama că mi-era imposibil să mă deplasez. Scaunul era bine capitonat şi greoi. Era ca şi cum duceam o mare scoică în spate.

M-am gândit la securitatea din jurul vilei. La poarta de oțel. La zidul înalt. Fără îndoială că Lascelles avea cea mai bună protecţie. Cum să pătrundă poliţia? Erau însoţiţi şi de o ambulanţă? Era urgent ca Alice să fie dusă la spital, dacă avea vreo şansă.

Nu îi eram de niciun folos stând aici. În zgomotul asurzitor de sirene şi folosindu-mă de forța picioarelor, mi-am adunat toată puterea ca să mă sprijin în piciorul drept al scaunului, împingând şi smulgând, încercând să-l rup.

Dacă reușeam să străbat livingul şi holul, poate că găseam o poartă de control. Uşa de la intrare era unde apăruse mai devreme menajera. Nu ştiam dacă avea vreo telecomandă de la poartă la ea. Sau dacă era vreun panou de control pe hol.

Eram disperat să ajung acolo.

Afară, zgomotul devenea şi mai puternic. Oare câte mașini erau? Probabil că drumul era complet blocat, am gândit eu, privind în sus. Dacă exceptam zgomotul de afară, după-amiaza târzie era liniștită. Prin ferestrele serei, pajiştea verde, lacul albastru şi cerul adânc erau în tăcere totală.

În ceea ce privea piciorul scaunului, făceam progrese, căci începea să se mişte; cât despre mine, încercam să ignor sfoara și cătușele din jurul gleznelor. Piciorul scaunului se clătina acum. Dacă mai împingeam de câteva ori, reușeam să-l smulg de tot și să mă eliberez.

Am reuşit să fac exact asta. Lemnul a crăpat în cele din urmă şi piciorul scaunului s-a rotit pe covor. Cu piciorul drept eliberat, am fost capabil curând să-mi alunec piciorul din cealaltă parte.

M-am aşezat în genunchi, apoi m-am ridicat în picioare. Tot mai aveam mâinile încătușate la spate, dar măcar eram liber să merg direct în hol. Numai că nu am făcut asta. Fără niciun motiv aparent, m-am străduit să-mi menţin echilibrul. M-am împleticit într-o parte. Am căzut și m-am lovit cu capul exact pe partea unde huliganul lui Lascelles mă lovise cu patul pistolului.

Se învârtea totul cu mine.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că un poliţist a îngenuncheat lângă mine, încercând să-mi scoată cătuşele de la încheieturi.

Afară, era un concert de sirene.

– Alice! am strigat eu.

În starea de năuceală în care mă aflam, m-am gândit că trebuie să-i îndrum spre cine avea nevoie cu adevărat de ajutor.

– *Si, si*.

– Ajutaţi-o pe Alice!

Unul dintre poliţişti încă mă ţinea de încheieturi, în timp ce celălalt se muncea lângă el. Se auzi un pocnet metalic şi mâinile mi-au fost deodată eliberate. În mod automat, le-am tras în faţă,

simţind un şuvoi cald de sânge în muşchii din braţele superioare.

În timpul agitaţiei, din mulțime apăru un chip cu mustață.

– Eşti Matt Lester?

– Da.

– Sunt Marchetti, şeful poliţiei.

– Cum se simte Alice?

– O eliberăm acum. Este inconştientă.

– I-au injectat o doză mare de sedativ. Pentobarbital.

Polițiștii făcură câțiva pași, îndepărtându-se de locul unde mă aflam pe covor.

– E o echipă de medici, privi Marchetti în spatele meu.

M-am ridicat să privesc în jur.

Poliţiştii încercau să mă convingă să rămân unde eram.

– Am chemat un doctor să te verifice, zise Marchetti.

Nu aveam să stau pur şi simplu până nu aflam ce i se întâmpla lui Alice.

– Sunt bine, serios vorbesc, am zis, ridicându- mă în picioare şi întorcându-mă.

Poliţiştii o eliberaseră deja pe Alice din scaun. Ajutau un echipaj medical să o ridice pe o targă. Trupul îi era moale ca o păpuşă de cârpă. Un paramedic o învelea cu pături călduroase, în timp ce echipajul o transporta spre hol.

Poliţiştii îmi tăiau cătuşele de la glezne şi încheieturi. Unul dintre ei îşi pusese braţul în jurul umerilor mei ca să mă sprijine.

Marchetti, un bărbat înalt, masiv, arătând a șef de poliție din cap până-n picioare, mă studia cu atenţie. Uşa de la intrare se deschise pentru a se face loc brancardierului. Afară era un haos

de vehicule de urgenţă – mai multe maşini de poliţie şi o ambulanţă.

– O să fie bine? am întrebat un paramedic, în timp ce-l urmăream pe brancardier, un bărbat între două vârste, cu piele palidă şi ochi pătrunzători.

– Nu ştim cât de mult a afectat-o drogul. Trebuie să facem teste.

Nu era promiţător.

Străbătând holul şi privind afară, am văzut că porţile masive de oţel fuseseră tăiate. De asta le luase atât de mult poliţiştilor.

Întorcându-mă spre Marchetti, care era lângă mine, am zis:

– Încercam să ajung la uşa de la intrare ca să deschid poarta.

El dădu din cap aprobator.

– Mergem cu Alice la spital? am întrebat eu, în timp ce priveam cum echipajul medical împingea repede targa spre ambulanţă.

– Mergem după ea, încuviinţă el. E pe mâini bune. Înainte să plecăm, poate îmi răspunzi la o întrebare?

Probabil că mi se citea pe chip confuzia.

– Am cercetat acuzaţiile unui furt de artă grav, mă fixă el cu o expresie care era deopotrivă hotărâtă şi curios de preocupată. Am fost alertat de asta prima dată acum mai bine de zece ani.

– De către Grayson Dalberg? am întrebat eu.

– Nu pot nici confirma, nici nega, aprobă el din cap, limbajul său nonverbal fiind foarte edificator. Interpolul are o listă cu obiecte de mare valoare care au fost furate. Dificultatea... mea a fost să am acces la această proprietate fără un mandat. Având de-a face cu un individ extrem de bogat, cu relaţii înalte, a fost imposibil.

I-am observat frustrarea și, punând-o cap la cap cu apelul pentru ajutor, mi-am dat brusc seama de ocazia care i se ivise pe neașteptate după zece ani în care fusese împiedicat să intre în vila lui Lascelles.

Din hol, am văzut cum o băgau pe Alice în ambulanţă. Doi membri ai echipajului medical au urcat lângă ea, apoi au închis ușile.

Mi-am amintit ultimul lucru pe care ea i-l spusese lui Lacelles: „N-o să te lăsăm să scapi nepedepsit pentru tot ce ai furat din Bhutan.”

Puteam să merg după ea la spital. Marchetti nu mă putea împiedica cu nimic. Dar ce aveam să fac odată ajuns acolo? Nu-mi rămânea decât să stau în sala de aşteptare, plimbându-mă în lung şi-n lat, umplându-mi timpul. Între timp, dacă aveam să profit de ultimele cuvinte ale lui Alice şi îmi îndeplineam obligaţiile faţă de stareţ, puteam să-l ajut pe şeful poliţiei să-şi facă treaba.

M-am întors către Marchetti:

– Ce pot face pentru tine?

Marchetti trase adânc aer în piept.

– Există riscul ca Lascelles să fugă, oftă el. Dacă are impresia că este ceva în neregulă, va trece graniţa în Elveţia, unde nu am jurisdicţie. Va dispărea pentru totdeauna.

– Îl poţi prinde la Milano. Diseară.

– Asta vreau, își verifică el ceasul. Dar numai cu ajutorul tău o pot face.

Aşadar, totul părea să depindă de mine.

– Poţi identifica ce piese de artă au fost furate din Bhutan?

– Fireşte, am dat eu din cap. Cele de acum câţiva ani. Şi statuia lui Sangye Menla, furată recent, motivul pentru care

suntem aici în după‌amiaza asta.

L-am condus pe Marchetti în camera lui Lascelles cu obiectele de artă himalayană. Aprinzând luminile, în timp ce umbrele crepusculului împânzeau încăperea, l-am dus pe şeful poliţiei direct la altar, unde se aflau statuile furate ale lui Shakyamuni şi Manjushri. În timp ce unul dintre detectivii care îl însoţeau fotografia statuile, un altul le verifica cu lista Interpolului. Apoi am arătat spre decoraţiunile murale ale lui Avalokiteshvara cel cu o mie de braţe. Tara cea Verde. Roata Vieţii. Am trecut şi pe lângă alte *thangka* înainte de a ajunge la statuia lui Sangye Menla furată de la Adăpostul Tigrului.

După o discuţie scurtă cu colegii, Marchetti era mulţumit că avea dovada pe care o ceruse. Verifică rapid casa, spunându-mi că, în timp ce echipa sa continua să cerceteze pe malul lacului după paznicii fugiţi, misiunea lui era să meargă la Milano. El în persoană avea să-l aresteze pe miliardar.

– O să te duc la spital, zise el.

Din nou, gândurile îmi erau la Alice şi la ce urmau să facă medicii când avea să ajungă la spital: să o ducă direct la terapie intensivă, să-i facă teste și analize, să o pună pe perfuzii și să o țină sub observație. Eu cu siguranţă nu aveam voie să o vizitez. Şi chiar dacă aveam voie, ce puteam face? Fără telefon nu puteam contacta pe nimeni.

În răstimpul ăsta, Lascelles se pregătea să întâlnească o audienţă formată din cei mai eminenţi oameni de ştiinţă din Europa. Îmi puteam închipui importanţa pe care și-o afişa în timp ce se plimba prin încăpere, fiecare idee valoroasă pe care o furase de la altcineva. Ducându- și discursul spre punctul culminant, avea să ţeasă fără îndoială o istorie a egoismului, înainte de a arăta audienței *terma* care, până de curând, fusese agăţată la gâtul meu.

„N-o să te lăsăm să scapi nepedepsit pentru tot ce ai furat din Bhutan.”

Brusc, voiam să fiu prezent acolo ca să-l văd pe Lascelles arestat. Să fiu martor la evenimentul crucial. M-am gândit din nou la Alice, singură în patul de spital, într-un oraş străin. Dar în aceeaşi clipă mi-am amintit de legătura fără cuvinte pe care o avusesem mai devreme. Nu era nicio îndoială în mintea mea. Ştiam ce să fac.

Începea să se lase seara. În timp ce Marchetti ajunse la poarta conacului lui Lascelles, am întrebat:

– Pot să vin și eu la Milano, ca să-l văd arestat pe Lascelles?

Șeful poliției mă privi întrebător:

– În calitate de martor?

Am confirmat cu o mișcare a capului.

În mod clar, cântărea argumentele pro și contra. Era în favoarea mea faptul că ajutasem la strângerea de dovezi de care avea nevoie pentru ceea ce urma să fie în mod categoric una dintre cele mai bune capturări din cariera sa.

– Ne vom întoarce ceva mai târziu în seara asta, confirmă el.

– Perfect.

Se face cam o oră pe drum de la Cernobbio la Milano. Noi am făcut patruzeci şi cinci de minute, căci celelalte autovehicule din trafic se dădeau la o parte văzând mașina de poliție. Polițistul aflat la volan profită din plin, pornind girofarul și sirenele ori de câte ori era aglomerație pe șosea.

Eram primii din convoiul de mașini ale poliției. Marchetti stătea în față, vorbind neîntrerupt cu colegi din Milano și Como,

iar eu stăteam în spate cu ochii închiși, odihnindu-mă după evenimentele tumultoase ale zilei. Din când în când, îmi mai deschideam ochii și priveam pe geam cum se însera din ce în ce mai mult, până când se întunecă de-a binelea.

Pe drum, șeful poliției se întoarse și-mi spuse că menajera fusese arestată imediat. Polițiștii îi confiscaseră și verificaseră telefonul. Nu sunase pe nimeni în ziua aceea. În ceea ce-i privea pe cei de la pază, polițiștii le găsiseră încălțămintea și îmbrăcămintea pe marginea lacului. Neputând să iasă pe poartă, singura lor opțiune fusese să înoate. Prin urmare, erau dați în urmărire.

Când ne-am apropiat de destinație, Marchetti spuse:

– I-am arestat pe cei de la pază.

– Bine.

– Li s-au verificat telefoanele, spuse el cu o sclipire în ochi. Nu l-au sunat pe Lascelles.

– Și mai bine.

De mai bine de 400 de ani, Accademia del Cimento își ținea întâlnirile în casa fondatorului ei, ducele Ferdinando al II-lea de' Medici. Veche, elegantă și discretă, vila aparținuse aristocraților italieni încă de la ridicarea ei. Actualii proprietari o foloseau contra cost ca loc de întâlniri speciale pentru oaspeții cu relații.

Necunoscând orașul, nu știam unde era vila. Când micul convoi de mașini ale poliției opri lângă un bloc, am văzut puțin mai departe o clădire impunătoare, cu o galerie exterioară care servea drept intrare și o mașină parcată. Pereții vilei erau îmbrăcați în viță-de-vie și un drapel, vechi de când lumea, flutura deasupra intrării în adierea serii.

– Rămâi aici cât vorbesc eu cu colegii mei, îmi spuse Marchetti, deschizând portiera.

De pe bancheta din spate, am urmărit cum șeful poliției și membrii echipei de polițiști din Como se asigurau că totul era în regulă. Îl auzisem pe șeful poliției angajat în conversații telefonice de când plecaserăm cu toții din Como. Deși nu vorbeam limba italiană, înțelesesem că tot personalul de la pază din acea seară urma să stea deoparte în timpul operațiunilor poliției. Toate ieșirile urmau să fie asigurate, iar mașina lui Lascelles și șoferul lui, reținuți.

Clipele se scurgeau, iar douăzeci de minute se făcură patruzeci, apoi o oră, iar eu speram ca Marchetti să nu fi uitat de mine acolo, în mașină. Îi spusesem cât de importantă era terma și de ce fusese motivul principal al furtului statuii lui Sangye Menla pus la cale de Lascelles. I-am mai spus și că plănuia o deschidere teatrală a cilindrului în fața unui grup de oameni de știință de elită cărora le intrase în grații.

Membrii academiei se întâlneau sigur deja la vila Medici. Era trecut de 20.30. Nu știam nimic de cum avea să decurgă seara, cu excepția a ceea ce ne spusese Dalberg – o cină ceremonială urmată de o scurtă prezentare. Câte persoane aveau oare să participe? Cum, mai exact, plănuia Lascelles să deschidă *terma* în prezența invitaților săi VIP?

În timp ce reflectam chiar la acest lucru, am auzit un ciocănit în portiera mașinii. Un poliţist îmi făcu semn să cobor. În spatele mașinii de poliție, Marchetti dădea ordine polițiștilor. De cealaltă parte a străzii, câţiva șoferi în costume și cu șepci erau indignaţi că erau reținuți de poliție. Șeful poliției vorbea cu doi colegi masivi. Cei trei își dădură volumul încet la telefoane și la stațiile radio. Marchetti îmi făcu semn cu capul să-l urmez.

Ne-am urnit cu toții din loc în liniște, îndreptându-ne repede spre clădirea prestigioasă. Chiar dacă Marchetti, cei doi polițiști și cu mine eram urmați de încă șase membri ai echipei de poliție, ne-am mișcat în liniște, fără să facem zgomot.

Ajungând la galerie, Marchetti trecu prin spatele unui Bentley Continental de culoare albastră, apoi urcă cele câteva trepte din marmură până la cele două uși mari care marcau intrarea în vilă. Până să ajungem în dreptul lor, se deschiseră din interior, căci poliția asigurase paza intrării. O polițistă ieși prima, arătându-ne drumul printr-un atriu cu candelabre din epoca barocă și apoi de-a lungul unui covor roșu pe o pardoseală din marmură veche. Din clipa în care am pășit înăuntru, am simțit istoria locului, ca și cum eram absorbit pe moment de un flux de privilegiu și opulență care cursese secole întregi la rând. De cealaltă parte a atriului, o intrare grandioasă ducea spre un hol scurt, din care se bifurca un coridor la dreapta și la stânga. Polițista o luă la dreapta. Am mers până ce am ajuns toți într-un pasaj larg din piatră, luminat de sfeșnice pe ambii pereți.

Coridorul era ca un labirint. Polițista merse până când, la un colț, am dat de o ușă foarte mare, de-a dreptul magnifică, cu blazoane sculptate și viu colorate. Elemente baroce de decor și cadre aurite elaborate anunțau intrarea într-o încăpere de seamă. Bănuiala mea era că de cealaltă parte a ușii erau adunați la cină membrii academiei.

Polițista se opri, privindu-l pe Marchetti, care, la rândul lui, se uită la cei doi polițiști masivi care ne însoțeau. Ei se postară la intrare, de-o parte și de alta a ușii. Șeful poliției se întoarse apoi spre mine, fără însă să spună ceva. Nici nu era nevoie, căci mesajul din ochii lui era clar: trebuia să stau deoparte, discret, tăcut, să nu intervin în operațiunea lui.

Cei doi au rămas la ușă, iar noi am urmat-o pe polițistă pe coridor. Într-o parte, dând la o parte o draperie, dezvălui o scară îngustă, circulară.

I-am urmat pe acele scări și am auzit o voce în depărtare, devenind din ce în ce mai puternică pe măsură ce ne apropiam de un anumit punct.

Am văzut o ușă deschisă care dădea spre o zonă mică, ca o lojă într-o sală de teatru. La ușă, cu fața spre încăpere, stăteau gărzi în uniforme cu blazonul familiei de Medici, cu cinci cercuri roșii și un cerc albastru. Ajungând în lojă, vocea celui care vorbea se auzea încă și mai tare – ne aflam acum în aceeași încăpere, doar că eram la o distanță mică de el. Era o voce pe care am recunoscut-o ceva mai devreme, în acea după-amiază.

Gărzile nu au dat de înțeles că eram în spatele lor, deși erau probabil conștiente de sosirea noastră. Marchetti înaintă ceva mai mult, dar rămase în umbră, fără să fie văzut de gărzi. Se întoarse spre mine, făcându-mi semn din bărbie să mă apropii mai mult.

Avansând, m-am trezit privind în jos la o masă lungă la care erau așezați patruzeci de bărbați și femei îmbrăcați în haine de seară. Atenția lor era îndreptată spre cel din capul mesei, care stătea în picioare, lângă un candelabru. Avea cravată albă și sacou negru, iar pe lângă acestea, purta o vestă roșie cu silabe tibetane brodate cu fir auriu.

Aproape de el se afla o masă de lucru, care nu prea se încadra în decor, acoperită cu o față de masă albă și echipată cu unelte de prelucrare a metalului. Un bomfaier aștepta să fie folosit.

Capitolul 18

– Încă de la începuturile omenirii, oamenii de știință au avut un țel care, se pare, nu putea fi atins, spuse Pascal Lascelles.

Cu mâna dreaptă băgată în haină și cu stânga gesticulând, el își fermeca publicul.

– Am avut sorți de izbândă, am obținut multe victorii în războiul nostru împotriva bolilor, însă, în adâncul sufletului, știm cu toții că nu ne putem opri până ce nu vom fi câștigat și bătălia finală, până ce nu vom fi găsit un răspuns viabil la întrebarea ce anume cauzează îmbătrânirea celulelor și cum putem stopa entropia.

Se opri, pentru un efect dramatic.

– Elixirul vieții a fost dintotdeauna visul alchimiștilor. Vechii greci au avut viziunea pietrei filosofale, care putea transforma orice metal în aur.

Citind de pe prompterele puse pe ambele părți ale mesei, Lascelles ținu un discurs membrilor academiei despre progresele în biologie și despre faptul că, în ciuda lor, nu fusese găsită nicio soluție permanentă în privința procesului de îmbătrânire.

Cu trăsăturile sale inteligente, cu părul argintiu până la umeri și vocea cu accent european, Lascelles avea prestanță. Era aristocratul charismatic în rolul rebelului viclean – în persoană, exact așa cum îmi imaginasem, mai puțin aroganța. Eu și Alice fuseserăm mai devreme martorii acestei aroganțe și aș fi crezut că va avea bunul-simț să-și domolească puțin această latură în fața celor adunați din seara asta. În ciuda faptului că se afla în prezența biologilor, astrofizicienilor și a chimiștilor câștigători

ai Premiului Nobel, el vorbea de parcă le era nu egalul, ci superiorul lor.

Lascelles explică cum oamenii de știință căutaseră elixirul vieții în locul greșit, deoarece nu biologia și chimia, ci fizica era cea care deținea cheia, mai exact, răspunsul se afla în impactul sunetului asupra structurii celulare. Citind fraze pe care le luase din teza lui Alice, își însușise ipoteza ei. Era clar că intenționase să folosească rezultatele obținute de ea ca punct culminant al prezentării din această seară, numai că lucrurile nu decurseseră conform planului. În locul unui studiu important sprijinit de membrii de breaslă de la Trinity College, el vorbi despre statisticile populației din Himalaya.

Mai exact, părea să-și atragă publicul de partea lui explicând vârful bhutanez, cum ceruse anumite informații, în colaborare cu Organizația Mondială a Sănătății, care dezvăluiseră descoperiri convingătoare privind longevitatea în rândul populației monastice, în timp ce în spatele lui apărură slide-uri cu date și grafice. Relată cum o mănăstire în special, Adăpostul Tigrului, avusese cele mai extraordinare cifre dintre toate celelalte.

Cu flerul unui magician care-și vrăjește publicul, pas cu pas, până la numărul fulminant de magie, Lascelles explică ceea ce el credea că este motivul unor astfel de rezultate.

– La începutul anilor 1960, în Mănăstirea Adăpostul Tigrului a fost introdusă o practică, iar din acel an longevitatea a crescut simțitor. Numai la Adăpostul Tigrului, una dintre cele mai izolate mănăstiri din lume. Această practică implică o anumită mantra, care a fost păzită în mare taină, până în seara asta. Este o mantra despre care se crede că a fost transcrisă de însuși marele Padmasambhava, părintele budismului în Tibet. Cunoscută doar de către grupuri foarte restrânse de practicanți,

toți cu vârste foarte înaintate, ea nu a fost dezvăluită și altora. În ultimii 1000 de ani, până când avea să vină momentul în care să fie arătată întregii omeniri, ea a fost ținută în asta!

Scoase din buzunar un cilindru metalic care, până nu de mult, atârnase de gâtul meu.

În rândul celor prezenți erau reacții diferite, iar mulți membri ai academiei se aplecară înainte în scaunele lor, privind *terma* cu curiozitate. Unii erau uimiți, căci aceasta nu era abordarea obișnuită a prezentărilor academiei. Câțiva stăteau în scaunele loc cu spatele lipit de spătare și brațele încrucișate. Un bărbat masiv, cu barbă, care stătea aproape de Lascelles, îl privi amuzat pe acesta.

Lascelles îi făcu semn unui fierar în șorț albastru, care stătuse ferit, lângă ușă, să se apropie. O tânără asiatică îmbrăcată în haine tradiționale tibetane păși și ea spre un ecran din spatele lui Lascelles, pe care era proiectată o imagine mărită a unei menghine. Fata părea a fi pregătită să ajute la traducere.

Cu un gest teatral, Lascelles îi înmână *terma* fierarului care, cu tot respectul cuvenit, o primi cu ambele mâini, apoi o puse în menghină, închizând clema de ambele părți și lăsând doar o mică parte în afară.

Luând bomfaierul, fierarul se aplecă deasupra pergamentului, marcând suprafața cu mișcări sigure. Era un metal ușor, probabil alamă sau bronz. Închiderea etanșă era în mod evident foarte veche. Pânza de bomfaier tăie cu ușurință suprafața, iar fierarul se dădu la o parte pentru a-i permite lui Lascelles să verifice ca nu cumva conținutul *termei* să fie deteriorat.

Își reluă treaba numai după ce aprobă Lascelles.

Expresia de pe chipul lui era una de intensă anticipare. Concentrat asupra deschiderii pergamentului, se afla în momentul către care se îndreptase viața lui în ultimii zece ani. Era scopul pe care și-l asumase prin propria autoritate de-a lungul anilor în care Alice își făcuse cercetările, iar eu fusesem în Himalaya. Considerându-se creierul acțiunii, geniul conducător, în această seară, chiar acum, era momentul în care i se împlinea visul de a obține recunoaștere științifică.

Fierarul tăie cu ușurință cilindrul. Aplică cu pricepere tăietura finală, iar capătul căzu pe bancă. Punând jos bomfaierul, desfăcu menghina, luă cilindrul metalic care era acum deschis și i-l înmână lui Lascelles.

Acesta luă cilindrul și se întoarse spre femeia tibetană, care se apropie de el. Îl ținu pentru un timp la piept, în timp ce femeia, aplecându-se ușor, introduse degetul arătător în cilindru. Toate aceste mișcări erau surprinse de cameră și proiectate pe 251 ecranul din spatele lor: mâinile tremurânde ale lui Lascelles în timp ce ținea cilindrul; postura delicată a femeii, în timp ce-și retrăgea degetul; hârtia îngălbenită înfășurată pe vârful degetului.

Lascelles dădu din cap, iar ea scoase pergamentul. Hârtia era făcută sul și părea ușor sfărâmicioasă. Păși spre banca unde lucrase fierarul, direct sub cameră, astfel încât să fie filmată din cel mai bun unghi, ea desfăcu hârtia cu mare grijă, până când conținutul său putu fi văzut nu numai de ea, ci și pe ecran.

În sală se lăsase o tăcere de mormânt. Ceea ce ținea pe toată lumea adunată în jurul mesei și pe Lascelles fascinat nu era vreun pergament scris de Padmasambhava, care dezvăluia formula secretă a elixirului vieții, ci desenul colorat de pe coperta unei cărți, *Tintin în Tibet*.

Preț de câteva clipe, nimeni nu știu cum să reacționeze și ce să facă, cu atât mai puțin Lascelles, care privea ecranul încremenit. Cei din public erau și ei aproape toți uluiți. Chiar și cei care-și încrucișaseră mâinile sau picioarele se așteptaseră la ceva diferit, măcar la un suvenir istoric cu totul deosebit.

Greutatea acelor momente stânjenitoare deveni încă și mai apăsătoare cu fiecare clipă care se scurgea, de parcă, cu cât se lungeau mai mult momentele, cu atât mai puțin știau ce să facă cei din public. Toți cei adunați erau încercați de neîncredere, confuzie și stânjeneală. Ar fi fost mai ușor dacă s-ar fi deschis pământul și l-ar fi înghițit pe Lascelles, care stătea, în schimb, paralizat în fața lor.

În cele din urmă, domnul cu barbă care păruse amuzat în timpul prezentării reacționă primul. Uitându-se la ceilalți membri ai academiei, bătu din palme de trei ori, în timp ce-l privi pe Lascelles cu o expresie plină de umor.

– Felicitări, Pascal! vorbi el pe un ton puternic, cu accent italian. Înflorita prezentare și melodrama ta sunt o lecție pentru toți. Umilința. Asta este ceea ce ai vrut să ne înveți azi aici, nu-i așa?

Pământiu la față, Lascelles încuviință cu o mișcare a capului, încercând să se adune.

– Prostii! se auzi o altă voce cu accent britanic. A tot trâmbițat de-a lungul anilor despre elixirul vieții. Asta era ceea ce voiai să ne arăți?

– Aşa, aşa! întări cineva din mulțime.

– Nu e nimic rău în a fi umil. Nu e nimic rău cu Tintin. Doar că noi suntem aici ca să vorbim despre știință! se auzi vocea unui american.

– Un fiasco!

– Ce pierdere de timp!

– Ditamai porcăria! spuse pe șleau un australian.

– Adunarea noastră aici e un exercițiu de logistică în toată regula, se auzi vocea unei doamne. Seara asta e pierdută!

Lumea era de acord cu cele rostite mai devreme, apoi se făcu gălăgie, după care câțiva dintre respectabilii oameni de știință începură să bată cu piciorul în podea. Ceilalți începură și ei aproape în același timp. Bătăile ca de tobă ale umilinței deveniră în curând puternice asemenea tunetelor. Cu privirile și atenția ațintite spre Lascelles, începură să bată în masă cu mâinile.

Lascelles nu avu încotro. Singura modalitate de a pune capăt umilinței era să plece, lucru pe care îl și făcu. Părăsi podiumul dând din cap, consternat de turnura evenimentelor și plecându-și privirea de la aceiași oameni a căror atenție le-o captase cu doar câteva clipe în urmă. Se retrase căzut în dizgrație, plecând nu în urale de glorie, ci în mijlocul unui val de dispreț.

În clipa în care se urni din loc, Marchetti apăsă pe butonul stației de poliție pe care o avea la el. Se îndreptă spre scara circulară, urmat îndeaproape de polițistă. Eu m-am dus după ei, coborând scările în spirală, trecând dincolo de draperie și urmând pasajul luminat de lumânări.

Nu ajunseserăm încă în dreptul ușilor, însă auzeam deja ce se întâmpla. Lascelles îi suna pe angajații care nu erau acolo, protestând și spunând că poliția nu avea niciun motiv să-l oprească. În starea lui de confuzie uluită, el punea pe seama lor dezastrul care tocmai avusese loc.

Marchetti își făcu apariția, iar atitudinea lui Lascelles se schimbă într-una de furie totală.

– Tu?! Spune-le câinilor tăi să se retragă!

Șeful poliției făcu semn unuia dintre ofițeri care, dintr-o singură mișcare fluidă, îi prinse mâinile lui Lascelles la spate și îi puse cătușele.

– Îi voi suna pe superiorii tăi! strigă el.

Ofițerii de poliție se mișcară repede în grup, iar Marchetti se aplecă dominator spre miliardarul înfuriat:

– Sper că te-ai bucurat de această seară, signor Lascelles. S-ar putea să fie ultima noapte de distracție pentru o vreme. Ești arestat pentru reținerea ilegală a două persoane, pentru conspirație la crimă și pentru posesie de obiecte furate.

– Ce-ai făcut cu șoferul meu?

– Este la interogatoriu.

– Îmi vreau avocatul! ceru Lascelles.

– Desigur, răspunse Marchetti.

Ajungând în holul de intrare al vilei Medici, ne îndreptam spre ieșire pe covorul roșu. Afară, sub portic, în locul mașinii albastre Bentley Continental era un Iveco albastru-închis, având scrise pe laterale cuvintele „Polizia Penitenziaria”.

– Mai întâi ne vei însoți la poliție, în Como. Am aranjat cu transportul, spuse Marchetti, făcând semn spre mașină.

Am privit cum Lascelles era dus la mașină și îndrumat spre interiorul urât cu grilaj din oțel.

Chiar în spatele mașinii Iveco era o mașină de poliție marca Mercedes. Cu mișcări politicoase elaborate, Marchetti deschise portiera din spate pentru mine.

M-am oprit pentru o clipă lângă ușile deschise ale mașinii în care era Lascelles, uitându-mă cum stătea ghemuit, cu mâinile încătușate la spate.

– Trebuie să fiu de acord cu un lucru, monsieur Lascelles, am spus eu. Seara asta va fi în mod categoric o seară pe care toată

lumea și-o va aminti din motivele corecte.

Lascelles mă fixă cu o privire plină de dispreț.

– Imbecilule!

– Poate că eu sunt un imbecil, dar lama nu sunt chiar atât de proști pe cât ai crezut, nu-i așa?

M-am alăturat lui Marchetti, așezându-mă pe bancheta din spate a mașinii de poliție. Privindu-i pe ofițerii de poliție închizând portiera mașinii în care se afla Lascelles, care spumega de furie, Marchetti se întoarse cu fața spre mine.

– Mândrie nemăsurată. Nemesis, spuse el.

Am consimțit dând din cap.

Nu ne-am mai grăbit atât la întoarcere. Acum mergeam direct în urma mașinii de transport al prizonierilor. În fața și în spatele ei mai erau și alte mașini de poliție.

Marchetti dădea și primea constant telefoane.

– Hârtiile pentru arest trebuie să fie perfecte, explică el pe scurt în pauza dintre două conversații. Oameni precum Lascelles au avocați care...

– Știu.

Am mai avut de-a face cu oameni ca el în trecut. Mi-am dat seama că Marchetti va face tot ce-i stă în putință ca Lascelles să nu iasă pe cauțiune.

– Putem afla care mai este starea lui Alice? am întrebat eu cu prima ocazie când nu vorbea la telefon.

Marchetti sună la spital. După ce vorbi puțin la telefon, se întoarse spre mine și spuse:

– Este tot sub observație. Nu e nicio schimbare.

Nu știam dacă „nicio schimbare” era de bine sau de rău. Oare cu cât stătea mai mult întinsă pe patul din spital, cu atât mai slab era efectul toxinei? Sau îi pătrundea și mai mult în corp? Neavând telefonul la mine, nu puteam să-mi sun prietenii care mi-ar fi putut spune.

Marchetti spuse că urma să mă lase la spital de îndată ce aveam să ne întoarcem în Como. Între timp, odihnindu-mi capul pe tetieră, am încercat să procesez evenimentele tumultoase de peste zi.

Când ne aflam undeva între Milano și Como, Marchetti se întoarse cu fața spre mine și mă fixă cu privirea.

– Signor Dalberg. Am spus că-l voi suna după acțiunea de salvare.

– Pe el l-ai sunat după-amiază, nu-i așa?

M-am întrebat cum fuseseră informate serviciile de urgență de ceea ce se petrecea la vila lui Lascelles, însă când șeful poliției i-a menționat numele, ceva a făcut clic: Alice îi trimisese lui Dalberg fotografii cu câteva dintre obiectele furate, paznicii lui Lascelles îi goliseră geanta, o percheziționaseră în timp ce ea era întinsă cu fața la podea, dar nu controlaseră și eșarfa.

Mi-am adus aminte că Alice țipase în sufragerie: „Nu puteți face asta! Nu ne puteți pune cătușe!” Fusese ceva nelalocul lui în rugămintea ei, ceva ce nu o caracteriza pe Alice. Acum știam de ce. Cuvintele nu fuseseră adresate paznicilor lui Lascelles, ci persoanei de la celălalt capăt al telefonului.

Marchetti confirmă din cap:

– Telefonul acela a fost o ocazie cu care te întâlnești o dată în viață.

Căutând prin contacte, găsi un număr pe care îl formă pe dată, vorbind în italiană, atunci când i se răspunse la celălalt

capăt al liniei. Având în vedere că Dalberg se ocupase cu vânzarea antichităților atâția ani, nu era de mirare că vorbea fluent mai multe limbi străine, lucru care însă însemna că nu puteam decât să ghicesc ce se vorbea.

Aparent, Marchetti îi spunea despre acțiunea poliției la vila lui Lascelles, despre găsirea obiectelor furate, despre cum fusese Lascelles arestat chiar în timpul întâlnirii cu membrii academiei. După ceva timp, mi-l dădu la telefon.

– Matt, ești bine? întrebă Dalberg cu vocea lui inconfundabilă.

– Da. Mulțumesc că ai sunat la poliție când am fost ținuți ostatici. Am fi fost morți dacă nu ai fi făcut-o.

– Mulțumită lui Alice, care a avut prezența de spirit să apese pe „Reapelare”.

– Sunt îngrijorat pentru ea.

– Marchetti m-a pus la curent cu starea ei. Te duci la spital ca să o vezi?

– Da.

– În calitate de custode al statuii lui Sangye Menla, vei ști exact ce practici să întreprinzi pentru binele ei, spuse el.

Apoi, după un moment, continuă:

– Bănuiesc că seara asta nu a mers bine pentru Lascelles la Accademia del Cimento?

– Umilire totală. În loc să dezvăluie conținutul unei *terme* scrise de Padmasambhava cu 1000 de ani în urmă, a arătat imaginea de pe copertă a cărții *Tintin în Tibet*.

Dalberg râse.

– Cilindrul metalic din jurul gâtului tău?

– Nu era cel din interiorul statuii lui Sangye Menla.

După o scurtă pauză, spuse pe un ton cald:

– Bine jucat, Matt! Lama vor fi mândri de tine că ai păzit *terma* de un inamic atât de puternic și hotărât precum Lascelles.

– A fost sugestia lor, am spus eu. Mai exact, Lama Tsering a venit cu ideea. Mi-a trimis un mesaj prin Geshe-la, reamintindu-mi de un sfat. Știi tu, una dintre frazele lui preferate, legate de cea mai bună ascunzătoare.

– La vedere? răspunse Dalberg.

– Da, am confirmat eu. Așa începe.

După un moment, Dalberg spuse:

– Nu știu mai mult de atât.

Așezat pe bancheta din spate a mașinii de poliție, lăsând în spate priveliști cufundate în noapte, m-am gândit cum, aparent, învățasem cel puțin un lucru în ultimii șapte ani pe care nu-l știa și Grayson Dalberg.

Ajungând în Como, mașina în care ne aflam opri în spatele celei care îl transporta pe Lascelles, fiind înlocuită de o altă mașină a poliției. Am mers la spitalul unde fusese dusă Alice, oprind mașina chiar la intrare.

Marchetti intră cu mine în spital, vorbi cu asistentele care erau pe tură, apoi mă lăsă cu una dintre ele.

– O să te ducă la domnişoara Weisenstein, spuse el, întorcându-se repede la mașină.

Am fost condus pe un coridor cu miros de antiseptic și cu saloane pentru pacienți de-o parte și de alta a acestuia. Era aproape miezul nopții, iar coridorul era semiîntunecat. Asistenta medicală care a mers cu mine era tânără și nu vorbea engleza. Am întrebat-o în ce stare era Alice, dar ridică din umeri fără să-mi răspundă.

În cele din urmă, ne-am oprit în fața ușii unui salon care se afla pe stânga. Asistenta medicală arătă către un dozator cu dezinfectant, așteptând să-mi dezinfectez mâinile înainte să deschid ușa.

Alice era întinsă pe pat, cu mâinile peste pătură şi cu o perfuzie în brațul drept. Singura lumină din încăpere venea din locul în care un felinar de pe stradă transforma draperia într-un panel alb-strălucitor, făcând-o pe Alice să arate palidă, cu părul răsfirat pe perna de spital.

Sub fereastră era un scaun. Am arătat spre el, iar asistenta medicală a dat din cap, înainte să iasă din salon și să se reîntoarcă la biroul ei.

În liniștea spitalului cufundat în somn eram doar eu și Alice. Fusese o zi lungă, însă, în mod paradoxal, evenimentele petrecute mă umpluseră de energie. Știam că ajunsesem într-un punct crucial.

Dalberg ghicise corect ce plănuisem. Comentariul său legat de practici dezvăluise o observație care m-a făcut să mă întreb dacă înțelesese importanța reală a ceea ce era scris în *terma* ascunsă în statuia lui Sangye Menla.

Şi totuși, pentru moment, am lăsat deoparte toate aceste gânduri și am tras scaunul de sub fereastră lângă patul lui Alice. Am stat drept, căci o coloană în poziția corectă este singurul element absolut al unei posturi pentru meditație, și, preț de câteva clipe, m-am conectat cu momentul prezent, ascultând zgomotele specifice traficului de afară, ale mașinilor, sunetele produse de ele amplificându-se pe măsură ce acestea goneau pe lângă spital, ca mai apoi să se estompeze în depărtare. Din interiorul spitalului răsunau sunetele aparatelor și zgomote specifice, unele ritmice, altele mai puțin, precum și ecoul conversațiilor în italiană ale asistentelor.

Am lăsat sunetele să vină și să plece, fără să mă gândesc la ele, fără să comentez ceva în privința lor, la fel cum am lăsat simțurile să devină conștiente de mirosul dezinfectantului de mâini și al altor dezinfectante, substanțe chimice și mirosuri.

Precum în exterior, așa și în interior. Gândurile și-au făcut apariția natural, iar eu le-am tratat ca pe sunetele și mirosurile de mai devreme. Ca întotdeauna, ele apar, persistă, apoi trec. Dacă nu mă implicam, atunci nu aveau unde să rămână, nu aveau puterea să o facă de unele singure.

Odată ce m-am liniștit, mi-am amintit de motivația mea bodhichitta: „Fie ca prin această practică să ating imediat starea de iluminare, pentru a conduce toate celelalte ființe vii – oriunde se află ele în univers, în mod egal și fără excepție – către starea de iluminare.”

Pentru un timp, m-am concentrat asupra meditației bazate pe cicluri de câte nouă respirații pentru a mă calma, a mă echilibra și a permite clarității să-mi cuprindă ființa.

Mi-am reamintit instrucțiunile date de Lama Tsering într-o dimineață, pe când stătea în grădină:

– Scopul familiarizării cu această practică, vizualizarea, culorile, semnificația lor și așa mai departe nu este doar pentru binele propriu.

Când ne-am privit, am fost atras de energia atemporală a privirii lui.

– Prin această practică extraordinară îi putem ajuta și pe alții. Dacă există vreo ființă pe care vrei să o ajuți, om sau animal, în special o ființă cu care ai o legătură karmică puternică, atunci aceasta este o practică foarte puternică.

Îl ascultam atent.

– Vizualizează lumină și nectar ieșind din corpul lui Buddha și din bolul lui cu nectar vindecător. Știi care sunt culorile și ce simbolizează ele?

Dădusem din cap în semn că da.

– Imaginează-ți că vin de unde stă Buddha, chiar deasupra ta, și umplu trupul ființei pe care vrei să o ajuți, precum și pe al tău. Imaginează-ți că umplu fiecare celulă din corp, că aduc toate calitățile necesare protecției împotriva infecțiilor, dezechilibrelor și bolilor. Ele purifică, energizează, echilibrează și refac. Asta este o practică foarte puternică, Matt. Și, desigur, în timpul vizualizării, repetă mantra vindecătoare. Aceasta este o practică energetică, profundă.

Mi-a recitat atunci mantra de câteva ori, la fel cum făcuse și prima dată când mi-a transmis-o mie, precum și în fiecare dintre ședințele pe care le-am avut după aceea. Mă întrebasem uneori de ce făcea asta, căci nu era o mantra greu de învățat pe de rost, însă ajunsesem să fiu foarte recunoscător că o repeta tot timpul, căci acum, de fiecare dată când recitam mantra eu însumi, mă gândeam la el. Fără niciun efort, era ca și cum îi auzeam vocea. Repetând acele silabe speciale, ele deveniseră ca o invocare, ca un mijloc de a-i aduce prezența aici și acum. Aceasta fusese o primă recunoaștere pe care o făcusem cât am stat la Adăpostul Tigrului, ori de câte ori meditam. Era o recunoaștere încă și mai puternică după moartea lui.

– Crezi că iluminarea este posibilă? mă întrebase Lama Tsering în acea zi, în grădină.

Devenisem deja obișnuit cu capcanele din conversații. Niciodată nu știam ce avea Lama Tsering să facă sau să spună. Îi plăcea să mă țină în suspans. Nici chiar la vârsta lui înaintată nu tolera un răspuns la întâmplare.

– Desigur, răspunsesem eu atunci, dând din cap.

– De ce?

– Deoarece, dacă suferința are cauze, atunci înseamnă că le putem elimina, am răspuns eu, făcând referire directă la învățăturile primite. Iar dacă iluminarea are cauze, atunci înseamnă că le putem cultiva. Textele noastre ne arată cum să facem asta. Este o cale pe care au mai urmat-o și alții, obținând realizări și chiar iluminarea.

Am arătat spre ermitajul de lângă noi, unde erau câțiva călugări extraordinari, printre care și Lama Tsering.

– Ai răspuns foarte bine, spuse el clipind, lăudându-mi răspunsul care se baza pe teoria din cărți.

Simțeam însă că voia să îmi arate o altă direcție.

– Dacă strigi „Lama Khensur!”, arătă el spre unul dintre călugării din grădină, considerat de toți un maestru iluminat, sau „Lama Chodak!”, arătă el spre un alt călugăr cunoscut pentru clarviziunea lui, îți vor acorda atenție?

Era o întrebare cu un răspuns atât de ușor, încât m-am întrebat dacă nu cumva era vreo capcană la mijloc. M-am gândit serios înainte de a-i răspunde afirmativ.

– Și ce se întâmplă cu mintea unor astfel de ființe după ce ele mor? întrebă el.

– Mintea lor există în continuare, am răspuns eu.

– Există în continuare, repetă Lama Tsering. Fără să fie legată de trupul lor. Crezi că, dacă strigi „Lama Khensur!” sau „Lama Chodak!” după ce mor, îți vor mai acorda atenție?

Acum mi-am dat seama de ce îmi pusese întrebarea prima dată.

– Probabil, am spus eu nesigur.

– *În mod categoric*! mă corectă el. Când devii iluminat pentru binele tuturor ființelor vii și auzi pe cineva strigând „Buddha Matt! Buddha Matt, te rog, ajută-mă!”, o să stai cu brațele în sân? întrebă Lama Tsering, încrucișându-și brațele și bătând cu degetele de la mâna dreaptă în brațul stâng, în timp ce se uita în jur, pretinzând că fluieră.

– Probabil că nu, am spus eu râzând.

Lama Tsering renunţă la prefăcătorie şi se aplecă în direcția mea.

– Atât cât vei putea ajuta, o vei face. Nu uita! Un Buddha nu-ți poate șterge karma negativă. Numai tu poți face asta. Dar dacă un Buddha te poate ajuta, desigur că o va face! Imediat! Buddha va fi acolo. Și știi vreo cale specifică de a chema un Buddha?

Am scuturat din cap, căci nu știam.

– Spui mantra care este a acelui Buddha. O spui iar și iar, folosindu-ți *mala*, spuse el arătând mărgelele pe care și le ținea mereu în buzunar. E ca și cum..., gesticulă el ca şi cum ar fi folosit un telefon.

– Aș suna pe apelare rapidă?

– Exact, spuse el. Repetând o mantra este ca și cum ai suna un Buddha pe apelare rapidă.

În salonul de spital în care se afla Alice, mi-am scos *mala* pe care le țineam în buzunarul stâng, aceleași pe care mi le dăduse stareţul Lhamo, care-i aparținuseră lui Lama Tsering. Amintindu-mi de motivația bodhichitta și liniștindu-mi mintea cu ciclul de nouă respirații, mi l-am imaginat pe preaiubitul meu guru apărând fizic cu trupul său de turcoaz, ca un curcubeu deasupra noastră, făcându-și pe dată apariția strălucitoare și, în același timp, eterică. Mi-am amintit ce-mi

spusese în acea zi în ermitaj, de parcă intenția lui fusese ca eu să-mi amintesc cuvintele chiar în această clipă. Conștiința lui Lama Tsering pe apelare rapidă. Am început să recit mantra pe care o învățasem de la el:

„Tayata Om Bekadze Bekadze Maha Bekadze Bekadze Radza Samungate Soha.

Om Bekadze Bekadze Maha Bekadze Bekadze Radza Samungate Soha.

Om Bekadze Bekadze Maha Bekadze Bekadze Radza Samungate Soha.”

În timp ce am repetat mantra și am terminat o rundă a mărgelelor, am vizualizat cum, din corpul vibrant al acestei ființe, emană lumini colorate și nectar, lumina albă a purificării pătrunzând ca o cascadă în corpul lui Alice, curățând-o de sedative și toxine, permițându-i întregii ei ființe să se purifice complet.

Parcurgând încă o dată șiragul de mărgele, am vizualizat albastrul vindecării, îndepărtând pe loc toată durerea, toate vătămările și piedicile în vederea recuperării complete și imediate. Cu a treia rundă, am vizualizat energia vibrantă de culoare roșie, pătrunzându-i în corp, amplificându-i abilitățile de regenerare, de revenire pe deplin sănătoasă. A urmat culoarea verde, de refacere a armoniei și a reconectării cu ea însăși și cu scopul ei, iar la final, auriu, culoarea radiantă a sănătății, a belșugului material și spiritual.

Era o practică cuprinzătoare, care se folosea de mantra și vizualizare, de intenție și concentrare, de Buddhașii înșiși. Evoca energiile vindecătoare pe care le aveam în câmpul meu

energetic și pe cele ale lui Alice, în cazul în care vreo parte a conștiinței ei era capabilă să le perceapă și să rezoneze cu acele energii vibrante. Am repetat această practică de mai multe ori, parcurgând complet șiragul de mărgele, devenind pe cât posibil una cu procesul în sine, renunțând la orice sens de persoană care meditează, de meditație, de rezultat al absorbției meditației și devenind în schimb una cu fluxul. La un moment dat în timpul nopții m-a cuprins oboseala și am adormit în scaun.

Următorul lucru pe care l-am conștientizat a fost o mișcare în pat. Am deschis ochii în lumina cenușie a dimineții. Alice stătea întinsă și mă privea.

Întinse mâna spre mine și șopti:

– Mattie.

Capitolul 19

Două zile mai târziu
Dublin

Alice se externă din spital de dimineață. Aveam un zbor la prânz, astfel că urma să ajungem la Dublin după-amiază. Pe parcursul celor două zile de când se trezise, simțise greață, dar nimic mai rău de-atât. Rapiditatea cu care primise tratamentul după doza periculoasă de barbiturice o ajutase să evite partea cea mai rea a impactului drogului și să îl elimine din sistem. Nu avea să sufere urmări permanente.

Mi-am petrecut cea mai mare parte din timp la capul patului ei de spital. În acest răstimp, venise și Marchetti ca să-mi dea telefonul înapoi, pe care îl recuperase de la paznicii lui Lascelles. Fuseseră închiși chiar lângă celula în care se afla fostul lor șef. Lui Lascelles nu i se acordase posibilitatea de a fi eliberat pe cauțiune. Procurorul era convins că va rămâne în închisoare mult timp.

Între timp, prin intermediul Interpolului, fusese contactat guvernul bhutanez pentru a se pune la punct reîntoarcerea statuilor și a decorațiunilor murale și redarea lor proprietarilor de drept. Oficialii din Thimphu urmau să vină în Milano ca să intre în posesia prețioaselor obiecte.

Statuia lui Sangye Menla nu fusese pe lista celor de la Interpol, însă îi dădusem lui Marchetti datele de contact ale stareţului, iar după ce luase legătura cu el, se confirmase faptul că eu eram cel care avea să aducă statuia înapoi la Mănăstirea Adăpostul Tigrului. Împachetată de un comerciant de antichități, Sangye Menla Buddha se afla în sfârșit în drum spre casă, în compartimentul de deasupra scaunului meu din avion.

Imediat ce Alice se trezise de-a binelea, primul lucru pe care îl făcuse fusese să-l sune pe Josh. M-am ridicat de pe scaun și am ieșit din salon ca să-i pot oferi intimitatea de care avea nevoie pentru a vorbi cu el, dar și cu Michael, cu care încă mai locuia. Planul era să o duc acasă imediat ce ajungeam la Dublin. La spital, i se spusese să se odihnească câteva zile și să nu depună efort fizic.

Avusesem mult timp la dispoziție ca să cântăresc lucrurile cât stătusem cu Alice în spital. M-am gândit la călătoria mea spre casă și la ce urma să se întâmple odată ajunși la destinație.

Ultima săptămână fusese atât de intensă, încât părea ca un foc care arsese totul în calea lui, tot ceea ce era important pentru noi, toate speranțele și dorințele noastre, toate preocupările din ultimii ani care ne acaparaseră viețile într-o asemenea măsură.

Am supraviețuit acestei nenorociri. Am reușit să scăpăm cu bine. Chiar și după ce am pierdut atât de mult, am descoperit că eu și Alice eram neschimbați, eram noi, și ieșiserăm la suprafață împreună.

Ieri după-amiază, medicii consideraseră că Alice era destul de refăcută încât să facă o scurtă plimbare la lac. Nerăbdătoare să iasă din spital, fie și numai pentru puțin, ne-am dus la lac, mergând încet pe sub copacii dintr-un parc, absorbiți de liniștea idilică a locului. Erau numai lacul și copacii, numai prospețimea vântului care adia ușor. Fără discuții despre cercetări științifice sau *terme* secrete. Fără presiunea de a face ceva, ci doar să fim conectați cu momentul prezent.

În acel loc şi acel spaţiu am simțit toate barierele lăsate, am simțit cum toată tensiunea lui Alice dispăruse, la fel ca și așteptările mele. Ne-am ținut de mână cât ne-am plimbat, bucurându-ne de frumusețea locului și a momentului, conectați

unul cu celălalt și amândoi cu soarele, cerul și pământul. A fost simplu și perfect, numai noi doi. Nu aveam nicio îndoială că și Alice simțea asta.

Într-un fel, am vrut ca lucrurile să rămână așa, însă trebuia să o însoțesc până la Dublin, să o conduc la un taxi din Aeroportul Shannon, care să o ducă până acasă, la Josh și Michael. Cât fusese în spital, Alice vorbise cu amândoi de câteva ori. După căldura din vocea ei, ştiam cât de mult însemnau pentru ea, cât de mult își dorea să se întoarcă la ei. Ei erau familia ei, iar pentru binele meu renunțasem la speranțele că ar putea fi ceva între mine și Alice. Din acest motiv, cel mai bine era să lăsăm lucrurile așa cum erau: liniștite, necomplicate, iar noi, pregătiți să ne întoarcem fiecare în lumea lui.

Dar, în timp ce ne aflam în Aeroportul Milano-Malpensa, așteptând să ne îmbarcăm, Alice primise un telefon de la Josh, care îi spuse că sunase Jack Bradshaw pentru că voia să vorbească cu ea. Și el fusese externat din spital. Jack nu avea noul ei număr de telefon, de aceea îl sunase pe Josh.

Alice îi trimisese un mesaj lui Bradshaw, care îi răspunsese imediat. Voia să o vadă, iar Alice fusese de acord să se întâlnească în biroul lui la ora 16.00.

Alice voia ca eu să vin cu ea.

Campusul care aparținea de Trinity College vuia de activitate când taxiul nostru opri în dreptul clădirii în care se afla Institutul de Medicină Informaţională. După ce am fost înregistrați, neam îndreptat direct spre biroul lui Alice, unde am pus în siguranță punga în care se afla statuia lui Sangye Menla, după care ne-am îndreptat spre biroul lui Bradshaw.

Arăta destul de normal de la fereastra din biroul său. Stătea drept în scaun, într-o parte, iar profilul său înalt nu arăta deloc

ceea ce îndurase recent. Dar, după ce Alice bătu la ușa care era întredeschisă și păși înăuntru, el se întoarse în scaun cu fața. Și atunci am putut vedea că toată partea stângă era plină de vânătăi. Avea cicatrici care lăsaseră semne pe obraz, până la tâmplă. Ochiul stâng era și el învinețit.

– Jack! exclamă Alice.

– O, ridică el din sprâncene. M-am lovit în ușa de la un dulap.

Nu o păcălea cu umorul lui ironic.

– Arată...!

– Mai rău decât e, din fericire.

Se ridică în picioare și întinse mâna în direcția mea.

– Îmi pare bine să te cunosc în persoană, am spus eu.

Ne făcu semn să ne așezăm.

– Deci, ai avut și tu parte de aventuri? o întrebă el pe Alice.

Ea îi povesti pe scurt despre cum aceiași oameni care îl atacaseră ne urmăriseră și pe noi, despre cursul evenimentelor care ne duseseră la vila de pe Lacul Como și despre schema diabolică a lui Lascelles, schemă care se întorsese împotriva lui, aflat acum în închisoare cu grave acuzații.

Bradshaw ascultă toate acestea cu chipul plin de satisfacție. După ce Alice termină de povestit, spuse:

– Poate că mai venim și noi cu alte acuzații, poate că nu. Am avut parte de bătăliile mele cu Lascelles. Am încercat să te protejez de el și să te las să-ți continui cercetarea. Este de datoria mea ca supervizor să mă asigur de rigoarea integrității cercetării, precum și a managementului rezultatelor descoperite. Majoritatea organizațiilor acceptă protocolul care trebuie urmat. I-am explicat asta lui Lascelles, însă nu a vrut să asculte.

Eram amândoi atenți la ceea ce spunea.

– Lucrurile au mers din ce în ce mai rău.

Bradshaw era chinuit de remușcări.

– Îmi pare rău că nu te-ai putut baza pe mine săptămânile astea. Încercam să te țin la distanță de ceea ce se petrecea.

Alice dădu din cap.

– În cele din urmă, am simțit că nu am de ales decât să-ți spun ce se întâmplă. Ultima oară când am vorbit la telefon, am încercat să-ți dau de înțeles. Urma să ne întâlnim, iar atunci aveam de gând să îți spun despre ce e vorba, doar că bătăușii lui Lascelles au ajuns primii la mine.

Alice făcu o grimasă.

– În săptămânile anterioare, Lascelles exercitase o presiune enormă asupra mea ca să întârzii cu publicarea rezultatelor și să i le arăt lui înainte de a le vedea tu însăți.

– Voia să și le însușească, spuse Alice. Spera ca rezultatele să-i valideze teoria. Acum câteva zile a avut o prezentare la...

– Accademia del Cimento, termină Bradshaw fraza. Mi-am dat seama că acestea erau forțe cărora nu mă puteam opune, lucru care m-a lăsat cu o singură opțiune.

– Să vorbești cu mine, încuviință Alice.

– Metodologic, veni răspunsul lui sec.

Alice era uimită.

– Am căzut de acord asupra metodologiei programului cu ani în urmă.

– Desigur, răspunse el. Dar așa cum văd eu lucrurile, dacă nu-l puteam opri pe Lascelles să fure cercetările asupra cărora nu avea dreptul, singura mea opțiune era să invalidez cercetarea în sine.

– S-o invalidezi? Alice îmi aruncă o privire cu ochii mari.

– De-asta era lumină atunci, explică Bradshaw, înclinându-se în scaun. După ce am dezvăluit informațiile testelor ținute secret în prealabil și am salvat copii ale rezultatelor adevărate, am parcurs întreg raportul și am inversat eșantioanele.

– Vrei să spui că...

– Eșantionul 1 a devenit Eșantionul 2.

Neputându-se abține, Alice sări în picioare.

– Deci, cercetările au dovedit că mantrele...?!

Bradshaw zâmbi, evident încântat, în ciuda înfățișării sale.

– O aprobare masivă! îi spuse el.

Alice își luă chipul în mâini, cuprinsă de emoție.

– Probabil că este cel mai semnificativ set de rezultate din cariera mea, continuă Bradshaw.

Alice îl îmbrățișă pe Bradshaw, care se ridică să-i întoarcă gestul, apoi se întoarse spre mine. I-am simțit inima bătându-i cu putere, respirația pe obraz.

– Nu pot să cred...! repeta ea întruna. O, Mattie! Nu pot să cred!

După tot ce îndurase, mai ales după ce munca ale cărei rezultate credea că erau greșite îi fusese verificată amănunțit, după ce trebuise să suporte morala lui Lascelles, evenimentele săptămânii trecute păreau acum încă și mai supranaturale.

Ceva mai târziu, am plecat din biroul lui Bradshaw. După astfel de vești, nu prea mai era și altceva de vorbit. Bradshaw spuse că voia să vorbească despre conferințe și prezentări, precum și despre ziarele de specialitate pe care voia să le abordeze pentru publicarea cercetării și a rezultatelor obținute. Asta mai putea însă să aștepte. Pentru moment, atât putea face

Alice în privința sentimentului de ușurare sufletească și de bucurie, de uimire și validare. Erau niște sentimente cu care rezonam profund, având în vedere scopurile noastre atât de apropiate.

Ne simțeam de parcă pluteam. Ne-am luat statuia și lucrurile ei personale din birou și ne-am îndreptat spre scări, traversând holul. În clădire, chiar când eram pe punctul de a pleca, l-am văzut pe nimeni altul decât Stan Sutton, ținând la braț un buchet de trandafiri proaspăt tăiați.

– Hei, voi doi! Totul e în regulă? ne întrebă el, fără însă să fie interesat de răspuns, ridicând în schimb trandafirii ca să-i admirăm. Trandafiri „Heritage”, proaspăt tăiați din grădină. Sunt foarte frumoși, nu-i așa?

După ce l-am aprobat, se apropie de noi, vorbind mai încet.

– Am raportat poliției incidentul cu Bradshaw. S-ar putea să vrea să pună întrebări. Am făcut și o verificare amănunțită a sistemului nostru informatic, care este intact. Nu a pătruns nimeni în sistem, nu s-a furat nimic. Rămânem impenetrabili!

Se îndreptă spre scări, scuturând din cap. Am râs şi unul, şi altul cu zgomot când am ajuns la uşă.

– Cu excepția copiilor de școală! murmură Alice.

Amândoi am izbucnit în râs.

Își puse mâna pe brațul meu, cu ochii plini de entuziasm.

– Vii acasă ca să sărbătorim? Trebuie să vii și să-i vezi pe Josh și Michael.

Toată angoasa din săptămânile trecute se spulberase parcă cu totul, iar cerul, care până atunci fusese atât de înnorat, era acum senin, lăsând să străbată lumina albastră, strălucitoare și

bucuria de a trăi a unei Alice care-mi umpluse visurile cât timp stătusem la Mănăstirea Adăpostul Tigrului.

Era greu să spui nu atunci când te aflai în centrul unei astfel de atenții. Eram cu adevărat bucuros pentru Alice. Revelația că programul ei avea un succes extraordinar era cu adevărat minunată, nu numai pentru ea, ci pentru amândoi. Munca ei făcea parte dintr-un scop mai mare gândit de Lama Tsering. Nu am înțeles pe deplin semnificația lui, însă nu aveam niciun dubiu că va ieși la lumină.

Am preferat să nu am de-a face cu realitatea vieții private a lui Alice, care îi includea pe Josh și Michael, lăsând-o într-un plan abstract. Era o lume din care nu puteam face vreodată parte, așa că era mai bine să o las deoparte. Voiam oare cu adevărat să văd îndeaproape tot ceea ce ratam și să-mi creez astfel amintiri dulci-amărui pentru viitor?

– Mă duc înapoi la hotel, i-am spus eu.

Ea se încruntă, derutată.

– Lucrurile mele sunt încă acolo, am zis eu, încercând să-i dau o explicație de care să se agațe.

– Parcă ceruseși să-ți pună lucrurile în camera de bagaje?

– Da.

– Putem să ne oprim în drum și să le luăm.

– Ai fost plecată multă vreme și știu că vrei să-ți petreci timpul cu familia. Nu aș vrea să-ți stau în cale...

– Prostii! îmi respinse ea imediat obiecția. Asta este o ocazie să sărbătorim cu șampanie! Oare cât de des avem șansa să spunem asta, Mattie?

În ochii ei se puteau citi bucuria și, se pare, intimitatea legăturii speciale dintre noi, aceeași legătură specială care stătuse la baza întregii noastre corespondențe din perioada în

care fusesem plecat. Mi-am dat seama că poate înțelegeam greșit.

Observă cu atenție uimirea de pe chipul meu, apoi zise:

– Ai jurat să nu consumi alcool?

Am dat din cap în semn că nu.

– Oricum, nu am avut ocazia să consum.

– Nu văd altă ocazie mai bună.

– Cine ești tu și ce-ai făcut cu învăţătoarea mea de Dharma? am întrebat eu, aducându-i aminte de circumstanțele în care ne cunoscuserăm prima dată.

Mă trase spre ea, privindu-mă direct în ochi.

– Eu sunt, Mattie, eu, Alice. Nu o să te las singur într-o cameră de hotel într-o seară ca asta! Vino cu mine acasă.

Mă sărută ferm pe buze, își strecură brațul pe sub al meu și mă conduse pe trotuar, lângă un șir de taxiuri parcate.

Apartamentul lui Alice era la fel de frumos ca cel din Los Angeles. După un hol mic urma sufrageria, decorată cu scaune și canapele cu modele himalayene, în culori bogate. Erau rafturi pline cu cărți și tablouri interesante cu palate indiene vechi. Privind în jur, am observat două veioze superbe, cu elefanți sculptați drept suport.

– Veiozele! am exclamat eu, arătând spre ele. Le-ai avut când locuiai în California.

– Ai o memorie bună, zâmbi ea cu amuzament, în timp ce eu îmi aruncam ochii prin cameră.

– Și florile de frangipani! am continuat eu, recunoscând florile cu cinci petale în formă de stea, care erau într-o vază pe masă și al căror miros mă duse imediat într-un alt loc și timp,

căci creșteau în afara centrului unde ne cunoscuserăm. Exact ca la West Hollywood!

– De-asta îmi plac atât de mult, replică ea. Nu prea se găsesc pe-aici, dar am descoperit o florărie de unde le pot cumpăra. Amintiri...

Am văzut apoi o bucătărie deschisă, luminoasă, cu o masă și, după ea, o seră care dădea spre o grădină.

În drum spre casa lui Alice, ne opriserăm nu numai la hotel, ca să-mi iau bagajele, ci și ca să cumpăr o sticlă de Taittinger, pe care Alice o duse în bucătărie.

– Poți să-ți lași lucrurile aici, îmi sugeră ea, arătând spre etaj.

După un hol cu câteva uși, Alice mă conduse spre partea din față a casei, deschizând ușa unui dormitor și arătându-mi unde îmi puteam lăsa lucrurile.

Coborî la parter și scoase paharele de șampanie din dulap, în timp ce eu am adus sticla de șampanie. Alice îi sunase pe Josh și pe Michael din taxi ca să le dea veștile bune. Ei fuseseră foarte bucuroși și rămăsese stabilit să ne vedem cu toții acasă.

Aveam în curând să înfrunt realitatea vieții personale a lui Alice. Pe Michael, în special. Aveam sentimente confuze și amestecate în privința lui. Nu era neapărat vorba de gelozie – căci Alice nu era a mea ca să o revendic. Niciodată nu o revendicasem. Era vorba de faptul că nutrisem o mică speranță în toți acei ani petrecuți în Himalaya. Atașament, așa cum ar spune lama. Și, exact așa cum spun ei, în final, atașamentul este cauză a durerii, deoarece la un moment dat pierdem lucrul sau persoana de care ne-am atașat. Chiar dacă lucrul de care ne-am atașat e doar speranță.

Mi-am zis că era timpul să-mi aduc aminte de Dharma și să practic nonatașamentul. Dacă iubirea este dorința ca ceilalți să

fie fericiți, atunci aceasta era șansa mea să practic iubirea pură.

– Să așteptăm să ajungă Josh și Michael, ca să o deschidem? am întrebat eu, fluturând sticla.

– Josh este încă prea tânăr ca să-i prindă gustul, iar Michael nu bea mai deloc, spuse ea, ciocnind niște pahare în timp ce le lua dintr-un dulap.

Am îndepărtat folia aurie, povestindu-i lui Alice în acest timp de experiența mea de la Barchetta, unde, cu prima mea ocazie de a avea un pahar de vin după cinci ani, gustasem un strop de Tempranillo și simțisem pe loc un spasm în maxilar.

– M-am tot gândit la Chigyam Bhuti, responsabil cu disciplina la Mănăstirea Adăpostul Tigrului: „Fără alcool!” și, în plus, am avut și intuiția că trebuia să rămân alert.

Alice aduse două pahare de șampanie.

– Sper că bei șampanie, spuse ea.

– Da, am răspuns eu desfăcând museletul din jurul dopului. Sunt sigur că din cauza taninului am simțit acel spasm. În plus, acum nu mai trebuie să privim mereu după umăr.

După ce am îndepărtat sârma, am pus sticla pe blat.

– Ușor și sofisticat sau tare și murdar? am întrebat-o eu, folosindu-mă de degetele mari ca să scot dopul.

– Tare și murdar! râse ea.

Urmă zgomotul specific când sări dopul, care lovi tavanul, apoi am turnat șampania în pahare.

– Felicitări! am ciocnit eu paharul de al ei, privind-o adânc în ochi. Cea mai minunată validare a puterii mantrei cercetate vreodată în Occident! Și, să nu uităm, cel mai important set de rezultate din cariera lui Jack Bradshaw! Toți lama, Buddhaşii și bodhisattva vor fi foarte fericiți de realizarea asta.

– Și tu! își ciocni ea paharul de al meu. Care erau șansele să recuperăm ce furase Lascelles și să-l oprim?

– Nu s-a terminat cu totul, am spus eu, dar mulțumesc.

Ne-am dus paharele la gură, am savurat aroma de fructe, în timp ce bulele au explodat la vârful nasurilor. Cu prima sorbitură, am simțit băutura efervescentă în gură, gustul de fructe proaspete și miere, precum și delicatețea. Alice mă privea cu atenție în timp ce înghiţeam.

– Niciun spasm? vru ea să știe, cu sprâncenele ridicate.

– Niciunul.

Puse niște muzică de Karen Souza și se duse la frigider ca să aducă niște sosuri, iar în acest timp, eu m-am uitat la fotografiile înrămate de pe perete. Am fost surprins să văd o fotografie în care eram eu, ea și Geshe-la, în afara centrului budist din West Hollywood, unde ne cunoscuserăm. Era o imagine mărită și scoasă în evidență.

– Nu am văzut niciodată fotografia asta! am exclamat eu.

– Care? întrebă ea, în timp ce punea lipii lângă un bol cu hummus.

– Cea cu Geshe-la și cu noi. Nici măcar nu-mi amintesc să o fi făcut.

M-am aplecat în față și m-am uitat la fețele noastre. Poza părea să fie din alte vremuri. Ultima oară când îl văzusem pe Josh, avea zece ani. Adolescentul pe care îl vedeam acum în fotografii era un tânăr plăcut.

– Josh a devenit un tânăr foarte chipeș, am observat eu.

– Este cu adevărat special. Știu că toate mamele cred asta despre copiii lor, însă nu numai eu o spun, ci toată lumea. Are ceva al lui, o energie aparte.

– De unde a moștenit asta oare? am întrebat eu, ridicând din sprâncene.

– Nu de la mine, răspunse ea, dând din cap. De la natură. Educație. Înțeleg. Dar mai este și karma, iar el s-a născut pe acest pământ cu anumite dispoziții, condiționări, sau ce-or fi ele, lucru care nu are de-a face cu genele moștenite sau cu educația. Uneori mă întreb dacă o fi și karma, cugetă ea cu voce tare, gustând din șampanie.

Am privit-o cu atenție și am întrebat-o:

– Vrei să spui că...?

– Nu are karmă? dădu ea din umeri. Nu știu. E ca și cum ar fi dincolo de asta. E foarte muzical, să știi. Cântă și compune la claviatură. Are foarte mulți fani on-line, sute de mii în toată lumea.

Eram surprins de audiența digitală a lui Josh, însă eram și mai surprins de ceea ce sugera Alice, și anume că era eliberat de karma. Alice era un discipol foarte serios. Chiar sugera că fiul ei era un bodhisattva?

Uitându-mă la fotografii, am văzut două poze pe care i le trimisesem din Himalaya. Una era cu Mănăstirea Kopan și priveliștea care dădea spre Kathmandu. Cealaltă era cu pietre mani pictate simplu, dar frumos, de genul celor pe care le găseai în Bhutan, la țară. Bhutanezii sculptau sau pictau pe pietre silabele mantrelor lui Chenrezig sau Avalokiteshvara – Om mani padme hum – și le puneau pe lateralele drumurilor de munte sau ale cascadelor, reamintind mereu de prezența lui Buddha.

Erau câteva fotografii cu Alice și grupuri de discipoli, o parte dintre ele incluzând bărbați și femei purtând diferite haine ecleziastice, alături de siddhu hinduși, rabini evrei, derviși sufiști și șamani africani.

– Ceva fotografii cu Michael? am întrebat eu.

– Am câteva cu el pe-aici, pe undeva, răspunse ea fără să-mi acorde atenție, căci turna fistic în boluri.

– Îți este vecin?

– Da. Este cu adevărat minunat că locuiește aproape de noi, mai ales că între el și Josh există o legătură minunată.

– E ca un tată?

– Se poate spune și așa, răspunse Alice. E totuși oarecum diferit. Michael îi este devotat lui Josh. E admiratorul lui cel mai înfocat.

În acel moment se auzi deschizându-se ușa din față.

– Mamă, ești acasă?

– Sunt în bucătărie!

Se auziră pași în hol și un râset adânc, din abdomen.

Josh apăru, cu părul lung și negru până la umeri, cu ochii albaștri și pătrunzători ai mamei sale. Avea o calitate care-i depășea frumusețea specifică vârstei sale tinere. Emana o putere charismatică, dar și o blândețe copilăroasă.

– Ce bine că te-ai întors acasă, își îmbrățișă el mama. Și ce vești minunate! Felicitări!

Înainte să se retragă din îmbrățișare, privind vânătaia care mai era încă vizibilă, o întrebă:

– Ce-ai pățit la falcă?

– E o poveste lungă, spuse Alice. Îți povestesc altă dată. Ți-l amintești pe Matt?

El traversa deja camera. Aveam de gând să-i întind mâna, însă își aruncă brațele în jurul meu și mă îmbrățișă.

– Sunt foarte încântat că ești aici. Mama vorbește mereu de tine.

– Da?

Nici nu apucasem să diger bine cele spuse de Josh, că în spatele lui apăru o rafală de alb. Josh se dădu într-o parte și, dintr-odată, apăru și Michael. Era un bărbat masiv, cu părul lung și cărunt. M-a izbit nu vârsta lui, ci mai degrabă ce purta: robele albe ale călugărilor benedictini.

După ce o felicită pe Alice cu căldură, se întoarse spre mine.

– Matt, el este Michael, părintele Michael McIntyre, ca să folosesc corect titulatura...

– Nu, nu, nu, doar Michael, o corectă el, în timp ce se apropia de mine. Înalt, corpolent, cu o înfățișare evlavioasă – poate datorită hainelor –, părintele Michael îmi scutură mâna cu putere.

– Cunosc mulți călugări budiști, i-am spus eu, însă niciodată...

– Nu ai cunoscut vreun benedictin din Ordinul Camaldolese, termină el fraza pe un accent irlandez.

– Exact asta am spus eu când ne-am cunoscut! exclamă Alice cu ochi strălucitori.

– La întâlnirea interconfesională, confirmă Michael. Ne-am cunoscut cu mulți ani în urmă. Din toate aceste întâlniri contemplative ne-am dat seama că eu și Alice locuim la doar câteva case distanță. Care erau șansele? Am putea spune că este vorba de un plan divin, mai continuă el, uitându-se de la Alice la mine.

– Într-adevăr? întrebă Josh cu o inocență prefăcută. Credeam că e vorba de soartă.

Seara continuă într-o atmosferă de sărbătoare, cu tachinări jucăușe. După ce ne-am terminat băuturile – Michael și-a permis și el să bea un pahar, „numai ca să nu strice atmosfera” –, am ieșit să luăm cina la Chinta, un restaurant indonezian,

unde am găsit un colț intim cu palmieri și felinare colorate. Josh și Michael se așezară de-o parte a mesei, iar eu și Alice, de cealaltă.

Conversația curgea lin de la un subiect la altul, iar la un moment dat, Michael explică cum că Sf. Benedict era model perfect de viață monastică, iar Sf. Romauld exprima modul de a trăi al celor din Ordinul Camaldolese: o sinteză a traiului alături de monastici, perioade regulate de izolare în tăcere și dedicare mai mare altora decât propriei persoane.

Cită din Sf. Romauld: „Stați în chilii ca în paradis; lăsați lumea și uitați de ea; fiți atenți la gândurile voastre, întocmai ca un pescar la pescuit.”

Mă gândeam că așa ar fi spus şi responsabilul cu disciplina de la Mănăstirea Adăpostul Tigrului. Graham și Robyn, care dețineau restaurantul Chinta, erau foarte ospitalieri, cu un talent supraomenesc de a ghici exact ce ne doream, aducând feluri delicioase de mâncare fără ca măcar să le reamintim.

L-am întrebat pe Josh de muzica lui, iar el mi-a spus entuziasmat cât de mult îi plăcea să compună. Având în vedere că accesul la canalele digitale se făcea atât de ușor, prin cântecele lui transmitea mesajele pe care voia să le împărtășească și altora. Era atât de pasionat, atât de autentic, încât se vedea clar cum reușise să aibă atâția fani.

Cum stăteam sprijinit de spătarul scaunului, mai că nu-mi venea să cred ce turnură luaseră lucrurile. Interpretasem totul atât de greșit. Deși Michael și Alice țineau foarte mult unul la celălalt, între ei nu era nimic romantic. Împreună cu Josh, erau legați unii de ceilalți prin valori comune, prin afecțiune sinceră și mai bine de cinci ani de susținere reciprocă. Era o iubire familială mai profundă decât în sânul multor familii.

De mai multe ori pe parcursul serii, uitându- mă la Alice și ea la mine, am simțit o așa apropiere, o așa normalitate a acestui sentiment de apropiere, încât m-am întrebat de ce m-am îndoit vreodată de asta.

M-am gândit la fotografiile mele pe care le pusese la vedere în casă, la ceea ce spusese Josh, și anume: „Mama vorbește mereu despre tine”, la acele momente în care, legați de scaune în sufrageria lui Lascelles, când comunicarea tăcută străbătuse spațiul și timpul și știusem ce era în inima ei, exact așa cum știa și ea ce era în a mea. Atunci nu fusese nevoie de cuvinte, așa cum nu era nevoie nici acum, când i-am luat mâna într-a mea și ne-am întrepătruns degetele pe sub masă.

După cină, ne-am îndreptat veseli spre casă. Ne-am oprit mai întâi în dreptul locuinței lui Michael, pe care o împărțea cu încă alți doi călugări. De la el, am mai mers două minute, înainte să ajungem acasă la Alice. Josh urcă scările, după care reapăru câteva minute mai târziu cu un rucsac pe umăr, întrucât lucra în tura de noapte ca voluntar, consiliind tineri la telefon.

I-am urat la revedere din sufragerie și i-am făcut cu mâna de la fereastră, în timp ce el se îndrepta spre stradă, iar după ce dispăru din vedere, m-am dus la întrerupător și am stins lumina, lăsând camera să fie luminată doar de strălucirea galbenă a felinarelor de pe stradă care pătrundea prin jaluzelele din lemn, reflectându-se pe covor ca niște linii aurii. Parfumul de frangipani, subtil şi delicat, înmiresma în noapte, o evocare a timpului şi spaţiului în care ne întâlnirăm pentru prima oară.

M-am întors spre Alice, simțind ceva inevitabil legat de acest moment, în care ni s-au întâlnit privirile. Am tras-o spre mine. Ne simțeam trași spre această clipă de mii de fire ale unei cauzalități invizibile, ducându-ne într-un moment anticipat și

țesut de nenumărate evenimente. Iată-ne, în sfârșit, aici, un tot plin de cunoaștere și intim mai presus de cuvinte, aflat într-un mod diferit, dar palpitant, de-abia la început.

Capitolul 20

Două săptămâni mai târziu

Ne-am apropiat de finalul călătoriei noastre într-o frumoasă dimineață himalayană. Sangay venise mai devreme ca să ne ia de la hotelul din Paro la care eram cazați. Din locul unde aveam să fim lăsați, urma un urcuș de trei ore spre destinația noastră finală.

Asta era prima vizită a lui Alice în Bhutan și, deși avea o fotografie înrămată a mănăstirii pe peretele ei din bucătărie de mulți ani, nici măcar familiaritatea ei cu acea imagine nu a putut-o pregăti pentru realitatea care-ți tăia respirația.

Apropiindu-se de curba aproape de vârful unde muntele cotea brusc, Sangay se opri, așa cum o făcea mereu, privind drept înainte și așteptând să-l ajungem din urmă.

La numai 90 de metri în fața noastră se întindea Adăpostul Tigrului, pe o margine foarte îngustă. Corpurile înalte ale mănăstirii cu acoperișurile lor aurii, strălucitoare, magice, parcă din altă lume, erau de partea cealaltă a prăpastiei.

M-am uitat la Alice, încântat să-i observ expresia uimită. Uitându-se drept în față, după un timp, ea începu să dea din cap.

– Nu am cuvinte.

Am privit steguleţele de rugăciune care fluturau în vânt, peste prăpastie.

– Aici a ajuns Padmasambhava pe spatele unui tigru? verifică ea.

– Așa spune legenda.

– Pe atunci era doar o peșteră în acest loc.

– Iar ceea ce vezi acum este probabil una dintre cele mai puțin posibile iluzii, am șoptit eu.

Mă privi întrebător.

– Îți amintești ce ți-am spus despre mesajul lui Lama Tsering pentru mine, cel pe care i l-a transmis lui Geshe-la după ce a murit?

– Cel mai bun loc unde să ascunzi ceva?

– La vedere, am confirmat eu. El mai obișnuia să spună și că: „La vedere e locul care poate fi și cea mai bună distragere a atenției”.

Admiră decorațiunile mănăstirii, cu elementele sale vișinii și ornamentele aurii, cu tocurile ferestrelor pictate elaborat. Întreg locul era ca un ornament complex, ceva ce părea să fi fost realizat de un mare bijutier, aidoma oului Fabergé.

– Vrei să spui că asta este o distragere? întrebă ea.

Am dat afirmativ din cap.

– De la ce?

I-am întâlnit privirea albastră cu un zâmbet:

– Cel mai bine e să vezi cu ochii tăi.

La puțin timp după aceea, după ce l-am urmat pe Sangay pe ultima porțiune periculoasă, am ajuns pe pajiștea din fața porților mănăstirii. Sangay s-a dus să sune clopoțelul, iar noi ne-am dat rucsacurile jos din spate și le-am aşezat lângă noi.

În ciuda urcușului epuizant, ochii lui Alice străluceau de anticipare.

Întinzând mâna, apăsă cămașa de pieptul meu, simțind conturul cilindrului metalic pe care îl purtam la gât, apoi îmi

atinse rucsacul, simțind cutia încă nedeschisă, care conținea statuia lui Sangye Menla.

– Verificam doar.

Am zâmbit.

Ne-am susținut privirile, îmbujorați de o intimitate nou descoperită. Nu luasem niciodată în calcul posibilitatea că Alice m-ar însoți la Adăpostul Tigrului. La urma urmei, era o mănăstire. Femeile care urcaseră pe munte până acolo fuseseră doar în vizită și plecaseră după câteva ore.

După ce i-am scris un e-mail stareţului Lhamo în care i-am dat vestea că, ajutat de Dalberg, am recuperat atât statuia, cât și *terma*, el propusese o dată de întoarcere: luna plină din iunie. „Atunci, în ermitaj, va fi timpul”, spusese el.

Am început să-mi pregătesc plecarea, luând legătura cu casa din Paro unde aveam să mă întâlnesc cu Sangay pentru a urca muntele. În timpul acelui schimb de mesaje am primit extraordinara invitație: „Stareţul îți cere să o aduci pe Alice cu tine. Face o dezlegare specială pentru vizita ei. Este pentru prima dată de la ridicarea mănăstirii când o femeie a fost invitată în ermitaj.”

A fost profund impresionată când i-am citit acel rând.

– Nu pot să cred că face asta pentru mine! exclamă emoționată.

Am îmbrățișat-o, simțindu-mă și eu copleșit.

– Datorită cercetării, i-am spus eu. Ea validează tot ceea ce se petrece în ermitaj. După cum vei și afla, de altfel.

Am observat mișcare la porțile mănăstirii. Era Kelsang, asistentul stareţului, care păși înainte, cu palmele împreunate în dreptul inimii, făcând o plecăciune adâncă. Deși ne-am opus, el și Sangay ne luară rucsacurile și ne conduseră înăuntru.

Am traversat o curticică și am ajuns în dreptul câtorva trepte care duceau spre holul de la intrare. Odată intrați, mănăstirea s-a dovedit a fi un labirint de pasaje și încăperi, unele puternic luminate de soarele care pătrundea prin ferestre, iar altele, create din peșterile muntelui, erau aproape complet întunecate. Mi-am amintit cât de uimit fusesem atunci când am fost condus pentru prima dată prin acest labirint mistic. Uitându-mă în față, unde Alice mergea între mine și Kelsang, am putut vedea că și ea era încercată de aceeași uimire.

În timp ce mergeam pe un coridor șerpuit și am urcat două rânduri de scări drepte, mi-am dat seama că nu ne îndreptam acolo unde credeam.

– Nu mergem să-l vedem pe stareţ? am întrebat eu.

– Stareţul vă așteaptă cu nerăbdare, însă mi-a cerut mai întâi să vă duc undeva, răspunse Kelsang.

Ne îndreptam spre camera lui Lama Tsering, unde nu mai fusesem de când plecasem în izolare meditativă. Scara care ducea spre vechea lui cameră, cu palierele sale neregulate, cu ferestrele anapoda, îmi devenise foarte familiară de-a lungul anilor. Știam fiecare cotitură și porțiune care se îngusta, unde să mă aplec și unde să pun piciorul ca să nu-mi pierd echilibrul. Privind-o pe Alice care mergea în fața mea, îmi venea greu să cred ce se întâmpla: noi doi, împreună, la Adăpostul Tigrului, aducând înapoi statuia lui Sangye Menla și terma pe care o conținuse – lucruri care mi se păruseră imposibil de realizat când plecasem de aici.

În mod evident, Kelsang ne ducea să vedem fosta cameră a lui Lama Tsering. Ne îndreptam spre ultimul coridor, care se îngusta chiar spre capăt, înainte de a ajunge la ușa din lemn. Aceasta era întredeschisă.

Kelsang făcu o plecăciune, apoi arătă spre ușă și făcu câțiva pași înapoi. Privind-o surprins pe Alice, am întins mâna și am ciocănit de trei ori.

– Matt? Alice? se auzi o voce familiară.

Am păşit înăuntru, fiind întâmpinați cu căldură de Geshe-la.

– Nu știam că eşti aici! am zis eu plin de fericire, în timp ce el se ridică și veni să mă îmbrățișeze.

Lui Alice i se umeziră ochii când o îmbrățișă și pe ea.

– Au trecut mai bine de cinci ani! spuse ea, sufocându-se de emoție.

– Dar întotdeauna...? răspunse el, atingându-și inima.

Când am dat din cap amândoi, pe obrazul lui Alice se prelinse o lacrimă.

Geshe-la se așeză exact unde obișnuise să stea Lama Tsering. Ghemuită în umbră, lângă el, am observat o formă familiară.

Am stat așa mult timp, nefiind nevoie de cuvinte pentru a exprima bucuria revederii. Asemenea primei dăți când l-am întâlnit pe Lama Tsering, chiar în această cameră, tăcerea părea să amplifice bucuria radiantă a revederii care ne învăluia pe toți la un nivel atât de înalt, încât nu mai putea fi cuprinsă între pereții micii încăperi. Se simțea de parcă emana dincolo de locul în care stăteam noi, o bunăvoință radioasă care se răspândea în tot muntele, umplând valea Paro și întinzându-se mult dincolo de ea.

După o vreme, un călugăr bătu la ușă aducând ceai – lucru care se întâmpla doar cu ocazii foarte speciale. Pe o tavă erau puse trei cești pe farfurioare, un ceainic, o carafă din cositor cu lapte și încă o farfurioară. Pe lângă acestea mai era și o cutie verde din tinichea pe care era scris cu litere embosate aurii „Harrods”, cutie care era plină cu biscuiți.

I-am mulțumit călugărului, după care Geshela turnă în cești mai întâi laptele, apoi ceaiul. Am sesizat mișcare lângă el, iar din umbră am văzut deschizându-se doi ochi mari, aurii. Zorro se ridică de unde dormea, își întinse lăbuțele din față, alungindu-se astfel pentru postura salutul soarelui. Păși languros pe podea, lângă tavă.

Îi povestisem lui Alice despre Zorro în scrisorile mele, iar ea privi uimită cum motanul se îndreptă spre ea, punându-și lăbuțele din față pe piciorul ei și întinzându-se ca să-i atingă nasul cu boticul lui.

– Zorro! șopti ea, admirându-i fața mascată și blănița luxuriantă.

Trecu peste poala ei și se așeză lângă mine, atingându-mi spatele cu coada în semn de recunoaștere, înainte de a se duce la Geshe-la, care-i punea lapte în farfurioară. Începu în curând să lipăie zgomotos sub privirile noastre zâmbitoare.

Pentru că nu luasem direct legătura cu Geshela, erau lucruri pe care trebuia să i le spun:

– Geshe-la, mă simt foarte prost că m-am îndoit de cuvintele stareţului în privința lui Dalberg.

Geshe-la dădu din cap.

– *Guru yoga* este dificilă, mai ales pentru occidentali.

– Și încă ceva – dacă tot am început, mai bine să spun totul aici și acum. În perioada aceea de izolare meditativă, când mă pregăteam să primesc *terma*, am ales o izolare solitară, într-o peșteră din munte. Lama Tsering a spus că poate ar fi mai bine să stau aici. Voiam să-i dovedesc că puteam să o fac, că eram independent. Doar mai târziu mi-am dat seama că, atrăgând atenția asupra mea, am pornit probabil toată treaba asta: cei doi intruși care au venit aici, care au furat statuia și l-au ucis pe

Lama Tsering. Au fost toate acestea din cauza mea, rezultatul unei karma negative pe care am creat-o pentru că nu am făcut ce mi-au spus învățătorii mei?

– Acesta este un alt lucru specific occidentalilor, se învinovățesc și se pedepsesc singuri, spuse Geshe-la, privindu-mă cu atenție.

Începură să-i tremure umerii înainte să izbucnească în râs, risipind gravitatea momentului.

– A spus Lama Tsering că trebuie să stai la Adăpostul Tigrului?

Am dat din cap că nu.

– Atunci nu ai încălcat vreo instrucțiune. Ți-a spus cumva stareţul să nu-ți folosești propria judecată, propria apreciere?

Am dat din nou din cap în semn că nu.

– Atunci nu ai încălcat vreo instrucțiune.

Geshe-la făcu o pauză pentru ca eu să pot reflecta la cele spuse, apoi continuă:

– Cât despre karma, acesta este un subiect foarte complicat. Iar în chestiuni ca aceasta, dezvăluirea unei *terme* valoroase pentru binele tuturor ființelor vii e clar că nu ține doar de tine și de karma ta.

În clipa în care evidenție acest lucru, adevărul părea de la sine înțeles. Fără să-mi dau seama, creasem o melodramă cu mine în rolul principal, convingându-mă că totul avea de-a face cu mine. Așa cum se întâmpla adesea, egoul mi se strecurase în minte fără ca măcar să-mi dau seama.

Geshe-la privi în față preț de câteva clipe înainte de a sugera:

– Cred că nu a fost momentul potrivit.

– Momentul?

– Ca *terma* să fie dezvăluită.

– Dar Lama Tsering a spus că trebuie să mă întorc în mai, când este lună plină.

– Momentul nu este întotdeauna sigur, dădu el din cap.

Se întoarse spre Alice și spuse:

– Ar fi trebuit ca rezultatele cercetării tale să fie gata în mai?

– Da, răspunse Alice.

– Dar nu au fost?

– Am avut probleme cu Lascelles.

– Iar acum sunt gata?

– Desigur, răspunse ea entuziasmată.

Mi-am reamintit de întâlnirea pe care am avut-o cu Bradshaw înainte de plecarea din Dublin. Pregătise o listă lungă de reviste de specialitate în care voia ca Alice să-și publice articolele, o serie de conferințe și alte forumuri. Pregătea chiar și o prezentare media.

– Vezi tu, mai sunt și alți factori răspunzători de întârziere, vorbi Geshe-la uitându-se la mine și arătând spre Alice. Atunci când ne implicăm într-o activitate care-i include sau afectează și pe alții, mai ales dacă îi afectează pe mulți alții – accentuă el, uitându-se de la Alice la mine –, propria karmă este doar unul dintre factori. Poate că dorim să oferim, dar dacă celorlalți le lipsește karma de a primi? Poate că noi vedem ceea ce este spre binele lor, dar dacă ei nu văd?

Am stat tăcuți, reflectând la ceea ce spusese Geshe-la, apoi Alice zise:

– Geshe-la, eu și cu Matt suntem doar discipoli, dar suntem sinceri. Încercăm. Facem eforturi să ne purificăm negativitățile și să acumulăm virtuți, dar în ultimele săptămâni am fost atacați. Toate scopurile noastre au fost amenințate, chiar dacă

sunt virtuoase. Au fost momente în care am crezut că am pierdut totul. De ce, când încercăm atât de mult să facem ceea ce trebuie, trecem prin atâta durere? întrebă ea, uitându-se special la mine.

Chipul lui Geshe-la era plin de compasiune. Întinzând mâinile peste tava cu ceai, i le luă între ale lui.

– Buddha a răspuns direct la întrebarea asta. În *Sutra de Diamant*, el a spus: „Bodhisattva care practică înțelepciunea transcendentală vor fi chinuiți, vor fi foarte chinuiți de către acțiuni trecute care ar fi adus suferință în vieți viitoare, dar care se manifestă în schimb în această viață."

Permițând ca Alice să-și pună mâinile pe genunchi, el se lăsă ușor pe spate:

– În viaţa asta, putem încerca să facem ce este mai bine. Dar fluxul nostru mental există de la începuturi. Pe parcursul vieților fără număr pe care le-am avut, în tărâmuri atât de diferite, neam creat cauze pentru suferințe viitoare. Am ucis. Am furat. Le-am cauzat durere altora. Acestea sunt cauze ale unei renașteri inferioare, mai spuse el privindu-ne cu atenție. Acum, că am recunoscut adevărul situației noastre, posedăm natura de Buddha. Mințile noastre primordiale sunt pure, însă karma creată în trecut nu dispare pur și simplu. Când cauzele și condițiile se întâlnesc, ele încă mai creează efecte. Când practicăm Dharma, mai ales când studiem înțelepciunea transcendentală, dirijăm cea mai puternică purificare. Dacă, de exemplu, am creat cauzele pentru o viață viitoare plină de boală și suferință, e posibil să diminuăm efectele prin Dharma și să experimentăm doar o durere de cap. Să fim atacați fizic este rău, dar e mult mai bine decât să ducem o viață într-o zonă de război, văzând cum ne este ucisă familia înainte de a fi și noi uciși.

– Cauzele latente există, însă ele ajung să se manifeste în moduri pe care le putem controla, iar apoi, le rezolvăm, le purificăm.

Eu și Alice îl ascultam cu atenție.

– Aceasta este singura cale de a elimina karma negativă pe care am acumulat-o în trecut? întrebă Alice.

Geshe-la ridică două degete:

– Există două modalități: una este să diminuăm, așa cum am spus, sau, uneori, purificarea noastră poate fi amânată. Putem să amânăm efectele negative. Să le evităm. Modalitatea permanentă, absolută, este să realizăm shunyata, spuse el dând din cap cu înțeles. Să ne înțelegem propria natură și să înțelegem natura tuturor lucrurilor într-o stare profundă de echilibru meditativ. În acel moment renunțăm la experiența unui sine care poate fi afectat de karma sau iluzie.

Ne dăduse mult de gândit. În timp ce reflectam la cele spuse, Zorro sări pe saltea, își linse lăbuța și începu să se spele pe față.

Uitându-ne la el, am zâmbit cu toții.

– Pentru un animal, el nu are deloc o karma rea, observă Alice.

Geshe-la aprobă dând din cap.

– Adevărat. Sunt câțiva în mănăstire care se îndoiesc de faptul că ar fi un animal.

Văzându-i mirarea, explică:

– Spun că, probabil, este manifestarea unui bodhisattva care ne ține companie când meditățm.

– Lama Zorro? întrebă Alice.

Zorro se opri brusc din spălat și se uită la ea, cu lăbuța în aer.

Am râs toți trei.

După ce ne-am băut ceaiul cu Geshe-la, am fost conduși de Kelsang, care primise instrucțiuni clare de la stareţ să se ocupe de noi. Cred că era și o cale de a se asigura că prezența lui Alice nu avea să-i încurce prea mult pe călugări, dar și pentru binele nostru. Kelsang avu grijă să evite coridoarele aglomerate când ne conduse în cele mai impresionante puncte ale mănăstirii și cele mai vechi încăperi, oferindu-ne informații despre toți cei care au meditat și despre toate misterele asociate cu acest loc antic.

După ce am luat prânzul, am propus să o iau pe Alice pe munte. Kelsang era probabil ușurat să mai scape pentru un timp de îndatoririle sale față de noi. Îi dăduse deja stareţului rucsacul meu în care era statuia lui Sangye Menla, spunând că trebuia curățată și pregătită înainte de a fi readusă la templu.

Înaintând pe o cărare îngustă printre stânci, eu și cu Alice am ieșit într-o poiană cu o întindere care oferea o priveliște spre valea Paro, iar în centru se afla un singur pin înalt.

– Aici obișnuiai să-mi citești scrisorile? mă întrebă ea în timp ce stăteam sub copac, admirând panorama.

Valea se întindea cât vedeai cu ochii, iar într-o parte a ei puteai vedea şiruri muntoase, de un albastru-închis în lumina după-amiezii. Mai mult decât orice, aici, sus, era un sentiment de vastitate a spațiului. Fără acoperiș, fără pereți, fără nimic în jos, când te uitai în vale.

Alice privi tăcută în jurul ei, captivată.

– Într-un loc ca ăsta, înțeleg de ce nu trebuie să faci un efort prea mare ca să meditezi. Meditația vine ea la tine.

Mi-am pus brațul în jurul ei.

– De-asta locul acesta a fost mereu preferatul meu.

Am admirat spațiul deschis, claritatea radioasă, plină de lumină, care se întindea la nesfârșit. Transmitea nu numai pace, ci și, odată cu briza care bătea ușor și aducea cu ea un miros plăcut de pini, sentimentul unei posibilități nelimitate.

Am meditat pentru o vreme, în acea dupăamiază, sub pin. Era o oportunitate mult prea bună ca să fie ratată. Așa cum a spus și Alice, meditația venea ea la tine când stăteai aici, căci era ceva legat de locul ăsta care te ajuta să te eliberezi de preocupările de zi cu zi. Interiorul se reflecta în exterior cu o naturalețe care era atât încântătoare, cât și înălțătoare.

Timpul se scurgea lin. Ne-am dat seama câtă vreme trecuse de când ne aflam acolo în momentul în care apăru Kelsang și ne strigă, ducându-și mâna la ochi din pricina soarelui după-amiezii târzii, care cobora deja spre orizont.

Ne-am întors cu toții la mănăstire, iar când am ajuns acolo, ne-am îndreptat spre biroul stareţului. Când ne-am apropiat de birou, respectând protocolul, am aranjat eșarfele albe pe care le-am adus cu noi pentru întâlnirea cu el.

Fiind primiți în birou, ne-am dat seama pe dată că aceasta nu era o ocazie obișnuită. Am văzut că erau mai mulți călugări adunați în jurul statuii lui Sangye Menla, care era cu capul în jos. Baza statuii fusese îndepărtată, iar ei puneau cu grijă diverse obiecte înăuntru, sub supravegherea lui Chogyam Bhuti, responsabil cu disciplina. Aflat la biroul său, stareţul analiza cu atenție o ilustrație a unei statui goale, marcată cu instrucțiuni.

Când am intrat, se ridică de la birou, se aplecă să primească *khata* cu un chip ce radia plin de inteligență luminoasă și, cu reverență, ni le puse la gât. Îi adresă lui Alice numai cuvinte

pline de căldură, spunându-i că mănăstirea era onorată să primească un discipol care își dedicase atât de mult din munca sa științifică lui Buddha al Medicinei.

Întorcându-se, arătă spre locul în care călugării lucrau la statuie.

– După cum știți, statuia a fost furată în Kathmandu.

Am dat din cap.

– Înainte de a o returna în templu, trebuie să înlocuim anumite obiecte și să o reconsacrăm. Desigur, nu chiar pe fiecare în parte, spuse el aplecându-se ușor spre noi, iar eu mi-am atins atunci pieptul. În această seară îl primim cu brațele deschise pe Vindecătorul Suprem. Se întâmplă foarte rar să avem șansa de a lua parte la pregătirea și consacrarea unei statui, mai spuse el în acele clipe în care biroul său era inundat de strălucirea aurie a asfințitului. O astfel de activitate este considerată de foarte bun augur. Având în vedere că amândoi aveți o legătură atât de strânsă cu Buddha al Medicinei, m-am gândit că veți dori să fiți și voi prezenți.

I-am aruncat o privire lui Alice, care nu arătase niciodată atât de luminoasă.

Ne-am alăturat călugărilor pe covorul uzat, bogat ornamentat, din biroul stareţului, luând parte la procesul de pregătire a statuii. Mii de mantre scrise în prealabil în sanscrită pe bucățele de hârtie și rulate erau puse în interiorul ei. În dreptul chakrelor statuii, care simbolizau calitățile trupului, vorbirii și minții, erau puse bijuterii prețioase donate de sponsori. Erau folosite și texte sacre, inclusiv *sadhane*, sau instrucțiuni de practică, specifice lui Buddha al Medicinei. Niciodată până în această clipă nu înțelesesem cu adevărat faptul că statuia lui Buddha nu era numai opera unei expresii

simbolice și artistice, ci înmagazina și toate elementele necesare scopului ei ca toate acele simboluri să se concretizeze.

În timp ce fiecăruia dintre noi îi veni rândul să adauge obiecte sacre în statuie, un lama și un mare învățat care trăiau la Mănăstirea Adăpostul Tigrului de mai bine de patruzeci de ani recitară cele douăsprezece jurăminte pe care Buddha al Medicinei le făcuse atunci când atinsese iluminarea. Ele includeau jurămintele care să-i ajute pe toți cei bolnavi să fie sănătoși atât fizic, cât și mental, și jurământul de a elimina toată durerea și sărăcia celor foarte bolnavi și săraci. Includeau, de asemenea, jurământul de a ajuta femeile care suferă și îndură lipsuri de toate felurile, jurământul de a ajuta la eliberarea tuturor ființelor de gânduri rele, jurământul de a emana raze de lumină puternică în univers, dând tuturor ființelor puterea de a obține iluminarea completă și perfectă.

După încheierea acestui proces, care îi aduse satisfacție lui Chogyam Bhuti pentru că fusese îndeplinit perfect, baza statuii a fost atașată la loc, iar statuia pusă cu capul în sus cu mare grijă. Sangye Menla era gata să-și reia locul în templul din Adăpostul Tigrului.

În seara aceea am luat parte la o ceremonie privată de o importanță crucială pentru mine și Alice. Cei care lucraseră la statuie în camera stareţului, însoțiți de alți călugări, printre care și Geshe-la, se adunară în templul mănăstirii. Prin ferestre, dând direct spre valea Paro, razele lunii pătrundeau în camera mică, cu formă neregulată, argintiul diafan contrastând minunat cu strălucirea aurie a lămpilor, reflectându-se în cele o sută de boluri de aluminiu cu ofrande.

Alături de Chogyam Bhuti, am recitat rugăciuni bodhichitta, apoi, sub privirile noastre, doi călugări au urcat pe scări cu o

lectică în care se afla statuia lui Sangye Menla. Cu ajutorul lui Geshe-la, stareţul ridică statuia și o puse la locul ei pe altar, de unde fusese furată.

Am recitat cu toții *sadhana* lui Buddha al Medicinei, Sangye Menla, Vindecătorul Suprem. *Sadhana* includea mantre recitate pentru binele tuturor celor care sufereau de boli și dureri, fizice sau mentale. Am vizualizat raze incomensurabile de lumină și nectar care atingeau inimile și mințile celor care aveau nevoie de ele prin spațiul universului.

Era o practică foarte puternică, mai ales în prezența tuturor bodhisattva de acolo, ființe a căror înfățișare exterioară părea să aparțină unor călugări obișnuiți, dar care, în realitate, lăsaseră mult în urmă noțiunea unei realități banale și sălășluiau în starea fericirii transcendentale.

Poate că Buddhașii nu ne puteau da înțelepciunea sau realizările lor, însă în încăperea aceea micuță eram înălțat într-un fel pe care nu-l puteam exprima în cuvinte, absorbit într-o dimensiune în care, deși pe deplin conștient de ceea ce se petrecea la nivel convențional, timpul nu mai avea însemnătate, iar cel mai copleșitor sentiment era cel de convingere profundă că totul era bine.

Ne-am îndreptat după aceea împreună cu Geshe-la spre camerele noastre. După experiența din templu, orice cuvânt era de prisos. Când ajunse într-un punct în care trebuia să o ia în altă direcție, Geshe-la se opri și spuse:

– Mâine deschidem *terma*.

Am încuviințat și eu, și Alice.

– „Când pe cer vor zbura păsări de fier, / Iar caii vor alerga pe roți, / Tibetanii se vor răspândi pe fața pământului ca furnicile, /

Iar Dharma va ajunge pe tărâmul oamenilor roșii”, recită el faimoasa profeție a lui Padmasambhava și confirmând astfel faptul că terma conținea întradevăr cuvintele maestrului care a trăit în secolul al VIII-lea.

Dar cum știa sigur?

M-am gândit la mesajul stareţului: „În ermitaj, va veni vremea.” Imaginându-mi ermitajul, m-am întrebat cum va fi vremea a doua zi.

Luându-ne la revedere de la Geshe-la, m-am îndreptat cu Alice în direcția opusă, spre camerele noastre.

– Se anunță o zi însorită, spuse el râzând.

Ni se oferise fosta mea cameră, pe care Alice o vedea acum pentru prima dată. În capătul coridorului strâmt se afla această încăpere mică – nu mai mare de lungimea unei saltele și lată de trei metri și jumătate. Fusese adăugată o a doua saltea pentru ea, lângă cea folosită de mine. În cameră era un cufăr mic din lemn în care îmi ținusem lucrurile personale. Șifonierul era de fapt un cuier de haine pe ușa oblică, ușă pe care fusese adăugat un singur umeraș de haine, probabil pentru Alice. Două sticle cu apă fierbinte constituiau sistemul de încălzire.

– Casa mea în ultimii cinci ani, am murmurat eu.

Alice aruncă o privire în jurul ei cu ochi strălucitori. Știa că majoritatea călugărilor stăteau în dormitoare comune.

– Ai camera ta la Adăpostul Tigrului!

– Foarte răsfățat!

Păși înăuntru, lăsându-se pe una dintre saltele ca să poată privi prin fereastra joasă care dădea spre vale. Am închis ușa și m-am așezat lângă ea.

Peste marginea văii se putea deja vedea luna. Era plină și începuse deja să se ridice pe cer, mare și aproape, atât de strălucitoare, încât puteam distinge culorile pădurilor de pini de pe munți – umbre verzi în noaptea liniștită.

Peisajul licărea în lumina lunii. Vârfurile înghețate ale munților se înălțau spre o transcendență sclipitoare departe în orizont. Cascadele înspumate curgeau de pe stânci din depărtare, vărsându-se într-o perdea albă care se dispersa în spațiu. Râuri șiroiau ca niște funde argintii pe fiecare parte a văii.

Alice se întoarse cu fața spre mine.

– Nu m-am simțit niciodată atât de sălbatic, de nedescris, de nebuneşte de norocoasă, așa cum mă simt acum! exclamă ea.

Mi-am pus brațele în jurul umerilor ei și ne-am aruncat pe saltele.

– Nici eu.

M-am trezit chiar înainte de răsăritul soarelui din pricina unei vibrații. Pe salteaua de lângă mine, am simțit-o pe Alice mișcându-se. Am deschis amândoi ochii în același timp și ne-am uitat unul la altul. Mișcarea nu fusese înspăimântătoare, dar ceva se petrecea. Lemnul de santal umplea camera de miros.

Ne-am ridicat în capul oaselor pe saltele și ne-am întors. Lama Tsering stătea cu spatele la ușă într-o postură meditativă, plutind cam la un metru în aer. Corpul său era o lumină turcoaz. Purta robe frumos împodobite, iar în mâna dreaptă ținea o crenguță de cireș cu flori albe minunate și cireșe coapte. În mâna stângă avea un bol cu nectaruri multicolore vindecătoare. Se uită la noi cu o expresie pe care avea întipărită o iubire atât de profundă și pură, încât, atunci când privirile ni

se întâlniră, m-am simțit pătruns de o undă puternică de fericire, din vârful capului și până în ultima vertebră a coloanei. Știam că și Alice simțea la fel, la fel cum știam că nu avea nevoie să i se explice cine era el. Lama Tsering, iar în forma lui Buddha al Medicinei, Sangye Menla, Vindecătorul Suprem.

– Sunt foarte fericit să vă văd pe amândoi aici, vorbi el.

Ne-am împreunat palmele în dreptul inimii și am făcut o plecăciune.

– Scopul vostru este unul istoric. Padmasambhava și-a pus instrucțiunile în scris cu mai bine de 1500 de ani în urmă. Le-a pus într-o *terma* pentru a fi dezvăluite oamenilor numai atunci când lumea va fi fost pregătită pentru ele. Și când a spus „lumea”, s-a referit la întreaga lume. De ceva timp Orientul înțelege natura realității, faptul că boala poate fi o cale care duce la transformarea personală. Trebuia să-i acordăm timp Occidentului să completeze această știință subiectivă cu știința obiectivă.

Noi dădeam aprobator din cap.

– Cred că amândoi știți ce veți găsi mâine în *termă*.

Eu și Alice ne-am privit cuprinși de emoție.

– Când am găsit *terma* în 1959 și am adus-o din Tibet, știam ce conținea. Am înțeles că trebuia să demonstrez puterea aplicării revelațiilor, pentru ca beneficiile lor să fie maxime. De aceea i-am învățat pe călugării din ermitaj acele practici. Au vieți lungi. Și de aceea te-am învățat pe tine, continuă el privindu-mă, ca să-ți poți dezvolta experiența personală. Acesta este motivul pentru care ți-am cerut să faci acest studiu, îi spuse el lui Alice, ai cărei ochi erau de un albastru incandescent în întuneric. Să știţi că voi fi alături de voi mai târziu, și mereu, împreună cu

toți Buddhașii și bodhisattva, căci ne naștem din aceeași minte. Avem aceeași natură.

Am simțit din nou un val inexplicabil de extaz care mi-a cuprins întreg corpul, ca și cum eram capabil să rezonez pentru moment cu acea fericire transcendentală. Era un sentiment atât de minunat, că nu voiam să înceteze sau ca Lama Tsering să plece. Din ceea ce spusese, părea să fie pe punctul de a pleca. Dar va rămâne cu noi, tânjind după acest sentiment, această energie pe care putea să o comunice.

Așa cum fusese de multe ori în trecut cazul cu Lama Tsering, el doar pregătea terenul pentru ceea ce urma să spună, pentru adevăratul motiv pentru care ni se înfățișase.

– Îți amintești care este definiția unei binecuvântări? întrebă el.

– O binecuvântare este puterea de schimbare, am răspuns eu.

Încuviințând, spuse:

– Ori de câte ori dorești să invoci această putere și calitățile vindecătoare ale lui Buddha al Medicinei, amintește-ți această binecuvântare.

M-am întrebat pentru un moment la care binecuvântare se referea. Era oare imaginea lui, ca Buddha al Medicinei, plutind în aer în fața noastră? Era oare forma lui, ca o lumină strălucitoare, care avea aceeași calitate cu cea a curcubeului – extrem de strălucitor și, în același timp, atât de trecător?

Dar nu m-am întrebat pentru cât timp, căci am observat că ceva în legătură cu el se schimba. Demonstra binecuvântarea aici și acum. Se micșora puțin câte puțin chiar în fața noastră, păstrându-se perfect proporțional. Reducerea în dimensiuni nu micșora intensitatea strălucirii formei lui, ba chiar o mărea. Cu cât devenea mai mic, cu atât strălucea mai puternic. O lumină

turcoaz radia din fiecare por. Luminile și nectarurile strălucitoare și multicolore erau pline de energie, transformând totul în jurul lor.

Preaiubitul meu guru, sub forma lui Buddha al Medicinei, se îndrepta spre noi. De dimensiunea unui măr și aflându-se undeva între ușă și locul în care stăteam noi, el deveni doi. Se micșora continuu și strălucea neîntrerupt, plutind spre capetele noastre, dar în același timp se întorcea ușor în aer, poziționându-se în aceeași direcție cu a noastră, trimițând lumini de curcubeu.

Când ne-am atins frunţile, se micşorase cât un deget. Cu formă perfectă, foarte strălucitor, rămase timp de câteva clipe calm deasupra creştetelor noastre. Apoi s-a dizolvat în noi.

Simțeam ca o explozie interioară de bucurie pe măsură ce lumina formei sale pătrundea în noi începând din creștetul capului, transformând pe loc fiecare element din corpurile noastre cu lumini și nectaruri vindecătoare. Era un fior minunat de luminozitate, exact ca atunci când ne privise prima oară, numai că acum venea din interior.

Am stat acolo, absorbind acea fericire atotcuprinzătoare. Am observat că se mișcase tot timpul. Îi puteam simți prezența, ca o forță energetică palpabilă, coborând ușor și fără întrerupere din creștetul capului înspre gât. Când atinse acea zonă, avu pe dată loc o explozie de lumini și nectaruri, exact ca o acțiune atomică interioară. De această dată, am știut intuitiv că prezența sa purifica absolut tot ceea ce spusesem negativ, dând în același timp putere vorbirii folositoare, cuvintelor virtuoase și înțelepciunii care puteau fi de folos celorlalți.

Continuând încet și fără întrerupere acea direcție descendentă, ajunse după o vreme în dreptul inimii mele și se opri acolo. De data asta, energia avu cea mai mare forță, părând

să strălucească în exterior, dincolo de limitele corpului meu, dincolo de pereții camerei și chiar dincolo de zidurile mănăstirii. Era un eveniment energetic de o magnitudine universală, radiind lumini și nectaruri în cele zece direcții ale spațiului care, în acel moment, era de dimensiunea conștiinței mele. Toată negativitatea era purificată și puterea virtuții era acum mai mare. Oricine și orice mi-am imaginat înainte că aș fi se dezvălui în acel moment de adevăr orbitor a fi doar ceva temporar, contingent, în timp ce realitatea absolută era o claritate și fericire nemărginite, nu un sac de oase cu un ego atașat, ci o inteligență numinoasă atotștiitoare, o energie plină de compasiune atât de oceanică, încât era fără limite, o iubire pură care pătrundea totul.

Cum putea fi altfel? Pentru un moment, într-o cameră, pe o stâncă, mintea mea și mintea preabunului meu guru, care era Buddha al Medicinei, deveniseră una.

La fel şi Alice.

Capitolul 21

Kelsang veni la ușa noastră a doua zi de dimineață. Ne pregătiserăm pentru ceea ce urma, spălându-ne și îmbrăcându-ne, apoi, recunoscători, am luat micul dejun care ni s-a adus în cameră.

Am vorbit foarte puțin despre experiența noastră recentă, cu doar câteva ore în urmă. Fusese atât de neașteptată, o binecuvântare atât de profundă – în adevăratul sens al cuvântului –, încât avea să ne ia probabil ceva timp până să înțelegem. Fusese însă o sursă de bucurie. Mă simțeam de parcă eram altcineva, şi nu eu, care se trezea în acea dimineață – o ființă mai ușoară, mai puțin împovărată, mai liberă, o ființă care, fie și momentan, întrevăzuse natura mea primordială.

– Sunteți gata? întrebă Kelsang, privindu-ne pe mine și pe Alice.

Mi-am atins pieptul, dându-mi seama că era pentru ultima oară când aveam să mai simt cilindrul metalic lipit de piele.

Amândoi am dat din cap.

Mă întrebasem dacă urma să fim numai noi doi sau dacă ne întâlneam cu cineva care să-i arate lui Alice ermitajul pentru prima oară. S-a nimerit să fie Geshe-la, însoțit de Zorro.

– Ați dormit bine? ne întrebă el cu ochi strălucitori.

Cum nu era nevoie de răspuns, am râs cu toții. Nu aveam nicio îndoială că Geshe-la fusese martor la tot ce se petrecuse.

Kelsang ne conduse de-a lungul coridorului principal care ducea spre templu. Erau niște trepte care urcau spre dreapta şi pe lângă munte, deschizând pasajul principal spre un alcov aflat la câțiva metri deasupra. Era un colț pe care îl explorasem

la începutul perioadei mele de la Adăpostul Tigrului. O cavitate în munte fusese transformată într-un fel de bibliotecă. Erau două rafturi solide pe care se aflau cărți ezoterice în diferite limbi europene și asiatice. Acestea nu erau textele standard, studiate de călugări, ci comentarii făcute de diverși autori. Probabil că toate acele cărți de pe rafturi se strânseseră de-a lungul timpului. Cum niciuna nu prezentase vreun interes special, nu îmi pierdusem mult timp acolo. Probabil că asta era și ideea.

Kelsang împinse câteva cărți de pe un raft care se înclină în jos până la jumătatea raftului din dreapta și își introduse mâna într-o cavitate, răsucind un mâner. Se auzi clicul unui zăvor.

Verificând pasajul pentru a se asigura că nu mai era nimeni, se împinse într-un raft, care era de fapt o ușă. La puțin timp, ne-am trezit de cealaltă parte a ușii, cufundați în întuneric, singura sursă de lumină provenind de la un bec de pe perete. Am mers pe un coridor direct spre centrul muntelui. Am surprins privirea încântată a lui Alice. Și eu simțisem aceeași anticipare, nu numai prima dată când fusesem aici, ci și de fiecare dată când veneam.

Deși era întuneric, am observat că nu era un buncăr subteran în care picura apa. Coridorul era uscat, iar pe jos erau covoare. Am văzut că Alice se uita în jurul ei, așa cum făcusem și eu prima oară, dându-și seama că asta era o peșteră mare care cine știe unde ducea. Era oare ermitajul de care auzise – și de care îmi era interzis să vorbesc – o peșteră mare în munte? Era un labirint de peșteri și tuneluri, o versiune himalayană a orașului subteran Derinkuyu din Turcia?

Kelsang deschidea drumul, iar Zorro, la picioarele noastre, mergea tiptil chiar în urma acestuia. Drumul îi era cunoscut. Nu a fost nevoie să mergem prea mult până să ne oprim din nou. A

urmat o altă ușă. Kelsang puse mâna pe mâner, deschise zăvorul, iar când trase ușa spre noi, am fost întâmpinați de un dreptunghi mare de luminiscență orbitoare.

Ne-a luat ceva timp să ne obișnuim cu lumina după întunericul de până atunci. Îl urmam pe Kelsang, pășind dincolo de ușă, într-un spațiu acoperit, format din rocă. Pe măsură ce înaintam, ochii noștri se adaptau unei priveliști orbitoare, care ne-a luat complet prin surprindere.

– Unde suntem? întrebă Alice, întorcânduse spre mine, cu o expresie de completă fericire pe chip, dar și de confuzie. Am mers cumva prin munte?

L-am urmat mai departe pe Kelsang, care se opri pe o pajiște verde ca smaraldul, permițându-ne să cuprindem cu privirea tot ce era în jurul nostru.

Eram înconjurați de grădini luxuriante de mărimea unui teren de fotbal. Chiar în fața noastră se aflau pajiști terasate cu straturi de flori pe margine, bogate în rododendroni roșii, roz și albi. În aer plutea mireasma florilor de munte – viță albă, cleițe și ciuboțica-cucului. În centrul pajiștilor se afla o fântână, cu capete de dragoni de apă îndreptate spre cele patru puncte cardinale, din ale căror guri țâșnea apă spre cerul azuriu al dimineții.

Stejari maiestuoși se înălţau de-a lungul grădinii, iar când Alice privi în sus, își luară zborul mai mulți papagali. Nu departe de noi, câțiva călugări se bucurau de soare lângă o grădină de trandafiri înfloriți, incluzând mai multe varietăți de „David Austen”.

– Nu suntem de cealaltă parte a muntelui, am răspuns eu la întrebarea ei după o pauză. Suntem în interiorul lui.

Ne privi pe mine și pe Geshe-la cu o bucurie atât de inocentă, încât izbucnirăm cu toții în râs.

– Deci, acesta este ermitajul?

Am consimțit cu o mișcare a capului.

– Un întreg... ecosistem! exclamă ea.

Privea unde buza muntelui înconjura întreaga grădină, înaltă cam cât două sau trei etaje. Protecția asta însemna că microclimatul din craterul muntelui era cu totul diferit. Iernile erau mult mai blânde. Căldura din timpul verii se păstra. Întocmai ca niște sere naturale, livezile erau pline de roade, mai mult decât suficiente pentru întreaga mănăstire, iar grădinile de legume erau bogate tot timpul anului.

Cu secole în urmă fusese proiectat un sistem de irigație complex, prin care apa care provenea din gheața topită de pe vârf ajungea printr-un canal ușor înclinat la zidurile protectoare acoperite de mușchi, iar de acolo, în grădini. Printre ferigile bogate și verzi se auzea un susur liniștitor de apă.

Minunându-se de toate, Alice cuprinse cu privirea arcadele care înconjurau grădina. Zorro se îndreptă spre una dintre ele, apropiindu-se de un călugăr care îl întâmpină ca pe un prieten foarte drag.

– Îți amintești că te întrebai cum de pot trăi o sută cincizeci de călugări pe o stâncă? i-am reamintit eu lui Alice.

Alice dădea din cap, zâmbind.

– Probabil că aici locuiesc călugării foarte longevivi.

Am inspirat mireasma ambroziacă a dimineţii calde, iar Alice exclamă:

– E ca un ţinut pur! Mă mir că mai pleacă de aici.

– Unii dintre ei sunt aici de aproape patruzeci de ani, i-am spus eu. Au venit aici la vârsta pensionării.

Privind la toţi cei din ermitaj, lui Alice nu-i venea să creadă că acei călugări relaxați și sănătoși aveau 90 de ani. După o vreme, spuse:

– Îmi aduc aminte de ce mi-ai zis tu, că Lama Tsering a menționat că cel mai bun loc să ascunzi ceva este la vedere.

Se uită la mine, apoi la Geshe-la, după care adăugă:

– Și poate fi cea mai bună distragere a atenției. Adăpostul Tigrului este cu siguranță o distragere. Nu ai putea ghici că ascunde așa ceva nici măcar într-o mie de ani!

Geshe-la își drese glasul, apoi mă întrebă:

– I-ai spus lui Alice despre mesajul transmis ţie de Lama Tsering după moartea lui?

– Da, Geshe-la.

– Un mesaj foarte folositor, nu-i așa?

Am confirmat dând din cap. Cu o zi în urmă, în timpul întâlnirii noastre cu Alice, nu făcuserăm referire la mesajul lui Lama Tsering și nici nu menționaserăm cât de important fusese pentru evenimentele care urmaseră. Alice tot nu știa de ce *terma* furată de la gâtul meu în Irlanda nu conținea nimic important, ci doar o imagine a lui „Tintin în Tibet”. Și nici nu știa ce se întâmplase cu cea adevărată, pe care o luasem de la Rakesh Sharma în Kathmandu.

– Nu mi-am dat seama, prima oară când mi-ai zis, cum ar putea avea vreo importanță mesajul, am recunoscut eu acum în fața lui Geshe-la, însă ai spus să nu-l uit, căci semnificația lui va deveni clară. Chiar a doua zi, am dat peste niște tarabe lângă un cap de linie de autobuz în Kathmandu, unde se vindeau diverse obiecte tibetane: clopoței, suporturi pentru tămâie și moriști de

rugăciune, iar printre ele am văzut un pergament aproape identic cu cel adevărat.

– O imitație? se arătă surprinsă Alice.

Am dat afirmativ din cap.

– Nu se găsesc cu ușurință, spuse Geshe-la.

– Mi-am adus imediat aminte de mesajul lui Lama Tsering, de a ascunde lucrurile la vedere. Nu mi-am dat seama imediat, însă am cumpărat pergamentul cu câțiva dolari și l-am pus în buzunar, după care, cu prima ocazie, am schimbat *termele* între ele și mi-am pus-o pe cea falsă la gât.

– În cazul în care erai prins? întrebă Alice.

– Exact. Cea mai bună distragere a atenției. Am ascuns-o pe cea adevărată în bagaj, apoi am pus-o într-o cutie de valori la banca de lângă hotelul meu din Dublin. Pe cealaltă am păstrat-o cu mine și am purtat-o la gât. Devenise ca un fel de talisman pentru mine. Aproape că mă simțeam protejat.

– Se pare că erai, spuse Alice.

Am dat din cap.

– Nu mi-am dat seama decât mai târziu cine erau cei doi răufăcători, deși tot nu știam de ce.

Urmă un moment de tăcere, în care Alice digeră toate cele spuse, apoi remarcă:

– A fost o distragere a atenției care ne-a salvat viețile.

Eu am afirmat printr-o mișcare a capului.

– Și scopul.

Apăru puțin mai târziu și stareţul Lhamo împreună cu câțiva călugări. Ne-am dus cu toții mâinile împreunate în dreptul inimii și am făcut o plecăciune.

– Bine ai venit la ermitaj, o întâmpină călduros el pe Alice.

– Mulțumesc tare mult că mi-ați permis să vin! Este cel mai frumos loc pe care l-am văzut vreodată.

Stareţul, însoțit de Kelsang, ne conduse în locul unde o rocă plată ieșea în exterior, la câțiva metri deasupra pajiștii. Făcându-ne semn să ne apropiem, ne spuse:

– Acum mai bine de 1500 de ani, când Padmasambhava a descoperit prima dată Adăpostul Tigrului, medita în grădini și în peșteri. Se spune că a folosit asta drept biroul său, se aplecă el ca să atingă stânca.

Uitându-se la Geshe-la, apoi la Alice și la mine, spuse:

– Poate că este momentul să dezvăluim cuvintele pe care le-a scris pentru binele nostru chiar în locul în care le-a scris.

Ne reamintea de importanța uriașă a ceea ce urma să facem și cât de natural era să o facem aici și acum.

– Primim binecuvântarea lui Lama Tsering? întrebă el, mai mult o afirmație decât o întrebare.

Am încuviinţat cu toții.

– Matt. Ești gata?

Mi-am înclinat capul și mi-am atins pieptul.

Stareţul arătă spre Geshe-la, așa cum o făcea mereu, atunci când se supunea unui lama. Geshe-la își duse palmele împreunate în dreptul inimii. Am recitat împreună versurile prin care ne refugiam în bodhichitta. Geshe-la intonă numele tuturor guru, cerându-le binecuvântarea. Pe când făcea asta, am simțit mișcare în jurul nostru. Ni se alăturau și călugării din ermitaj, așezându-se pe pajiște ca să mediteze, ieșind din mănăstiri, traversând pajiștile, participând la ceea ce se petrecea. Mi-am adus aminte când Lama Tsering îmi împărtășea din învățături chiar în acest loc:

– Dacă strigi „Lama Khensur!” sau „Lama Chodak!”, îți vor acorda atenție? mă întrebase el. Dar după ce mor, îţi vor mai acorda atenţie?

– Probabil, răspunsesem eu atunci.

– *În mod categoric*! mă corectase el.

Era oare posibil ca întreaga descendență de lama din ultimii 1500 de ani să se adune aici și acum, fie în formă umană, fie la un nivel mai subtil, energetic? Cu siguranță, așa se simțea. În mijlocul miresmelor încântătoare și culorilor vii ale acestei grădini fermecate, era ca și cum un vortex de energie binevoitoare se acumula aici, cu noi.

La îndrumarea lui Geshe-la, am vizualizat cum toate lucrurile reveneau la natura lor primordială, iar noi simțeam de parcă ne evaporam într-o lumină perfect clară, iar prezența tuturor Buddhașilor și bodhisattvașilor umpleau totul cu fericire strălucitoare.

L-am privit pe stareţ, care îmi făcu semn cu capul. Fără să fie nevoie ca el să spună ceva, mi-am dat jos *terma* de la gât.

În același timp, Kelsang scoase un bomfaier pe care mi-l dădu mie, înainte de a îngenunchea lângă stâncă, ca să mă ajute să țin terma dreaptă, fără să o mișc.

Am marcat capătul *termei* cu câteva mișcări de bomfaier.

Înainte de acest moment, mă întrebasem cum va decurge procesul. Cu toată atenția îndreptată asupra mea, oare aveau să-mi tremure mâinile? Îmi va fi greu să tai metalul?

Acum, că am ajuns în acest moment, era de parcă luam parte la un eveniment care se desfășura din proprie voință, iar eu doar îmi jucam rolul într-o piesă ușoară. Bomfaierul zimțat marca, apoi tăia metalul cu ușurință. Nu îmi mișcam mâna prea

repede, ca să nu încălzesc prea tare locul unde tăiam și să stric cumva valoroasa hârtie din interior.

Mi-a luat puțin să tai totul, separând capătul de cilindru după doar câteva mișcări. L-am ridicat la nivelul ochilor și m-am uitat înăuntru. Am văzut o hârtie groasă, îngălbenită. Am băgat degetul mic încetul cu încetul, verificând ca hârtia să nu fie prea sfărâmicioasă sau deteriorată ca să existe riscul să se rupă sau să se transforme în pulbere.

Pentru un pergament cu o vechime de peste un mileniu și jumătate, era într-o stare surprinzător de bună. Din cilindru ieșise o parte suficientă din hârtie, așa că am putut să o scot în întregime destul de ușor. Am desfăcut încet pergamentul care era făcut sul, apoi, observând că era îndoit o dată, l-am despăturit cu foarte mare grijă.

Un scris apăsat tibetan umplea hârtia care, despăturită, era cât o ilustrată de dimensiuni mai mari. Eram pe punctul de a i-o da lui Geshe-la ca să o citească și să o traducă, când deodată mi-am ridicat privirea. În jurul nostru, cel puțin o sută de călugări din ermitaj stăteau pe pajiște în postură de meditație, nu neapărat ca spectatori, urmărind ce se petrecea, ci, într-o oarecare măsură, ca participanți. Corpurile lor păreau să se fi transformat în versiuni subtile, diafane ale lor, iar prezența lor nu era numai fizică, ci și energetică. Uitându-mă la Alice, atunci când i-am întâlnit privirea, în locul clarității obișnuite, am observat că ochii ei reflectau ceva complet diferit. Am privit în sus și am văzut că se formase un curcubeu, strălucind pe cerul senin și albastru. În acel moment, nimic nu părea mai improbabil sau mai favorabil.

Făcând o plecăciune, i-am dat hârtia lui Geshe-la, care, cu o voce clară, o citi tare în tibetană, apoi spuse:

– Confirm că aceasta este marca, semnătura lui Padmasambhava, Guru Rinpoche.

Traduse mai apoi *terma* și pentru noi:

„Când oamenii vorbesc cu voce tare cu cel nevăzut Și își găsesc sfârșitul din pricina propriilor gânduri și acțiuni,

Prin această mantra, înțeleptul va fi vindecat de adevăratele cauze ale bolii, durerii și morții înainte de vreme.

Aceste versuri formează cercul perfect în care Buddhașii includ toate ființele și au parte de fericirea eternă."

Exact ca în cea mai faimoasă profeție a sa, în primele două versuri, Padmasambhava vorbea de momentul revelării *termei*. Când a făcut referire la oameni care vorbeau tare cu cei nevăzuți, am avut imediat în minte imaginea oamenilor pe stradă, folosind căștile telefoanelor, vorbind cu persoane care nu erau fizic prezente.

Prin „își găsesc sfârșitul din pricina propriilor gânduri și acțiuni" voia să spună: oare nu stresul, anxietatea și actul sinuciderii sunt cauzele multelor morți în vremea noastră, mai mult decât în oricare alte vremuri?

Geshe-la recita mantra lui Buddha al Medicinei, pe care Lama Tsering mă învățase în așteptarea acestui moment. Era mantra pe care o studiase Alice, mantra pe care o recitau toți călugării care erau acolo, cu noi.

Versul lui Padmasambhava despre cercul perfect îmi reaminti de insistența lui Lama Tsering:

– „Dacă strigi «Lama Khensur!» sau «Lama Chodak!», îți vor acorda atenție?

– Probabil.

– *În mod categoric!*”

Buddhașii, toți cei de dinaintea noastră, au vrut să ajute, să ne scoată din samsara, ca să atingem o stare de fericire eternă, însă, mai întâi de toate, era nevoie ca noi să fim capabili de a fi ajutați. „Cercul perfect” era practica prin care noi puteam să-l întruchipăm pe Buddha al Medicinei, exact așa cum minunatul nostru învățător o demonstrase cu o seară înainte. Când vom recunoaște că nu există dualitate, că nu a existat niciodată, ci doar o experiență nondual a realității, când vom recunoaște că această realitate este o stare de claritate oceanică și de bunăstare, atunci ne vom vindeca de adevăratele cauze ale bolii și îmbătrânirii.

Pe când notele din vocile noastre se înălțau la cer, o perdea de ploaie coborî din cerul fără nori. Privind în sus, fiecare strop care cădea reflecta culorile uimitoare de pe cer, astfel încât era ca și cum lumini de culoarea curcubeului se pogorau asupra noastră. Era *prana*, *qi*, sau un potop de electroni? Cine știa? Mai conta? Înconjurați de ființe iluminate, cum puteam noi să nu rezonăm cu bunătatea lor plină de iubire, cu intenția lor benevolentă? I-am ținut de mână pe Alice și pe Geshe-la, absorbit în fiecare clipă de această fericire transcendentă.

„Tayata Om Bekadze Bekadze Maha Bekadze Bekadze Radza Samungate Soha.

Om Bekadze Bekadze Maha Bekadze Bekadze Radza Samungate Soha.

Om Bekadze Bekadze Maha Bekadze Bekadze Radza Samungate Soha.”

Nota autorului

„Magicianul din Lhasa” și „Mantra secretă” sunt opere de ficțiune. Dacă personajele, poveștile și subiectele din această carte par autentice, acest lucru se datorează faptului că am introdus elemente reale din experiența mea.

Este important să se știe că practica recitării mantrei lui Buddha al Medicinei este cât se poate de reală. Parte din tradiția Kriya Tantra, recitarea mantrei lui Buddha al Medicinei este o practică rară și valoroasă, care ne poate mobiliza meditația, mai ales atunci când ne concentrăm pe vindecarea noastră sau a altora. Aceste practici au fost foarte benefice multor generații de meditatori.

Mantra lui Sangye Menla, sau Buddha al Medicinei, este recitată de sute de ani, exact așa cum apare în carte. Îmi doresc sincer ca, citind această carte, cât mai mulți să-și dorească să afle mai multe despre calitățile transformaționale ale acestei practici extraordinare.

Pentru mai multe informații, puteți descărca cartea mea introductivă despre Buddha al Medicinei după abonarea la newsletter pe site-ul Editurii ATMAN.

David Michie s-a născut în Zimbabwe, a făcut studii la Universitatea Rhodes din Africa de Sud şi a trăit la Londra timp de zece ani. Este căsătorit şi stabilit în Perth, Australia.

Este îndrăgit în special pentru seria de cărți *Pisica lui Dalai Lama (Pisica lui Dalai Lama, Arta de a toarce, Puterea lui miau și mai noua Cele patru lăbuțe ale succesului spiritual*), seria *Aventurile inițiatice ale lui Matt Lester (Magicianul din Lhasa, Mantra secretă)* cât și pentru cărțile de non-ficțiune *Budism pentru oameni ocupați, De ce mindfulness este mai bun decât ciocolata, Puterea transformatoare a minții pline de compasiune* și altele. Toate au fost traduse în mai multe limbi.

Pentru cititorii din România ai lui David Michie, s-a creat grupul de Facebook *David Michie Fan Group România* pe care îl puteți găsi la această adresă: https://www.facebook.com/groups/197424211576143

Pe site-ul Editurii ATMAN găsiți mai multe detalii despre cărțile lui David, articole ale sale traduse în limba română, precum și ultimele noutăți, reduceri și promoții. https://www.editura-atman.ro/65-david-michie

Accesați și site-ul autorului: www.davidmichie.com

Note

[1] Una dintre cele trei provincii tradiţionale ale Tibetului, celelalte fiind Amdo, în nord-est, şi U-Tsang, în vest (n. tr.).

[2] Structură arhitecturală budistă şi jainistă, care este totodată o reprezentare a lui Buddha şi un monument ce comemorează moartea sa (n. red.).

[3] Practică de devoţiune faţă de un maestru spiritual (n. tr.).

[4] Vinuri fine, aromatice, din regiunea spaniolă cu acelaşi nume (n.tr.).

[5] Ramură a geneticii care studiază natura mecanismelor care modifică în manieră reversibilă, transmisibilă şi adaptativă comportarea genelor (n. tr.).

[6] Limbă indoeuropeană, în care au fost scrise cele mai vechi canoane budiste (n.tr.).

[7] Special Air Service – unitate de forţe speciale din armata britanică, înfiinţată în 1941, în Egipt, de către locotenentul David Stirling (n. tr.).

[8]Mâhnire, supărare (engl.) (n. tr.).